

Giới thiệu Gia Hữu Điều Thê

Bạn đang đọc truyện Gia hữu điều thê của tác giả Chu Ngọc trên website đọc truyện online. Rõ ràng rồi, mà phượng ra phượng. Nhưng rõ ràng này không rõ ràng nào so được, phượng này cũng không phượng nào sánh được. Một người là công chúa tiền triều, hiện tại được lựa chọn làm nữ hoàng, vô cùng thần bí, thủ đoạn cao tay. Một người là nam phi tiền triều, hiện tại là Giám quốc, thế lực sau lưng lớn mạnh, chuyện mới bắt đầu đã có đối thoại nảy lửa, đụng độ hồi hộp. Là người áp đảo ta, hay ta áp đảo người? Ngồi vị tối cao ai ngồi, hươu chết về tay ai, cứ đọc xem thì biết...

Bạn đang đọc truyện *Gia Hữu Điều Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Nhà Ngục

Sa mạc Hãn Hải có một quốc gia độc lập, tên gọi Thánh Thiên. Quốc gia này từ khi khai quốc tới nay là 733 năm, đứng đầu vương triều phần nhiều đều là nữ hoàng đế. Thánh Thiên vương triều cùng với Ảnh Thúc vương triều nơi đầu Hãn Hải xa xôi có mối quan hệ hợp tác. Hai quốc gia bên rìa lấy đại lục phân cách, mỗi quốc gia thống lĩnh một nửa vùng đất, kinh tế phồn thịnh, quốc thái dân an.

Ấy vậy mà vương triều Thánh Thiên vốn là nơi đổ đánh rơi trên đường không ai nhặt, đêm đi ngủ không cần đóng cửa nay đã không còn phồn hoa an tĩnh nữa. Trải qua hai năm kinh tế biến động, lại thêm cuộc chiến tranh giành ngôi vị hoàng đế khiến cho vương triều Thánh Thiên bị thiệt hại ít nhất 30-40 năm, tất cả đều không còn thấy đâu bóng dáng huy hoàng những ngày cũ nữa.

Nói đến chuyện kinh tế biến động và tranh giành hoàng vị tuy là hai chuyện nhưng cũng có thể nói là một. Bởi nữ hoàng tại vị bất tài, nghe lời xúi giục đi làm chuyện đối đầu với gia đình thế lực bậc nhất Thánh Thiên là Cổ gia. Cổ gia trong tay nắm trọn các thế lực kinh tế Thánh Thiên, nào phải dễ nắn, liền nổi cơn thịnh nộ thế khuyên gia bại sản cùng nữ hoàng liêu chết. Vì vậy mới khiến cho nền kinh tế Thánh Thiên một phen hỗn loạn. Mà người khơi mào cho cuộc xung đột này là nữ hoàng lại chẳng có khả năng cứu vãn thế cục, cuối cùng khiến cho Thánh Thiên vương triều giàu có phồn thịnh trở nên ngày một suy tàn.

Biến động khiến cho lê dân Thánh Thiên toàn bộ lâm vào nước sôi lửa bỏng, bốn phương khởi nghĩa nổi dậy, bạo dân làm loạn, châu huyện bị đốt phá, dân chúng không được sống yên ổn. Con cháu hoàng thất vốn đã mưu nhòm ngó ngôi hoàng vị từ lâu nhân cơ hội này mà nổi dậy, trong lúc lửa cháy thêm dầu trời tuyết thêm sương, ép nữ hoàng thoái vị đòi tự mình làm đế, lại dẫn tới thêm một trường mưa gió.

Trong thời khắc quan trọng vương triều Thánh Thiên liêu xiêu muốn ngã, Cổ gia kia lại bất ngờ xuất hiện, hợp tác cùng Cổ Li – nam phi của nữ hoàng, cũng chính là tiểu thúc của Cổ gia thiếu đương gia - làm sáng tỏ âm mưu và dã tâm của kẻ ép nữ hoàng thoái vị, loại bỏ thành kiến, thống nhất ý kiến quan lại và hoàng thất, đồng thời bắt đầu phát chấn cứu nạn thiên tai, vì vậy mới khiến cho cuộc loạn ở Thánh Thiên vương triều từ từ ổn định, dần dần khôi phục nguyên khí.

Nam phi Cổ Li này khi nữ hoàng còn chưa bị phế là nam phi có địa vị cao nhất trong đám hậu cung. Có thể leo lên tới vị trí đó, từ một Cổ gia vô danh tới vị trí gia tộc đệ nhất Thánh Thiên, mưu kế thủ đoạn không thể nói là không cao thâm. Vì vậy quan lại trong triều trong lúc không biết chọn ai làm hoàng đế kế vị, với thế lực lớn mạnh phía sau Cổ Li, liền tôn Cổ Li làm Thánh Thiên giám quốc, khiến cho y trở thành nam phi hậu cung thứ hai trong lịch sử Thánh Thiên vương triều làm người đứng đầu cai quản thiên hạ.

Cũng may Cổ gia kia không có dã tâm xưng vương xưng bá, mà Cổ Li đó cũng không muốn cả đời phải sống trong hoàng cung, sau khi cùng các quan trong triều chọn ra nữ hoàng mới cho Thánh Thiên vương triều thì lập tức cáo lão về quê, từ nay trở đi trời cao chim tung cánh, biển rộng cá vẫy vùng, cuộc sống quá tiêu dao tự tại.

Ngày 06 tháng 11 năm vương triều Thánh Thiên năm thứ 733, nữ hoàng tân nhiệm Giá Huyền Thị Thư Mộng đăng cơ hoàng đế, kết thúc một năm Thánh Thiên vương triều vô chủ, đại xá thiên hạ. Dân chúng Thánh Thiên ca tụng công đức, nhảy múa hát ca, khắp nơi tràn ngập không khí vui tươi.

“Mau, bên kia sao vẫn còn chưa chuẩn bị xong. Hôm nay là ngày quan trọng, tiểu tử nguoi nhanh chân lẹ tay, ngàn vạn lần đừng để trễ canh giờ.”

Người trong cung bận rộn lên cả đám, ngay cả tiểu thái giám mới nhập cung đầy năm cũng đã muốn làm lớn chỉ bảo.

“Biết rồi biết rồi. Người lớn đừng có giục. Người càng thúc giục tiểu nhân càng hồ đồ, nhìn xem, tốt rồi tốt rồi.”

Tiểu thái giám đầu đầy mồ hôi tay cầm thứ này thứ kia, cùng với một bên lão thái giám đều nhanh chân mà chạy, ngày nữ hoàng đăng cơ, nào có kẻ dám coi thường nửa điểm.

“Lý công công, bên này...”

“Lục công công, điện phía trước...” chỉ thấy đầy hoàng cung nơi nào cũng toàn bóng thái giám vội vã chạy qua chạy lại như thoi. Thánh Thiên tiếp tục là nữ hoàng cai trị, hậu cung dĩ nhiên là nam phi, vì vậy chỉ thấy toàn thái giám mà hiếm thấy bóng nha hoàn.

“Đều đã chuẩn bị tốt cả rồi chứ?”

Trên Đường Tâm điện, một người thân mặc long bào ánh vàng, quay đầu chăm chú ngắm ánh tịch dương ngoài song cửa. Bóng người dưới ánh chiều tà in một vết dài trong điện, vạt áo hất lên văng ánh sáng màu đỏ cam khiến nàng thêm phần uy nghiêm, cảm giác thần thánh bất khả xâm phạm.

Sau lưng, một cô gái áo tím khẽ gật đầu, khẽ giọng nói:

“Hoàng thượng, đều đã chuẩn bị tốt cả. Hiện giờ đang ở tẩm cung của người trong lòng đất”

Người mặc long bào chính là Giá Huyền Thư Mộng, ừ một tiếng, rồi bình thân nói:

“Từ Dạng, lúc không có người thì cứ gọi ta là tiểu thư được rồi.”

Cô gái được kêu bằng Từ Dạng mỉm cười gật gật đầu nói: “Dạ biết, tiểu thư, gọi bằng tiểu thư thế này nghe vẫn thân thiết hơn. Tiểu thư, người xem người có phải cứ đi xem rồi hắng nói. Dù sao giam giữ y như vậy cũng không phải biện pháp. Thế lực sau lưng y quá lớn. Nếu không cẩn thận ngôi vị tiểu thư ngồi không vững, mà chúng vương gia cũng bị sóng gió.”

Bởi vì Từ Dạng từ nhỏ đã đi theo Thư Mộng hoàng đế, bình thường ngoài lúc xử lý chính sự thì ra ngoài để đề phòng tiết lộ thân phận đều gọi bằng tiểu thư, lâu dần thành quen, cách xưng hô công chúa không dùng nữa, đều gọi là tiểu thư.

Thư Mộng nghe lời Từ Dạng nói chậm rãi quay đầu lại, chỉ thấy dưới mũ in hình rồng có hạt châu rù ngang má là hàng lông mày lá liễu đẹp như tranh vẽ. Phía dưới là cặp mắt thế gian hiếm thấy, đôi mắt trong như ngọc, giống như màu xanh từ biển khơi bát ngát, khiến cho người ta có chết chìm cũng cam tâm tình nguyện; cùng với sống mũi cao, đôi môi mỏng; ngoài vẻ diễm lệ còn mang một khí chất ung dung tự tin.

Thư Mộng trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói: “Về tẩm cung”

Thời tiết tháng mười âm lịch tuy là không quá lạnh nhưng cũng không phải nóng. Bởi vì tẩm cung của hoàng đế ở sâu trong lòng đất nên có người nóng đến từ đầu tới chân như có nước thấm qua, từ trên trán từng giọt từng giọt mồ hôi không ngừng rơi xuống.

Thư Mộng dẫn theo Từ Dạng phía sau, thong thả mở ra cánh cửa lớn dẫn tới căn phòng trong lòng đất. Nơi này nói là nơi hoàng đế tránh né lúc lâm nguy, không bằng nói là một gian nhà ngục, bên trong treo đầy những dụng cụ tra tấn người. Nhưng mà nhà ngục này không giống những nhà ngục khác, những dụng cụ bắt mắt bên trong không phải dùng để tra khảo tội phạm, mà dùng thỏa mãn cho một sở thích riêng.

Dụng cụ có roi da, roi mềm, nến đốt, đinh thép, ... tính ra cũng phải trên dưới ba bốn chục loại khác nhau. Mà bên cạnh những loại dụng cụ này còn có chai chai lọ lọ to to nhỏ nhỏ khác nhau. Những cái đó vì sao lại có, người sáng suốt nhìn qua đã hiểu.

Thư Mộng liếc mắt nhìn lên người con trai bị trói treo trên cao chính giữa phòng. Chỉ thấy người này hai tay hai bên bị treo lên bởi sợi xích sắt nhỏ, đầu gục xuống trước ngực, tóc dài xuống đến hông rồi bù phũ trên thân, che khuất gương mặt. Thân hình không một chút động, rõ ràng là đã bất tỉnh rồi.

Trong thời tiết tháng mười, trên mình y chỉ mặc một chiếc áo lót. Chiếc áo lúc này thấm ướt mồ hôi, dán chặt vào thân mình khiến những đường nét hình thể đẹp dễ hiển lộ. Mà thân dưới của y không mặc gì, thoáng ản hiện màu đồng của da thịt. Nhìn y mồ hôi ướt át, trong ánh nến giữa gian phòng đầy dụng cụ tra tấn, ngược lại lại thấy một nét quyến rũ mê người khó nói.

Bạn đang đọc truyện *Gia Hữu Điều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Giam Cầm

Thư Mộng hơi nhíu mày, đưa tay đóng cánh cửa lớn, từ từ đi tới phía trước người con trai bị trói. Nàng đưa tay nâng đầu người con trai đang hôn mê lên, chỉ thấy người này dung mạo vô cùng anh tuấn, gương mặt góc cạnh, lông mày thẳng, đôi mắt phượng hơi xếch. Trên hàng mi dài, mồ hôi như những hạt ngọc li ti đang tụ lại thành giọt rơi xuống. Tóc dài ẩm ướt có vài sợi lơ thơ bết trên trán, từng giọt từng giọt mồ hôi chảy xuống bên má. Đồng thời thỉnh thoảng lại thấy có tiếng rên rỉ. Toàn bộ thân hình trong trạng thái này đã tỏa ra vẻ tà mị khôn cùng, nếu mở mắt ra thì không biết sẽ là một nam tử mê hoặc đến độ nào.

Thư Mộng nhìn người con trai trước mắt toàn thân đã mơ hồ đỏ lên thì không khỏi nhíu mày nói: “Thật vô dụng, hoàng đế ta có khi nào nói muốn đối xử với y thế này, thật không biết cái gì là cái gì.”

“Thần còn tưởng thô khốn đã chết thì chó săn cũng bị nẫu, không ngờ là đã hiểu sai ý tứ của nữ hoàng bệ hạ rồi.”

Một âm thanh khàn khàn bất ngờ vang lên, khiến cho Thư Mộng không khỏi kinh sợ.

Chỉ thấy đôi mắt nhắm chặt từ từ hé mở, ánh mắt lưu chuyển không hề có chút sợ hãi, ngược lại còn toát ra vẻ quyến rũ dụ hoặc. Khóe miệng hơi nhếch lên, cả người toát ra vẻ phong lưu chết người. Con người này không nghi ngờ là cực phẩm trong giới nam nhi.

Thư Mộng chậm chậm buông bàn tay đang đỡ bên hàm y, đối diện nhìn thẳng hồi lâu rồi khẽ mỉm cười nói: “Giám quốc đại nhân, đã khiến ngài chịu oan rồi.”

Người con trai bị trói đó chính là Giám quốc của Thánh Thiên vương triều, là nam nhân của nữ hoàng quyền khuynh thiên hạ trước kia, Cổ Li. Cổ Li nghiêng đầu dựa vào cánh tay bị treo cao của mình, đôi môi khô cằn thêm khô. Động tác nguyên là tự nhiên không cố ý này, khi y thực hiện tự dừng lại nảy sinh cảm giác đẹp đẽ; liếc mắt nhìn bốn phía xung quanh, y không khỏi nở nụ cười gian tà nói: “Đưa thần tới nơi này, không biết nữ hoàng bề hạ người muốn làm gì?”

Thư Mộng nhìn Cổ Li thân mình đầy mồ hôi, đôi môi khô nứt, mắt liếc nhìn bình ngọc lưu li để bên trên chiếc giường ngọc đen, nhìn ánh sáng phản xạ qua làn nước bên trong liền theo hướng bên giường đi tới chậm chậm nói: “Giám quốc đại nhân đừng hiểu nhầm, bản hoàng đối với Giám quốc đại nhân không hề có hứng thú.”

Cổ Li liền a một tiếng, khe khẽ nở một nụ cười nói: “Bề hạ, người thử nói xem hiện giờ thần đang trong bộ dáng này cùng với một mình người ở chung một chỗ, như vậy vẫn là người với thần không có hứng thú sao?”

Thư Mộng thấy nước trong bình lưu ly khi rót ra hương thơm không gì sánh được, không khỏi uống thử một ngụm thấy đỡ khát, ngoài ra không thấy gì khác liền quay mình đi tới bên Cổ Li. Bất gặp ánh mắt đầy hàm ý sâu xa của Cổ Li, Thư Mộng nhẹ nhàng cười nói: “Là bản hoàng không phải với người, bản hoàng sẽ bù đắp cho người. Nói chuyện hứng thú, hứng thú này không gì so được, bản hoàng nếu đối với người không có hứng thú, cũng sẽ không bỏ hết tâm tư lưu giữ Giám quốc đại nhân tại nơi này.” Vừa nói vừa nâng chén ngọc tới bên môi Cổ Li.

Cổ Li đã thấy Thư Mộng uống một ngụm liền cũng không từ chối, thoải mái uống một hơi cạn sạch, trong chốc lát cảm giác toàn thân khô nóng cũng tiêu tán.

Cổ Li từ đầu toàn thân vẫn bị trói buộc không thoải mái, lúc này cảm giác đã tốt hơn nhiều, thở ra một hơi. Nhìn thẳng vào mắt Thư Mộng, y nhún mày nói: “Bề hạ, đây chính là cách người đãi khách ư?”

Thư Mộng thấy Cổ Li ung dung điềm tĩnh, bản thân bị giam giữ nơi đây nhưng một chút sợ hãi cũng không có, trái lại còn tỏ vẻ vừa lòng giống như y tới đây làm khách vậy, trong lòng không khỏi thâm gât đầu có phần tán thưởng, ưu nhã cười nói: “Thật xin lỗi. Đối đãi với Giám quốc đại nhân thế này đúng là có phần lỗ mạng. Mong là Giám quốc đại nhân không tính toán so đo.” Vừa nói vừa tiện tay lấy ra chiếc ghế, đồng thời đưa tay mở khóa còng xích sắt, đỡ cho Cổ Li ngồi trên ghế.

Cổ Li ngồi trên ghế, cử động hai cánh tay tê cứng đến không có cảm giác. Bởi trên người chỉ có áo lót dán chặt vào thân trên nên chỉ có thể vắt chéo chân mà ngồi, cố gắng mới không để lộ ra điểm nhạy cảm. Nhưng hai chân dài đẹp đẽ thì không có chỗ nào có thể tránh không lộ ra cho được. Cổ Li cũng không để ý. Thư Mộng cũng không nói một lời. Y như đang để tâm chuyện khác, ngả ra sau tựa vào lưng ghế, hai mắt khép lại giống như đang nghỉ ngơi.

Thư Mộng thấy Cổ Li cứ tự nhiên như thế ngồi trước mặt nàng, giống như hoàn toàn không để ý tới nàng, không khỏi chậm chậm nở nụ cười nói: “Giám quốc đại nhân thật có phong độ. Bản hoàng mới nhìn thấy Giám quốc đại nhân một lần thì đã biết là người phi thường, quả nhiên bình tĩnh thâm trầm.”

Cổ Li mắt vẫn nhắm, cong môi lên đáp: “Bề hạ, thần hiện giờ chỉ là một thảo dân, cái gì Giám quốc đại nhân thật không dám nhận. Thần còn tưởng bề hạ so với thần càng rõ hơn mới phải.”

Thư Mộng cười cười không nói. Quả thật, nàng là người rõ nhất. Ngày hôm nay nàng đã tiếp nhận ngọc tỷ và binh phù từ Cổ Li, Cổ Li cũng đã từ chức Giám quốc không ở nơi triều đình nữa. Nhưng lúc bá quan văn võ đều quy xin mới khiến nàng càng hiểu rõ hơn, Cổ Li rốt cục nắm giữ quyền lực lớn thế nào, lại có thế lực lớn thế nào. Không thể ngờ tân hoàng đế đã đăng cơ, mà bá quan văn võ vẫn còn quy xin cùng y, một người như thế, thật quá nguy hiểm.

Cổ Li thấy Thư Mộng vẫn không nói gì, không khỏi nở nụ cười châm chọc nói: “Nữ hoàng bề hạ muốn nói cái gì thì nói cái đó, dù có muốn Cổ Li chết cũng không phải không thể nói, không thể làm. Thần làm Giám quốc cũng đã nghĩ đến sẽ có ngày thế này. Chỉ là thần trước giờ cũng không để trong lòng, cho là không người nào mới đăng cơ ngồi vị chưa vững đã muốn động đến thần. Không ngờ thần đã bị bắt xuống đây rồi. Thư Mộng bề hạ, thần đã quá coi thường người rồi.”

Y nói xong liền chậm chậm mở hai con mắt, gương mặt mang một nụ cười giễu cợt nhìn Thư Mộng.

Thư Mộng hơi nhún mày, bước lên hai bước tiến tới trước mặt Cổ Li nhìn xuống nói từng chữ từng chữ: Công to hơn chủ là đại kị của phép vua tôi. Huống chi Giám quốc có quyền phế lập hoàng đế. Bảo ta không để ý tới người, tuyệt đối không thể nào.”

Cổ Li thấy Thư Mộng nói chuyện thẳng thắn, không khỏi khẽ động. Thư Mộng thấy Cổ Li nở nụ cười ung dung vẻ không quan tâm thì cười cười nói: “Tự nhiên bản hoàng trước giờ vẫn chưa từng nghĩ tới chuyện làm hại người. Mặc dù người quyền lực quá lớn, sau lưng lại có Cổ gia thế lực rộng khắp Thánh Thiên vương triều chống đỡ, đối với bản hoàng không phải điều tốt lành gì.”

Cổ Li khẽ động chân mày, lạnh lùng a một tiếng. Thư Mộng không để ý tới sự hiềm nghi của Cổ Li, đưa tay chống thành ghế phía sau gáy Cổ Li, nhìn thẳng vào mắt y mà nói: “Mặc dù người là mối đe dọa lớn nhất của ta, nhưng bản hoàng cũng không phải kẻ trở mặt vô tình. Hành động và thái độ của người cùng với Cổ gia như thế nào, bản hoàng đều ghi nhớ trong lòng, ngàn dặm nghìn dặm đón bản hoàng dù chưa thấy người mấy lần. Nhưng mà bản hoàng cũng niệm tình người, là người trong lúc Thánh Thiên vương triều nguy nan đã ra mặt, vì Thánh Thiên mà chống đỡ một mảnh trời, vì bản hoàng mà xây dựng một cơ sở vững chắc. Bản hoàng có e ngại thế lực của người, cũng sẽ tuyệt đối không làm chuyện có lỗi với người.”

Cổ Li thấy Thư Mộng nói vừa tự tin, vừa chân thành. Mặc dù gặp gỡ không nhiều, nhưng thấy những lời Thư Mộng vừa nói, so độ chân thành tự tin và

phong độ khí khái thì nam nhi cũng không bằng, y không khỏi liếc nhìn Thư Mộng một cái về dụ hoặc, ung dung từ tốn nói: "Bệ hạ như vậy là ý gì? Thả thần ra thì không dám, không thả thần cũng không dám. Thật là hai đường đều khó quyết định a."

Bạn đang đọc truyện *Gia Hữu Điều Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Thuộc

Thư Mộng thấy Cổ Li một lời nói ra trúng tim đen, không kinh ngạc không tức giận, ngược lại đưa tay chậm chậm xoa trên môi Cổ Li, bờ môi cong lên nở một nụ cười nói: "Đúng vậy, thật sự rất nhức đầu. Bồn hoàng đã suy nghĩ rất nhiều. Hôm nay thả ngươi đi, ngươi liền như rồng ẩn đáy biển sâu, bồn hoàng có muốn bắt ngươi cũng rất khó khăn. Hôm nay bồn hoàng chỉ trong hoàng cung ra tay mà đã thấy khó như vậy rồi. Nếu không phải hộ vệ của ngươi không được phép theo vào tông miếu, bồn hoàng chưa chắc đã thành công. Có thể thấy thế lực của các ngươi thật lớn mạnh. Bắt được ngươi đã khó khăn vạn phần, mà xử lý mọi việc tiếp theo sao cho êm thấm lại càng khó."

Nếu thả ngươi đi, thiên hạ này của bồn hoàng lúc nào cũng như nâng trong lòng bàn tay, vạn nhất có ngày các ngươi thấy bồn hoàng không thuận mắt mà lật tay thì bồn hoàng không phải là chẳng có sức nào mà chống lại hay sao.

Nếu không thả ngươi, Cổ gia nếu mà hỏi đến thì bồn hoàng làm thế nào trả lời? Hơn nữa người thiên hạ sẽ nói gì, nói bồn hoàng vong ân bội nghĩa, không bằng không chứng giám giữ Giám quốc đại nhân là người có ơn với Thánh Thiên quốc. Như thế, Cổ gia các ngươi không phải chỉ cần giờ tay nói một câu, thiên hạ của bồn hoàng sẽ nguy ngập trùng trùng hay sao.

Nói Cổ gia các ngươi đối với hoàng vị không có hứng thú, bồn hoàng cũng tin. Bồn hoàng nếu mà không tin tưởng thì đã không nhận lời lên làm hoàng đế. Nhưng bên cạnh giường nằm toàn là hồ như vậy, nói bồn hoàng làm sao yên tâm mà ngủ. Hơn nữa thế lực thần tử lớn hơn cả quân vương, không thể tránh được có kẻ nói ra nói vào. Bồn hoàng cũng không muốn có ngày đi vào vết xe đổ của nữ hoàng tiền nhiệm. So với chuyện chờ tới lúc đó làm một kẻ tiểu nhân, không bằng bồn hoàng hiện tại làm tiểu nhân trước. Thánh Thiên vương triều là của họ Giá Huyền. Các ngươi nếu muốn làm gì, bồn hoàng không là hoàng đế thì cũng tùy các ngươi. Nhưng mà bồn hoàng nếu đã ngồi ngôi đế vị Thánh Thiên rồi, thì sẽ không cho phép Thánh Thiên hoàng đế bị thế lực của người ngoài ảnh hưởng."

Thư Mộng nói đến đây thì dừng một lúc, khẽ thở dài một tiếng nói: "Ngươi nói xem, bồn hoàng nên làm gì ngươi bây giờ?"

Cổ Li thấy Thư Mộng dáng vẻ trầm tư và khiêu khích nhìn y. Ngón tay nàng xoa xoa trên môi y mang lại một cảm giác ngứa ngáy, đầu lưỡi không dừng được cuốn lấy ngón tay nàng, vừa mút vào vừa đưa mắt nhìn nàng nói: "Người muốn làm thế nào?"

Thư Mộng thấy dáng vẻ này của Cổ Li tự nhiên tà mị đến vô cùng, bản thân mình có hành động khiêu khích y, bị y đáp trả như vậy, ngược lại có cảm giác xuân tình phơi phới khó nói thành lời.

Cổ Li đưa mắt nhìn Thư Mộng mơ hồ nói: "Bệ hạ thân ái của thần, thả không thể thả, giữ không dám giữ, rốt cuộc người muốn để thần nơi đâu hay không? Tại sao người dám để thần phải chờ lâu như vậy?"

Thư Mộng thấy Cổ Li phút chốc toàn thân tỏa ra một vẻ yêu mị, biết là Cổ Li đang cố tình muốn khiêu khích mê hoặc mình, môi không khỏi nở một nụ cười nói: "Cổ Li, ngươi thật là thông minh. Cái gì cũng đều tính toán từ trước được. Hiện tại bên ngoài hộ vệ của ngươi chỗ nào cũng đều đã âm thầm tra xét hết rồi. Còn chưa tìm được ngươi, chỉ e hoàng cung của bồn hoàng góc ngách nào cũng đều sẽ bị điều tra kỹ kỹ càng càng. Bồn hoàng thực sự không dám đem ngươi giấu đi. Mà giết ngươi? Không, bồn hoàng tuyệt không nói lời không giữ lời đâu. Huống chi nam nhân cực phẩm thế này thế gian nào có mấy người, giết đi rồi không phải rất đáng tiếc sao."

Thư Mộng vừa nói vừa tay kia chậm chậm vuốt ve trên má Cổ Li, ngón tay gọi gọi trên má y xuống dưới hàm, cúi người ghé bên tai y nói nhỏ: "Ngươi nói, bồn hoàng sao có thể bỏ được."

Cổ Li nghe Thư Mộng nói lời khinh bạc, nghiêng đầu nhìn trong đôi mắt không lộ ra chút nào ý tứ bất chính, không khỏi cười nhẹ. Thư Mộng này thật không đơn giản, y cố tình quyến rũ nàng, không ngờ nàng tâm trí không hề hỗn loạn, liền hé miệng nở nụ cười.

Thư Mộng thấy được nụ cười của Cổ Li, không khỏi cũng cười theo. Ngón tay trong miệng Cổ Li cũng không rút ra mà ngược lại theo sát đầu lưỡi Cổ Li, lúc nặng lúc nhẹ kích thích.

Cổ Li thầm nở một nụ cười, tiểu nha đầu này không ngờ lại còn muốn quyến rũ y, thật đúng là múa rìu qua mắt thợ, vung búa trước cửa Lỗ Ban. Chính lúc đang định đáp trả đột nhiên dưới bụng một luồng hơi khô nóng bất ngờ xông lên. Cùng với luồng hơi nóng này là một trận ngứa ngáy không rõ nguyên nhân không thể nói thành lời. Toàn thân lúc này như bị ngàn vạn con kiến cắn xé, mà ngón tay kia trong miệng lại vô cùng ngang ngược, như lửa cháy thêm dầu trời tuyết thêm sương, khơi gợi trong mình dục vọng vô cùng tận; trong lòng không khỏi kinh hãi vùng tay giữ lấy tay vịn của ghế tựa muốn tỉnh táo lại.

Thư Mộng thấy Cổ Li trong chớp mắt sắc mặt thay đổi, thân thể căng cứng thì hai mắt không khỏi híp lại nở nụ cười nhạt. Nụ cười chưa dứt, nhìn thấy thân thể ửng hồng của Cổ Li, mắt nàng từ từ dâng lên một làn hơi nước. Bất giác ánh mắt ma mị của y, Thư Mộng không khỏi thấy trong lòng nôn nao.

Thư Mộng vẫn còn chưa bước vào mộng cảnh. Trước mặt, Cổ Li toàn thân đã ửng đỏ, thân mình căng cứng tựa trên ghế, đầu ngã ra sau gối vào lưng ghế, đôi môi hé mở phát ra âm thanh rên rỉ ngắt quãng. Ngón tay nàng vẽ vòng trong miệng Cổ Li, một dòng nước theo khoe miệng y chảy ra tạo nên một hình ảnh mê loạn.

Thư Mộng nhủ mảy. Cổ Li cố gắng kiểm soát thân thể đang có những biểu hiện đáng xấu hổ, trừng mắt nhìn Thư Mộng nói: "Rốt cục là người đã cho ta uống cái gì?"

Thư Mộng nhìn Cổ Li trước mặt mình, thân thể căng cứng, đôi mắt nhanh chóng lưu chuyển, nhủ mảy nói: "Đáng ghét, cả một bọn đều thật vô dụng."

Nàng nguyên chỉ truyền lệnh bắt giữ Cổ Li, cũng không có chỉ dẫn gì nhiều. Không thể ngờ kẻ dưới tưởng nàng muốn tìm người mới vui vẻ, cho là nàng muốn làm gì đó đối với Cổ Li, cuối cùng đem Cổ Li lột quần áo treo tại đó như vậy. Lúc đầu còn tưởng hôn mê vì trúng phải thuốc mê, hiện tại xem ra là thuốc mê còn thêm vào xuân dược (*thuốc kích dục*). Khó trách tại sao lúc mình đi vào nhìn thấy Cổ Li thân mình đầy mồ hôi. Trời lạnh như vậy mà vẫn toát mồ hôi, không phải do tác dụng của thuốc thì còn là cái gì. Thư Mộng hiểu ra vấn đề, không khỏi nhủ mảy nhìn Cổ Li đang trong trạng thái bị kích động.

Cổ Li lúc tỉnh lại thì đã biết mình bị trúng xuân dược, ở trong hoàng cung đã bao nhiêu năm như vậy không lẽ còn không biết trúng xuân dược dấu hiệu ra sao. Xuân dược dù nặng nhưng y sớm đã có kháng thể, mặc dù có khó chịu nhưng vẫn không đến nỗi bị mất lí trí. Lúc uống chén nước Thư Mộng đưa cho rồi cũng không hề có bất kỳ cảm giác gì khác lạ, còn tưởng rằng Thư Mộng cho mình uống thuốc giải. Không ngờ chỉ là tạm thời ngăn chặn tác dụng của thuốc, hiện giờ mới lại phát tác, sức thuốc mãnh liệt đến ý chí cũng cơ hồ giữ không được.

Cổ Li thấy bản thân mình chỉ trong chớp mắt đã hoàn toàn không thể khống chế được bản thân, trong lòng vô cùng hoảng sợ. Một mặt muốn tìm cách bản thân, mặt khác lại nhìn không nổi, phát ra những âm thanh rên rỉ càng lúc càng đậm màu sắc dục; đồng thời bản tay cũng không thể khống chế, đưa ra nắm lấy Thư Mộng ở trước mặt.

Thư Mộng còn đang hơi nhủ mảy, nghĩ xem có cách nào có thể xử lý. Không ngờ Cổ Li tự nhiên đưa tay kéo nàng. Trong lúc không phòng bị bị Cổ Li kéo vào trong vòng tay. Sắc mặt chuyển lạnh lùng, nàng đưa tay nhằm Cổ Li chém xuống. Nhưng Cổ Li sau khi uống phải xuân dược sức lực mạnh mẽ hơn xa bình thường, một lần giãy giụa không thể thoát ra được. Thư Mộng còn chưa kịp dùng sức lần thứ hai, Cổ Li đã nghiêng đầu một cái, hôn lên trên môi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Gia Hữu Điều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Vô Đề

Thư Mộng chỉ cảm thấy đôi môi chột nóng, còn chưa kịp phản ứng thì vật trơn trượt đó đã tách hai hàm răng nàng ra, khí thể tiến vào. Không có nhẹ nhàng thương hương tiếc ngọc, không có phong thái khéo léo phong lưu, càng không có một chút dịu dàng; chỉ có cướp đoạt, giống như dã thú cướp đoạt, hoàn toàn là sự kích động đầy bản năng một cách nguyên thủy nhất.

Cổ Li trong lòng cũng biết rõ mình đang làm gì, nhưng muốn ngừng cũng ngừng không được. Muốn kêu lên để Thư Mộng rời xa nhưng liên tiếp không tiếng nào phát ra được. Một bên ý thức vẫn còn nhận thức được rất rõ ràng, nhưng thân thể lại không thể tự mình khống chế, không khỏi sợ hãi trong lòng. Loại xuân dược mạnh đến thế này y thực sự chưa từng gặp qua. Đây không phải do tác dụng của loại thuốc y bị người ta cho uống lúc đầu, bởi lúc loại thuốc đó phát tác thì y vẫn còn có thể chịu đựng được. Còn bây giờ thì đừng nói đến chịu đựng, có muốn giảm lực làm nhẹ nhàng một chút cũng làm không được. Nhất định là chén nước Thư Mộng cho y uống lúc sau có vấn đề, loại thuốc này thật quá bá đạo đi.

Thư Mộng chỉ thấy trong chớp mắt đầu lưỡi bị mút đến cảm giác nôn nao, từ đầu lưỡi đến gốc lưỡi đều cảm thấy đau đớn, răng với răng va chạm nhau đã thấy có mùi vị máu tanh, đôi môi đã bắt đầu sưng lên đau đớn. Thư Mộng không khỏi giận dữ, đưa tay muốn phá vòng kềm tỏa của Cổ Li, một chưởng đánh xuống bả vai y. Cổ Li bị đau theo bản năng buông lỏng tay ra.

Thư Mộng lập tức thoát ra, còn chưa kịp đứng vững đã thấy Cổ Li muốn nhào lên theo sát. Nàng kêu một tiếng giận dữ nói: "Dám chiếm bốn hoàng tiện nghi, bốn hoàng sẽ cho ngươi biết lợi hại." Liên giận dữ hướng tới phía Cổ Li, đưa tay nắm lấy khóa còng xích sắt khóa hai tay Cổ Li lại, rồi dùng sức kéo một cái đem Cổ Li treo lên một lần nữa.

Thư Mộng thuận tay nhặt lên một chiếc roi da trong đám dụng cụ tra tấn đặt ở bên cạnh, nhằm vào ngực Cổ Li đánh tới. Chỉ nghe thấy âm thanh quần áo bị xé rách, chiếc áo duy nhất trên người Cổ Li bị một roi này của Thư Mộng xé rách toạc rơi xuống, khiến cho Cổ Li một thân trần trụi phơi ra trước mắt nàng.

Cổ Li thấy cảm giác ấm áp mềm mại mất đi, da thịt lạnh giá cũng khiến cảm giác khô nóng trong mình giảm bớt. Nhưng chỉ ngay sau đó cơ thể lại càng thêm nóng bỏng, không khỏi mạnh mẽ vận vào thân thể, không ngừng rên rỉ khó chịu. Làn roi giận dữ của Thư Mộng chạm vào thân thể mang đến cảm giác đau đớn trên da thịt nhưng lại có thể làm giảm bớt cảm giác khô nóng khó chịu, khiến cho y không khỏi phát ra những âm thanh rên rỉ khoái lạc.

Thư Mộng thấy Cổ Li không những không đau đớn mà ngược lại còn có vẻ thoải mái dễ chịu, không khỏi lạnh lẽo cất tiếng: "Không ngờ lại thích trò chơi

này, được, để bốn hoàng cùng người chơi trò chơi này.” Vừa nói vừa vung roi đánh ra 2 roi, khiến Cổ Li càng rên rĩ lớn hơn nữa.

Vun vút tiếng roi quất liên tiếp trong căn phòng dưới lòng đất. Cùng với âm thanh của hình phạt đáng sợ này còn nghe thấy tiếng rên rĩ không ngừng truyền tới. Tiếng rên rĩ khoái lạc khàn khàn nhuộm đầy màu sắc dục, khiến cho ai nghe thấy cũng đều ngửa ngáy.

Thư Mộng thấy chiếc roi da đặc biệt chế tạo vì sở thích này đánh vào trên người Cổ Li khiến cho y rên rĩ càng lúc càng lớn, không khỏi xoay cổ tay đổi hướng roi da đánh vào trên đùi y. Cổ Li trong chớp mắt cảm giác lên đến cực độ khoái lạc, thân thể không thể khống chế căng cứng lên. Toàn thân ưỡn lên hết cỡ ngửa ra sau, mái tóc đen dài buông xuống vể nên trong không gian một hình cung tuyệt mỹ; Cổ Li cả đầu ngẩng cao, hai tay thoáng chốc nắm chặt lấy sợi xích trên cổ tay, hai chân đạp trên mặt đất, toàn thân không ngừng run rẩy dữ dội.

Thư Mộng nhìn thấy tất cả trước mắt, tay nắm chặt roi da cũng không tiếp tục đánh nữa, từ từ quay mặt đi đứng ở một bên thờ ơ.

Một lúc lâu Cổ Li dừng lại rũ xuống, đầu tựa vào trên cánh tay, không ngừng thở dốc. Trên thân thể trần trụi, từng vết từng vết roi đỏ ngang dọc đan xen phủ kín khắp thân thể. Mái tóc đen dài rối bời từng lọn từng lọn phủ trên thân. Mồ hôi ướt đầm khắp thân thể màu da ửng hồng theo từng lọn tóc chảy xuống thành giọt, chảy trên thân thể gợi cảm chỗ hồng chỗ đen đan xen, khiến cho người ta không thấy cảm giác tàn nhẫn, chỉ thấy vẻ gợi cảm không lời nào tả được cùng với cảm giác ham muốn mê loạn.

Thư Mộng ngừng một lúc lâu mới quay đầu nhìn Cổ Li đang thở dốc, nghiêng răng mà rằng: “Vẫn còn chưa đủ?”

Cổ Li dựa đầu trên cánh tay đang bị treo lên cao, liếc mắt nhìn Thư Mộng thấy nàng trong sắc mặt lạnh lùng sắt đá lại có phần hơi xấu hổ ngượng ngùng thì không khỏi cười gian tà, đưa lưỡi chậm chậm liếm lên vết roi đỏ trên cánh tay, hướng Thư Mộng nói: “Thì ra người cũng thích chơi những trò thể này, xem ra kinh nghiệm cũng phong ...a...” Cổ Li nói còn chưa hết lời, thân thể cả người lại căng cứng, bắt đầu thở dốc.

Thư Mộng nghe Cổ Li nói vậy sắc mặt không khỏi trầm xuống, nhìn Cổ Li thuốc lại bắt đầu phát tác, tiện tay vứt chiếc roi da trong tay xuống. Bản thân chịu thiệt bởi kẻ dưới làm việc không khéo gây ra sai sót, còn giữ lực đạo không làm thương y, không ngờ đến đổi lại là lời nói khinh khi xúc phạm người khác. Nàng hừ lạnh một tiếng, đưa tay hạ khóa xích sắt công ở cổ tay Cổ Li xuống. Cổ Li thân thể liền rớt xuống, nặng nề rơi ngồi ngay trên ghế.

Thư Mộng nhìn một cái rồi nhanh tay gạt lấy một sợi roi mềm đang bày trên bàn, hai tay cầm hai đầu dùng sức kéo một cái, bước lên trước hai bước tiến về phía Cổ Li đang ngồi trên ghế.

Cổ Li thấy Thư Mộng tiến tới chuẩn bị trói mình không khỏi bắt đầu kịch liệt giãy dụa. Sợi xích sắt trên tay va chạm vào nhau phát ra những âm thanh trong trẻo sắc nét, trong căn phòng tối mờ lại càng tăng thêm mùi vị ham muốn vô tận.

Thư Mộng thấy Cổ Li không ngừng giãy dụa không khỏi nở một nụ cười khinh bỉ. Nói chuyện đùa, Cổ Li không hề biết võ công, trong khi nàng từ nhỏ đã bắt đầu học võ. Tuy rằng không lên được hàng top đầu, so với tuyệt đỉnh cao thủ thì không thể so sánh được, nhưng muốn đối phó với một người con trai hai tay đã bị xích thì không cần phải nói; nhất thời hai tay dùng lực hướng Cổ Li áp xuống.

Mắt thấy Cổ Li mặc dù giãy giụa nhưng cũng sắp bị Thư Mộng trói vào ghế đến nơi, tự nhiên thấy Thư Mộng hai tay dừng lại một chút, trong mắt lộ vẻ ngạc nhiên kinh sợ. Cổ Li trong lúc giãy giụa cảm thấy Thư Mộng ngừng dùng sức, lập tức không cần suy nghĩ mau chóng thoát ra, đưa tay ôm chặt lấy Thư Mộng vào trong lòng, sợi dây xích trên tay quấn vòng qua mình Thư Mộng, giữ chặt lấy nàng trong vòng tay mình.

“Buông bốn hoàng ra ... Người ...thật lớn mật ...Buông ...ra...”

Thư Mộng không hiểu việc gì đã xảy ra, chỉ trong chớp mắt thấy chân tay mềm nhũn, không một chút khí lực. Đồng thời từ bụng dưới dâng lên một làn sóng nóng, lan tỏa ra toàn bộ chân tay mình mảy. Thân thể đột nhiên nóng lên, cảm thấy miệng khô lưỡi đắng. Bị Cổ Li thân trần mình trụi ôm vào trong ngực, không những không cảm thấy bức mình khó chịu mà ngược lại càng rất muốn gần gũi nương tựa vào y, thân thể không thể kiểm soát áp sát vào người Cổ Li.

“Đây rốt cuộc ...là chuyện gì đây? A...người buông ra ... đừng chạm...”

Thư Mộng thân mình vẫn vẹo kịch liệt, bị dây xích trên tay Cổ Li quán giữ không thể cử động. Thư Mộng chỉ thấy khó chịu khác thường, trong người thấy có cảm giác quái dị chưa từng có, khó nhịn nổi nữa.

Cổ Li thấy Thư Mộng sắc mặt ửng hồng, trong chớp mắt toàn thân có sự biến đổi rất lớn. Cảm giác được sự thay đổi khác lạ trên thân thể Thư Mộng, y không khỏi ghé bên tai Thư Mộng, vừa thở dốc vừa khàn khàn nói: “Tự tạo nghiệt, không thể sống.” Vừa nói xong thì nhin không nổi, nắm giữ sau gáy Thư Mộng cúi đầu hôn xuống.

Thư Mộng yếu ớt giãy giụa trong lòng Cổ Li, nghe thấy lời Cổ Li nói bên tai mình, lời nói trầm trầm đó khiến thân thể càng thêm mềm nhũn. Đầu óc mặc dù vẫn tỉnh táo nhưng rõ ràng là không có cách nào chống cự, muốn giãy giụa chống cự nhưng không những không làm y ngừng tay, ngược lại càng tăng thêm hứng thú. Thấy được Cổ Li hôn mình một cách thô bạo, nhưng Thư Mộng cũng không thấy khó chịu, thân thể ngược lại còn không chịu nghe lời đi đón nhận, cả người nằm gọn trong vòng tay Cổ Li.

Bạn đang đọc truyện *Gia Hữu Điều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Mê Tình

Thư Mộng trong lòng thầm kêu không xong. Phản ứng khác thường của cơ thể khiến cho đầu óc Thư Mộng – lúc này vẫn còn tương đối tỉnh táo - nhất thời hiểu được, nàng vô tình cũng uống phải loại xuân dược cực mạnh này rồi, nhất định là bình nước trong kia có vấn đề. Thư Mộng trong nháy mắt chỉ nghĩ được chiếc bình đó là chất lỏng trong mật thất này, còn chưa kịp tự trách mình thì thân thể nhanh chóng xao động đã hoàn toàn phá hủy thần trí của nàng, không khỏi không thể khống chế được bắt đầu hôn lại Cổ Li.

Cổ Li vừa hôn Thư Mộng vừa trực tiếp xé mở xiêm áo trên người nàng. Dưới long bào là một thân thể đầy đặn trắng nõn, khiến cho Cổ Li cảm thấy cô hòng căng thẳng cháy khát. Thân thể đẹp đẽ đến vậy y chưa từng thấy qua, làn da mượt mà như tơ làm cho người ta hoàn toàn không thể khống chế được bản thân. Cổ Li hai tay dùng sức bế Thư Mộng lên, cúi đầu xuống ngậm lấy điểm hồng nhô lên xinh đẹp như nụ anh đào, ra sức mút vào.

Thư Mộng chỉ cảm thấy ong một tiếng, cả người đều sợ run, kịch liệt thở hổn hển nói: “Không được, không được.” Hai tay vô lực ôm lấy đầu Cổ Li, muốn buông ra, lại không ý thức ôm lấy càng chặt, toàn bộ cơ thể ngã ra sau bám vào trên người Cổ Li.

Cổ Li vừa thưởng thức hương vị ngọt ngào trong miệng, vừa đưa một tay phía sau lưng Thư Mộng trượt xuống, sợi xích sắt quấn giữ Thư Mộng theo tay Cổ Li rơi xuống. Toàn thân Thư Mộng ngã ra sau, lộ ra chiếc cổ thiên nga tuyệt đẹp. Nhìn cảnh tượng phía trước thân Cổ Li như vậy, dây xích vẫn còn quấn quanh thân thể trắng nõn sáng mịn của Thư Mộng, cùng với áo váy xóc xếch rách tan không che được một tòa thiên nhiên, tự nhiên đẹp đến kinh người. Trong chớp mắt làm cho người ta có một cảm giác giống như bị ngược đãi, chà đạp giày xéo một cách khác thường.

Thư Mộng bị xích sắt quấn giữ, hiện tại căn bản không có sức lực để gỡ thoát. Cảm giác được tay Cổ Li đang ở trên người mình tàn sát bừa bãi, chẳng những không cảm thấy ngượng ngùng, ngược lại càng muốn gần hơn, gần hơn nữa. Những xao động ban đầu không thể nào bình ổn, không khỏi khó chịu ôm chặt lấy đầu Cổ Li, thân thể không ngừng cọ xát vào y.

Cổ Li chỉ cảm thấy huyết khí dâng tràn, trực tiếp đem thân thể Thư Mộng đỡ lên, vận động thân mình một cách nguyên thủy nhất, hai người quấn chặt lấy nhau.

“A, đau.” Thư Mộng chỉ cảm thấy thân thể trong nháy mắt bị xé rách đau đớn, không khỏi ôm lấy Cổ Li kêu lên.

Cổ Li bất giác có chút kinh ngạc, nhưng tình dục đã che khuất lý trí, không khỏi vừa ôm lấy Thư Mộng lắc lư vừa khàn khàn cất giọng nói: “Đợi lát nữa sẽ không đau.”

Thư Mộng bị Cổ Li ôm lấy không ngừng vận động, kết hợp với những xao động trong cơ thể, dần dần chuyển biến thành một loại cảm thụ tuyệt không thể tả. Thư Mộng ôm chặt Cổ Li, vô thức rên rỉ. Trong khoảnh khắc đó mọi đáng về tôn nghiêm, phong độ, rụt rè ... đều bị ném lên ngoài chín tầng mây. Trầm tĩnh trong dục vọng, hưởng thụ sự kỳ diệu này của cuộc đời con người.

Thư Mộng bị tình dục chinh phục, giữa lúc hoảng hốt cảm giác được Cổ Li ôm lấy nàng tháo bỏ xích sắt, hai người nằm trên chiếc giường ngọc đen, tận cùng phượng đảo loạn điên.

Đêm mới bắt đầu, phù dung trường ẩm đêm xuân ngắn, từ đó quân vương chậm thiết triều, (*) e là về mặt này cũng không cần thiết phải kể lại những việc phát sinh làm gì.

“Tiểu thư, tiểu thư, người mau tỉnh lại, người mau tỉnh lại đi.”

Thư Mộng hết sức mệt mỏi, lơ mơ nghe bên tai có thanh âm lo lắng không ngừng thúc giục nàng, cố gắng vận phần mới miễn cưỡng mở được mắt. Thấy Từ Dạng đang đứng nơi đầu giường nhìn nàng với vẻ mặt lo lắng, không khỏi nói: “Chuyện gì?”

Vừa mở miệng thì thanh âm khàn khàn vô hạn toát ra, căn bản đã không còn trong trẻo như ngày xưa nữa, Thư Mộng không khỏi hơi hơi ngẩn người.

Từ Dạng thấy Thư Mộng đã thanh tỉnh, không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó lại tiếp một hơi nói: “Tiểu thư, nhanh một chút, sắp đến giờ vào triều rồi. Hôm nay là ngày đầu tiên người lâm triều, trăm ngàn lần không thể chậm trễ đâu.”

Thư Mộng vừa nghe Từ Dạng nói như vậy, không khỏi nhú nhú mày. Đây là ngày lâm triều đầu tiên của nàng trên cương vị nữ hoàng đế, quả thật không thể tới muộn, lập tức xoay người định rời khỏi giường. Nhưng hai tay kia vẫn còn chưa chống nâng thân mình lên, cánh tay không chút sức lực lại lần nữa nằm xuống ngủ.

Từ Dạng thấy thế nhất thời kinh sợ nói: “Tiểu thư, người làm sao vậy? A... Tiểu thư... Người như là....”. Từ Dạng thấy Thư Mộng yếu ớt nằm xuống ngủ tiếp, không khỏi nhanh chóng kéo cái chăn trên người Thư Mộng ra, định giúp đỡ dậy, không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng khiến nàng vận phần kinh sợ.

Chỉ thấy trên người Thư Mộng nơi nơi đều phủ kín dấu hôn, đặc biệt chỗ kín đáo lại càng rõ, có dấu răng cắn, có dấu kịch liệt mút vào, có dấu ngón tay nắn bóp tạo thành. Đặc biệt trên thân thể trắng nõn và phần dưới thân thể nở rộ màu đỏ đẹp đến man dại, phối hợp với màu ngọc đen địu tạo thành một bộ tranh vẽ đẹp đến nhất.

Thư Mộng lúc này mới cảm giác được thân thể đau đớn giống như bị nghiền nát, xương cốt toàn thân đều giống như bị bẻ gãy rồi rồi sau lại mang ghép vào, ngay cả một chút ít khí lực đều không có để dịch chuyển. Lại thấy Từ Dạng vẻ mặt kinh ngạc và đỏ bừng đang nhìn thân thể của mình, không khỏi hơi hơi cúi đầu liếc qua, nhất thời sắc mặt chuyển hồng, nhẹ trách nặng: “Còn không mau che cho ta.”

Từ Dạng thấy thần sắc Thư Mộng vận phần xấu hổ, hoàn toàn không còn đầu vẻ ung dung tiêu sái trước đây, vội đỏ mặt mang chăn đắp cho Thư Mộng,

đồng thời nói: “Tiểu thư, người là cùng ai? Chẳng lẽ là.....”

Sắc mặt Thư Mộng nhất thời càng thêm hồng, liếc mắt nhìn về phía Từ Dạng, Từ Dạng thấy Thư Mộng nhìn về phía mình không khỏi cúi đầu không dám hỏi nữa, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra một tia lo lắng.

Sắc mặt Thư Mộng ửng hồng, nhớ tới hết thảy mọi chuyện đêm qua. Vốn là định tự mình đến cùng Cổ Li giao đấu, lại không ngờ rằng bị xuân dược mê hoặc, cùng Cổ Li cũng như vậy bị cho uống xuân dược, trong căn phòng này hết sức quần quýt triền miên. Bản thân căn bản không hề giống một nữ hoàng, mà giống như một người vợ phóng đãng hơn, vui vẻ phóng túng trên người Cổ Li, cùng y tới đỉnh Vu Sơn mây mưa. (**)

Dần dần nhớ lại rõ ràng những hình ảnh đêm qua, sắc mặt Thư Mộng không khỏi càng hồng. Cổ Li đáng chết kia lại dùng mọi biện pháp ép buộc mình, rất nhiều tư thế lúc này nghĩ đến chỉ làm cho người ta mặt đỏ tim đập. Thư Mộng chưa bao giờ biết mình lại nhiệt tình đến vậy, hoàn toàn không giống với chính mình, không khỏi vừa thẹn vừa giận. Lập tức không dám nghĩ, cắn răng quét mắt quanh mật thất, không thấy bóng dáng Cổ Li đâu, không khỏi khàn khàn thanh âm nói: “Người đâu?”

Từ Dạng biết Thư Mộng nói đến Cổ Li, lập tức lắc đầu nói: “Không biết, thần còn nghĩ tiểu thư muốn cùng Giám quốc đại nhân thấp đèn đàm luận thâu đêm, cũng không cho người canh giữ ngoài cửa của mật thất. Hôm nay thấy thời gian quả thật không tốt, mới xuống dưới thúc giục tiểu thư, không ngờ.....”

Thư Mộng nghe Từ Dạng nói vậy vốn sắc mặt đang đỏ ửng nhất thời trở nên tái nhợt. Cổ Li đáng chết này, mình đã coi thường y rồi, thế lực của y tại hoàng cung này so với mình quả thật không biết lớn hơn bao nhiêu. Bản thân thắng được hần một lần lại chịu thiệt thòi lớn như vậy, mà hần lại lặng yên không một tiếng động liền biến mất khỏi tầm cung của nàng mà không hề nào phát giác được. Thật sự là khinh người quá đáng.

Sắc mặt Thư Mộng lập tức trầm xuống, cố gắng chống đỡ ngồi dậy lạnh lùng ra lệnh: “Cổ Li, lần này cũng đừng trách bốn hoàng đối với người không lưu tình nể mặt. Từ Dạng, vào triều, bốn hoàng có việc quan trọng cần tuyên bố.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Hỷ Diêu Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6: Gia Phong

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Cổ thị ấu nam Cổ Li, nay chịu ơn mưa móc đế vương nhận được sự sủng ái của nữ hoàng, niệm thân gia trong sạch, tính tình đoan chính, đặc phong làm quân thị. Khâm thờ.”

Đạo thánh chỉ đầu tiên của tân hoàng ban bố, lại là phong cho Cổ Li làm nam thị. Bách quan trên kim loan điện nghe được không khỏi lập tức xôn xao, vạn phần kinh sợ nhìn Thư Mộng cao cao tại thượng nhất mực bình tĩnh ngồi trên ngai rồng.

“Bệ hạ, bốn tướng cho rằng này việc này không ổn. Mặc dù Giám quốc đại nhân đã từ quan, nhưng ngài ấy vẫn như trước là biểu tượng cho vương triều Thánh Thiên ta. Để Giám quốc đại nhân nhập hậu cung, việc này vạn lần không thể”. Lão Thừa tướng sau phút kinh sợ lập tức đứng ra, chúng thần trong triều lập tức đều đồng loạt họa theo.

Thư Mộng nhìn xuống vị nguyên lão hai triều, chậm rãi nói: “Thừa tướng cũng biết Cổ Li nay đã mang thân phận thường dân, Như vậy chuyện này có gì là không thể? Huống hồ, bốn hoàng hôm qua đã lâm hạnh cùng y. Nếu không mang nhập hậu cung, Thừa tướng cho rằng bốn hoàng sẽ phải xử trí với y như thế nào?”

Chúng bách quan nghe Thư Mộng nói vậy lại lập tức tranh luận xôn xao. Vị tân hoàng đế này vừa đăng cơ đã hướng mũi nhọn nhắm tới Cổ Li, hơn nữa hành động còn nhanh như vậy đã làm tới luôn rồi. Giám quốc Cổ Li này thế lực và năng lực lớn đến nhường nào, bọn họ quen biết y đã lâu như vậy tất nhiên trong lòng đều biết rõ. Không thể ngờ hai người này nhanh như vậy đã có tình ý với nhau rồi.

Thừa tướng nghe Thư Mộng nói vậy không khỏi liên tục lắc đầu nói: “Không ổn, không ổn. Cho dù không nói đến thân phận Giám quốc của Cổ Li đại nhân, thì ngài ấy cũng là quân phi tiên triều. Chiếu theo luật pháp của Thánh Thiên ta, Cổ Li đại nhân cũng nên được tôn xưng là thái phi, vậy cũng không thể cùng hoàng đế bệ hạ có quan hệ dính líu với nhau được”.

Thư Mộng thần nhiên cười, nói: “Nếu nên là thái phi, vì cớ gì không ở trong hậu cung, ngược lại còn có thể rời khỏi cung mà đi?”

Thừa tướng bị Thư Mộng chỉ một câu đã hỏi đúng vào trọng điểm, trường hợp của Cổ Li là ngoại lệ do tình huống bất buộc. Vương triều Thánh Thiên khi đó nếu không có Cổ Li ra mặt đảm nhiệm Giám quốc thì quả thật không thể biết được sẽ đi đến đâu. Mà việc rời đi cũng chính là yêu cầu của Cổ Li. Vì đại cục của Thánh Thiên, bọn họ dù cho không muốn đáp ứng cũng phải đáp ứng. Cho nên trong suốt trăm năm thống trị của vương triều này là ngoại lệ đầu tiên. Nay tân hoàng đế lại mang điểm ấy ra mà nói, thật sự không biết nên trả lời như thế nào cho phải, không khỏi không biết nên nói gì lúc đó.

“Thế này... Xử trí như thế này cũng không chu toàn. Bệ hạ. Cổ Li tuy rằng đã mang thân phận dân thường, nhưng dù sao ngài ấy trước đây cũng là quân phi của vương triều chúng ta, xét địa vị ở Thánh Thiên ta mà nói cũng khá tôn quý. Nay với địa vị quân thị thấp như thế này, cho dù muốn Cổ Li đại nhân nhập hậu cung thì thật sự cũng là ủy khuất cho ngài ấy.” Hữu tướng quân thấy vấn đề Giám quốc này Thừa tướng chống đỡ không nổi, không khỏi góp vào một ý kiến.

Thư Mộng lạnh lùng cười nói: “Quá khứ địa vị cho dù cao nhưng cũng là quá khứ, bản hoàng hiện tại là hiện tại. Bản hoàng cho rằng Cổ Li y hiện tại cũng chỉ có khả năng ở địa vị quân thị, vậy nên chỉ có thể làm quân thị, thế nào, bản hoàng muốn phong người nào làm nam thị của bản hoàng cũng không được quyết định sao? Một khi đã như vậy, hà tất phải lập bản hoàng làm đế vương, cứ để Cổ Li giám quốc không phải là tốt nhất sao?”

Thư Mộng lờ lững nói lạnh lùng nhìn qua như rất bình thường, kì thực lại cực kỳ sắc bén nghiêm khắc. Chúng đại thần đang xôn xao nghị luận không khỏi đều im lặng nhìn nhau lo lắng.

Thừa tướng – vị nguyên lão năm triều của Thánh Thiên, gia gia của nữ hoàng gia gia tóc râu đều bạc trắng - vốn vẫn chưa mở miệng, lúc này mới mở miệng nhẹ nhàng nói: “Những chuyện này đều là chuyện nội sự của bệ hạ người. Ngồi hậu, đại phi thì cần quần thần thương nghị, còn các vị trí khác, thì bệ hạ cứ làm chủ, không cần bàn bạc với thần.”

Lời này vừa nói ra bách quan không khỏi đều liếc nhau không nói. Tâm tư xoay chuyển rất nhanh đã hiểu được tình huống. Cổ Li này quyền lực quá lớn, thế lực quá mạnh mẽ, không cần biết là y vẫn ở trong cung điện hay là lang du chốn núi sông, đối với hoàng thất mà nói vẫn là một sự đe dọa lớn.

Hơn nữa một người giết cũng không thể giết, giam cũng không thể giam, mà thả cũng không thể thả, xử lý như thế nào cũng đều là vấn đề lớn. Tân hoàng để hiện tại lại khẳng khái muốn đem người nguy hiểm như vậy vào hậu cung, biến thành người của mình. Thủ đoạn quá tinh vi, đúng là cách tốt nhất để xử lý Cổ Li.

Có phi tử có thế lực lớn mạnh như vậy, thứ nhất có tác dụng trong việc củng cố địa vị của tân hoàng để một cách tốt nhất; thứ hai là đem y khống chế ở bên trong hoàng cung. Như thế vừa có thể là trợ lực, cũng có thể biến thành một thế lực uy hiếp lớn mạnh, nhưng vậy mới có điểm khiến người e ngại không dám hành động bừa bãi vội vàng, ngôi vị hoàng đế này mới có thể ổn định.

Người có thể làm quan của triều đình, đương nhiên không có cái đầu suy nghĩ chậm chạp, chỉ nghĩ một chút đã hiểu được. Nhưng tân hoàng xét cho đến cùng cũng là thân đơn lực bạc, sao có thể so được với cây lớn rễ sâu như Cổ Li. Đó cũng là nguyên nhân mọi người đều cho rằng chuyện này không ổn. Đắc tội trước mặt tân hoàng để không ngại, nhưng đắc tội với Cổ Li thì không dám.

Nhưng mà hiện giờ lão Thừa tướng đã nói như vậy, mà thái độ của nữ hoàng lại kiên quyết như thế, bá quan không khỏi đều ngậm miệng không đưa ý kiến phản đối nữa. Lời lão Thừa tướng vừa nói cũng đã rất rõ ràng, đây là chuyện đầu đá giữa Cổ Li cùng nữ hoàng, với mọi người trong triều đều không liên quan. Hơn nữa luật pháp vương triều Thánh Thiên vốn đã quy định, việc sắc phong những vị trí thứ hạng thấp thế này mặc dù để vương có nói qua cũng không cần phải chờ bọn họ thương nghị. Chuyện thần tiên đánh nhau, bọn họ người trần mắt thịt chả nên đến tham dự, có nhìn thấy thì cũng nhắm mắt coi như không thấy là hay nhất. Có điều Cổ Li này trước đứng đầu hậu cung, rồi tới vị trí trên vạn người quyền khuynh thiên hạ, đến bây giờ tự nhiên lại bị phong cho làm một quân thị nhỏ nhỏ. Chênh lệch lớn như vậy không biết Cổ Li khi biết được sẽ phản ứng như thế nào.

Thư Mộng bình lặng liếc qua quần thần trong đại điện. Những người này có chủ ý gì, trong lòng nàng hiểu rất rõ: hai bên đều không thể đắc tội, chờ xem bên nào thất thế sẽ xun xoe nịnh bợ bên kia, không cần qua bọn họ thương nghị, tất nhiên sẽ không đắc tội với Cổ Li, cho nên lúc này mới ngậm miệng không nói một lời. Thư Mộng không khỏi thầm cười lạnh, như vậy cũng tốt, lúc này nàng cũng chỉ cần bọn họ im lặng là tốt rồi. Giờ bọn họ không quan trọng, chưa cần để mắt tới. Thu phục Cổ Li về dưới trướng mới là việc cấp bách phải làm.

Thư Mộng thấy trên đại điện không còn ai ý kiến gì nữa mới nhẹ nhàng mở miệng nói: “Nếu đã như vậy thì việc này định như vậy đi. Lập tức công bố thiên hạ.”

Từ Dạng - một trong số các nữ quan đứng bên - lập tức đáp lời: “Tuân chỉ.”

Thư Mộng uhm một tiếng, rồi lại chậm rãi nói: “Phía nam năm nay lũ lụt nghiêm trọng, lại thêm vừa gặp sự biến lớn, tình hình rất nghiêm trọng. Bản hoàng quyết định sẽ tự thân thị sát. Thời gian này nếu triều chính có việc quan trọng gì thì toàn bộ chiếu theo cách thức xử lý lúc bản hoàng chưa đăng cơ mà làm.”

Quần thần nghe Thư Mộng ban bố mệnh lệnh thứ hai xong, liếc mắt nhìn nhau, đồng thanh đáp dạ. Thư Mộng hơi ngạc nhiên nhìn lướt qua chúng thần, thấy trong mắt người nào người đó đều lộ ý đã hiểu, không khỏi ngậm nờ nộ cười giễu cợt. Xem ra trong cung này tai mắt thật sự không ít, tất nhiên đều biết Cổ Li đã rời khỏi hoàng cung, mà Thương Châu - đại bản doanh của Cổ gia chính là ở phía nam của vương triều Thánh Thiên, nàng đi đến đó làm gì ai nấy đều hiểu rõ.

Thư Mộng thấy quần thần đều hiểu thì cũng không nói nhiều. Trước mắt chế phục Cổ Li mới là việc chính. Nếu không chế phục được y, không khiến y thần phục thì ngôi vị hoàng đế này nàng có ngồi cũng như không. Hiện tại việc triều chính bỏ bê cũng không quan trọng, quan trọng là về sau không bỏ bê là được. Dầu sao có Cổ Ly lưu lại gánh hát này, cho dù Thánh Thiên có hồng cũng không hồng đến mức nát bét.

Bạn đang đọc truyện *Gia Hưu Điều Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Bách Hoa Lâu

Thư Mộng thấy vậy phẩy tay một cái lạnh lùng nói: “Bãi triều. ”

Quần thần như nước đồng loạt lui xuống. Chờ cho trong kim loan điện không còn ai khác, Thư Mộng mới thở ra một hơi, dựa vào ngai vàng. Từ Dạng đứng bên cạnh lo lắng hỏi: “Tiểu thư, thấy thế nào, còn cố gắng trụ được không?”

Thư Mộng khép nhẹ làn mi, lắc đầu. Thân thể mệt mỏi đau nhức, khẽ động một chút cũng thấy khó khăn, chỗ kín lại càng đau đớn bỏng rát hơn. Nhớ đến đêm qua Cổ Li điên cuồng vầy vò trên người mình, Thư Mộng thấy thẹn thùng lại càng thêm phần giận dữ. Sự giận dữ không rõ nguyên nhân không thể nói thành lời.

Nàng liền hít sâu một hơi hướng Từ Dạng nói: “Chuẩn bị hành trang. Bốn hoàng cũng muốn xem Cổ Li nguoi chạy cũng chạy không thoát khỏi lòng bàn tay bốn hoàng.” Nói xong liền mạnh mẽ đứng dậy, phất tay áo mà đi.

~~~~~
Một ngày sau.

Vân Châu Bách Hoa lâu chính là nơi nổi tiếng phồn thịnh nhất Vân Châu, không phải bởi buôn kỹ bán nghệ gì cả, mà bởi rượu. Vân Châu vốn là nơi sản xuất rượu ngon nổi tiếng – Bách Hoa tửu nơi đây sản xuất là rượu ngon hạng nhất ở Thánh Thiên - mà Bách Hoa lâu lại chính là nơi sản xuất Bách Hoa tửu chính tông nhất, quanh năm hương rượu bay xa mười dặm, tân khách ghé thăm liên tục không ngừng.

Ngoài ra, điểm đặc biệt nhất của Bách Hoa lâu này chính là, nó không phải là một tửu lâu chính tông, nhưng xét từ một phương diện khác mà nói, nó lại mới là chính tông nhất. Ở đây không bán bất kỳ loại đồ ăn thức uống nào. Cùng lắm có bán loại bánh ngọt nhỏ kèm với đồ uống. Ở đây cũng không cần người chạy bàn, bởi trong tửu lâu tất cả đều là tửu bảo(1), người nào người đó đều rất am hiểu về rượu, phục vụ bàn bình thường có ai có thể so sánh được?

“Hai vị khách quan muốn gọi Bách Hoa tửu loại bao nhiêu năm?”

Một tửu bảo khí chất nho nhã nhìn thấy hai nam tử khí độ bất phàm đi lên thì lập tức tươi cười chạy ra đón lên lầu.

Người con trai đi trước, trên môi mang một nụ cười mê hồn, quen đường quen lối vừa đi lên vừa nói: “Các người có rượu bao nhiêu năm?”

Tửu bảo liền nở nụ cười, vừa đi phía trước dẫn đường vừa nói: “Khách quan hỏi chúng tôi có loại bao nhiêu năm a, chỉ cần khách quan nói ra, Bách Hoa lâu chúng tôi đều có cả.”

Hai người con trai tìm đến chiếc bàn nhỏ bên cửa sổ ngồi xuống. Người đi trước vừa nãy, nụ cười bùng sáng trên gương mặt, nói: “Vậy thì mang ra loại Bách Hoa tửu năm mươi ba năm đi.”

Tửu bảo nghe thấy người này nói vậy nụ cười không khỏi càng tươi sáng hơn, nói: “Thì ra là chuyên gia thưởng rượu cuối cùng cũng tới rồi. Loại Bách Hoa tửu năm mươi ba năm này chính là loại cực phẩm trong các loại Bách Hoa tửu, so với loại bảy tám chục năm còn cao cấp quý giá và thuần khiết chính thống hơn nhiều. Xem ra tiểu nhân ở đây thực sự là dư thừa rồi. Khách quan, loại năm mươi ba năm này chính là loại cao cấp quý giá nhất. Tồn tại trong dân gian, ngoại trừ tiến cống cho hoàng đế ra còn lại chỉ có Bách Hoa lâu chúng tôi là có. Tiểu nhân cũng không khách khí với hai vị nữa, loại rượu này quá trân quý, giá cả dĩ nhiên là cũng đắt không tưởng, đây là bảng giá, hai vị có cần phải cân nhắc một chút hay không?” Vừa nói vừa đem một bảng giá để bên cạnh chiếc bàn nhỏ đưa cho người nói chuyện.

“Ta nếu còn uống không nổi, thì cả Thánh Thiên này cũng không có ai uống nổi. Lấy một phần tới đây.” Người này cũng chẳng thèm xem qua bảng giá, chỉ đơn giản nhẹ cười sai khiến vậy.

Tửu bảo thấy người này khí chất cao quý, trong lời nói tự nhiên toát ra khí thế của người có địa vị, không khỏi theo bản năng vâng một tiếng. Người còn lại từ đầu tới cuối vẫn chưa nói một lời, đưa tay rút ra một tờ ngân phiếu. Tửu bảo vừa thấy liền hướng hai người thi lễ, nhận lấy ngân phiếu rồi lui xuống. Bách Hoa lâu trước thu tiền sau mới xuất hàng, đây là quy tắc trăm năm nay. Mặc dù đặc biệt khác người, nhưng chính vì đặc biệt như vậy mà thu hút được bao nhiêu người, vì hâm mộ danh tiếng mà đến.

“Rượu ngon, quả nhiên là rượu ngon. So với ta uống ở trong cung còn thuần khiết chính thống hơn.”

Người con trai gương mặt lạnh lùng hờ hững, trước giờ vẫn không hé miệng, lúc này không khỏi khẽ mỉm cười nói: “Giám quốc đại nhân của tôi kiến thức trong lĩnh vực này quả nhiên thật quá sâu rộng a”.

Người con trai khen ngợi luôn mồm không dứt kia chính là Cổ Li. Cổ Li lúc này dáng vẻ ung dung tự tại tựa vào lưng ghế, gương mặt mang một nụ cười tao nhã nói: “Đừng xưng hô loạn vậy. Nhớ năm đó ta còn ở Thương Châu cùng đại ca chung một chỗ, cũng là cao thủ trong lĩnh vực này, ai dám cùng ta so về thưởng rượu bình rượu, đó là tự muốn ném đầu khổ, Diệp, người chẳng lẽ còn không biết?”

Lời nói vừa dứt, Cổ Li đột nhiên nhú mày rồi nói tiếp: “Nhưng mà, cũng có một nữ nhân ngoại lệ.”

Người con trai được gọi là Diệp liền nở nụ cười nói: “Tôi xem thì là Nguyệt chủ của chúng tôi rồi. Ngoài nàng ấy, tôi nghĩ không ra người nào khác có thể có khả năng này.”

Cổ Li khòe miệng giật giật nói: “Diệp Y đó thật biến thái, con gái gì mà vừa lạnh lùng vừa ác nghiệt, thủ đoạn còn vô cùng tàn nhẫn. Ta thật chẳng biết nàng ta có điểm gì tốt, tên tiểu tử Hạo Nhiên đó lại cứ một lòng một dạ sống chết với nàng ta, nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa. Thật là mất hết

mặt mũi của tiểu thúc ta. ”

Diệp không khỏi muốn bò ra cười, về mặt không nín cười nổi nói: “Thiếu gia, đừng để Nguyệt chủ nghe được đó. Phải biết là thế lực của Nguyệt đường chúng tôi trải khắp Thánh Thiên. Nói không chừng trong lầu này cũng có người của chúng tôi. Nếu để Nguyệt chủ biết được cẩn thận lần này trở về lại bị nàng cho một trận.”

Cổ Li hai hàng lông mày nhíu lại, lạnh lùng hừ một tiếng nói: “Ta mà sợ nàng? Nàng có lợi hại đến đâu cũng phải gọi ta một tiếng tiểu thúc (2). Đứa nhỏ nàng ta sinh ra theo đó cũng phải gọi ta một tiếng gia gia (3). Ta có thời gian sẽ đấu với nàng ta, không bắt nàng ta viết chữ "phục" thì tên của ta đem viết ngược lại đi. ”

Diệp liền lớn tiếng cười ha ha nói: “Gia gia, thiếu gia của tôi ơi, người bây giờ mới hai mươi tám tuổi, bản thân mình còn chưa có con, đã lên đến chức gia gia. Nói ra cái thân phận này thật đúng là lớn a, ày, tôi nói thiếu gia này, hôm đó ngài ra ngoài với bộ dạng đó, nói không chừng...”

Cổ Li nghe Diệp nhắc đến chuyện y xuất cung ngày hôm đó sắc mặt không khỏi hơi biến đổi một chút rồi lại bình thường trở lại, cười khổ nói: “Tiểu tử nguoi còn nói tốt, ngay cả một tên hộ vệ cũng làm không tốt, ta thật nên mang nguoi đưa về chỗ Nguyệt chủ của các nguoi, trả về nơi sản xuất mới được. ”

Diệp liền kêu khổ nói: “Thiếu gia tốt của tôi ơi, tôi nào biết nữ hoàng kia lớn mật như vậy, dám ra tay với ngài. Nhưng mà ngài cũng đâu có thiệt thòi gì. Mặc dù thân thể có phải chịu khổ một chút nhưng điểm phúc cũng không tệ.”

Cổ Li nghe Diệp nói bốn cột không khỏi trừng mắt nhìn một cái. Hôm đó dưới tác dụng của xuân dược cùng Thụ Mộng phượng đảo loạn điên, đến khi thuốc hết tác dụng thì thấy Thụ Mộng đã sớm chịu không nổi hôn mê trong lòng mình rồi; mà bản thân mình thì ngay cả chút sức lực để đi lại cũng không có, nằm bò ra trên người Thụ Mộng, ngay cả đầu ngón tay cũng không muốn động, để cho Diệp bí mật tìm đến nơi nhìn thấy rõ rõ ràng hết cả. Chờ bản thân có thể gượng dậy được, thu xếp cho nàng xong thì Diệp liền mang mình lúc đó đã ngủ nhân đêm tối rời khỏi hoàng cung. Đến khi tỉnh lại thì thấy mình đã trên đường rời khỏi kinh thành rồi.

Diệp thấy Cổ Li trừng mắt nhìn mình không khỏi cười thầm không nói. Cổ Li trầm mặc một lúc sau mới ưu nhã cười một tiếng nói: “Không nói những chuyện đó nữa, những thứ kia với ta đã rất xa xôi rồi. Sau này trời cao biển rộng, gái đẹp trong thiên hạ, rượu ngon thơm hương, cuộc sống tự do tự tại đang chờ Cổ Li ta phía trước đi hưởng thụ.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Hữu Điều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Ngôi Cử Ngũ (1)

Diệp nghe nói liền nghiêm sắc mặt gật gật đầu. Vị thiếu gia này của hắn năm đó mười tám tuổi, vì Cổ gia mà nhập cung làm Quân phi. Mười năm tuổi thanh xuân tươi đẹp từ đó bị vây tỏa nơi cung cấm, đã trải qua biết bao nhiêu cay đắng, bao nhiêu lần vào sinh ra tử, bày mưu tính kế tranh đoạt ngôi vị. Hiện giờ tất cả đều đã là quá khứ. Từ nay về sau muốn thế nào thì thế đó, thiên hạ này để cho người tự do ngao du đi.

Cổ Li thấy vẻ mặt của Diệp như vậy, không khỏi cười nói: “Ta nói...”

“Ày ày, các nguoi đã biết tin này chưa, tân nữ hoàng đã hạ một đạo thánh chỉ, gia phong Giám quốc đại nhân của chúng ta làm phi tử á. Giám quốc đại nhân của chúng ta thật lợi hại, thế nào mà lại nhập cung làm phi rồi. Không biết là Giám quốc đại nhân rốt cuộc lợi hại tới nhường nào, đến nỗi cả hai vị nữ hoàng đều vì người mà điên đảo thần hồn, vội vã gấp gấp đem Giám quốc đại nhân giữ ở bên mình.”

Câu nói của Cổ Li vừa mới nói được tiếng đầu tiên, chợt có một loạt âm thanh huyền ảo đột nhiên vang lên cắt ngang lời y.

Cổ Li vừa nghe thấy thì sắc mặt liền trầm xuống, ngẩng đầu cùng Diệp liếc mắt nhìn nhau rồi không khỏi quay đầu về phía phát ra âm thanh xem thử.

Chỉ thấy có bốn người vừa đi lên lầu. Người kia vừa nói dứt câu, một người khác lập tức tiếp lời nói: “Tin tức của nguoi có chính xác. Không phải là phi tử gì cả, mà giống như là cái gì quân thị, so với phi tử vị trí thấp hơn nhiều. Các nguoi nói xem, Giám quốc đại nhân của chúng ta vốn cũng là từ quân phi đi lên, ngôi vị này so với cái gì quân thị kia cao hơn không biết bao nhiêu. Hiện giờ tự nhiên lại bị phong làm một quân thị, thật không để cho Giám quốc đại nhân chút mặt mũi nào.”

“Các nguoi có biết cái gì. Trong việc này còn có nhiều chuyện, Giám quốc đại nhân đã là triều thần, sao có thể nhập hậu cung làm phi tử? Các nguoi nghe ta nói...”

Cổ Li nghe được hết những lời này, sắc mặt âm trầm đáng sợ. Diệp ngồi phía đối diện không khỏi khẽ giọng nói: “Thiếu gia, việc này người xem phải làm sao? Nữ hoàng đó thật quá đáng, không ngờ lại dám chưa có sự đồng ý của thiếu gia đã tự tiện quyết định việc thế này. Chúng ta có can hay không?”

Lời nói của Diệp cũng không phải quá rõ ràng, nhưng ý tứ hẳn thế nào Cổ Li hiểu rất rõ. Trầm lặng đến nửa giờ mới lắc đầu nói: “Một cô nàng rất thông minh! Không ngờ lại muốn dùng cách này để không chế ta, từ đó mà không chế Cổ gia chúng ta. Rất hay, rất táo bạo, rất cao tay.”

Cổ Li vừa nói, khoe miệng vừa cong lên, gương mặt mang một nụ cười nhẹ đầy mê hoặc. Y tựa vào lưng ghế chậm chậm nói: “Nàng hạ thánh chi của nàng, ta tiêu dao phần ta. Muốn ta nghe lời nàng ta, nằm mơ đi.”

Diệp thấy Cổ Li gương mặt nở nụ cười khiêu khích, không khỏi cũng cười nhẹ. Nữ hoàng mới lên ngôi cũng có bản lĩnh, có năng lực. Lúc này muốn cùng Cổ gia độ sức, đều là muốn người nhìn cho rõ, đạo thánh chi kia chẳng qua là để người trong thiên hạ xem mà thôi, Cổ gia bọn hắn còn không thèm để mắt tới.

Diệp liền hí húi cười nói: “Cái này có thể gọi là thần mà khi quân không?” Cổ Li liền ha ha cười lớn: “Khi quân thì khi quân, có thể làm gì ta?”

“Tiểu thư, bọn họ thật quá ngạo mạn, không coi người vào đâu cả.” Từ Dạng vẻ mặt giận dữ, nhìn Thư Mộng gương mặt vẫn ung dung bình tĩnh.

Thư Mộng khoe miệng nở một nụ cười nhẹ, đưa mắt nhìn qua chậu cây cảnh phía sau Từ Dạng, nơi Cổ Li đang ngồi quay lưng về phía mình. Thật không uổng công năng ngày đêm chạy đuổi theo tới đây. Tin tức tình báo của lão Thừa tướng thật không sai. Cổ Li là một người nặng tình với gia đình, nhất định sẽ hướng phía Cổ gia mà về. Hơn nữa Cổ Li này lại là người mê rượu, lần này đi Phần Châu có đường tắt qua Vân Châu, nhất định sẽ dừng chân tại Bách Hoa lâu. Quả nhiên không sai, chờ đợi một ngày trời cuối cùng cũng không phí hoài. Đã chờ được gã Cổ Li du sơn ngoạn thủy nhàn nhã vô lo về đến rồi.

Thư Mộng chậm rãi tựa vào lưng ghế ngồi. Cổ gia thế lực lớn khó chơi thế nào ai mà không biết. Nhưng Cổ Li dám nói lời như thế nhất định là cũng có bản lĩnh riêng. Nhưng nàng cũng đâu phải người có thể để người tùy ý đùa bỡn. Trước vốn cũng không muốn bắt Cổ Li thế này thế nọ, nhưng xem hiện giờ, nam nhân đáng ghét như vậy, không dạy cho y một bài học thì e là y còn cho thiên hạ này không có người.

Thư Mộng liếc nhìn Cổ Li một cái, giọng tay gọi từ bảo bên cạnh tới khẽ giọng yêu cầu mấy câu. Từ bảo hơi có chút kinh ngạc nhìn Cổ Li bên kia một cái, gật gật đầu lui xuống.

“Khách quan, đây là có vị khách quan tặng cho ngài.”

Cổ Li ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn từ bảo đang nâng một chén rượu trên tay. Diệp liền hỏi ngay: “Là người nào?”

Từ bảo quay đầu lại nhìn nơi Thư Mộng ngồi một cái, thấy người đã đi khỏi lâu không còn tung tích từ bao giờ, không khỏi nói: “Hai vị khách quan đó đã đi rồi.” Vừa nói vừa đặt chén rượu xuống thì lễ một cái rồi lui ra.

Cổ Li nhú mày nhìn chén rượu mang đến trước mặt, trầm tư một chút rồi đưa tay nâng lên. Diệp vội đưa tay ngăn tay Cổ Li lại nói: “Thiếu gia, cẩn thận một chút, đáng nghi.”

Cổ Li khẽ mỉm cười nói: “Ta biết đáng nghi, nhưng nếu không uống vào làm sao biết nó đến cùng đáng nghi thế nào.” Dứt lời tỏ ý bảo Diệp buông tay ra, ngửa đầu uống vào.

Diệp thấy Cổ Li nửa ngày trời vẫn chưa nói một câu không khỏi cất lời hỏi: “Thế nào rồi?”. Rượu này không có độc thì hắn đã có thể xác định. Nhưng trong đó còn hàm ẩn ý nghĩa gì khác nữa thì hắn vẫn chưa hiểu.

Cổ Li thưởng rượu xong rồi, đột nhiên nở nụ cười nhẹ, vân vê chén rượu trong tay cười nói: “Chín loại Bách Hoa từ năm tuổi khác nhau trộn chung một chỗ, chín loại mùi vị khác nhau. Hay, hay lắm, nếu đã tới rồi, vậy chúng ta thử xem ai có thể hàng phục được ai.”

Diệp nghe Cổ Li nói lời lẽ đầy ẩn ý không khỏi liếc nhanh xung quanh nhưng cũng không phát hiện người nào có điểm đáng ngờ. Cổ Li cười nhẹ một tiếng, đặt chén rượu xuống nói: “Đã đi rồi, đi thôi, đoạn đường này sẽ không tịch mịch nữa rồi.”

Vừa rồi mặc dù chỉ có một chén rượu, nhưng mùi vị trong đó y đã có thể nhận ra được đủ. Chín loại Bách Hoa từ năm tuổi khác nhau trộn chung một chỗ, sinh ra chín loại mùi vị khác nhau: có cay, có chua, có ngọt, có đắng, trăm ngàn mùi vị chỉ có bản thân mình biết. Mà chín là một con số tôn quý, tượng trưng cho sự tôn quý vô cực.

Trên đường lớn, Thư Mộng một thân nam trang cùng Từ Dạng chậm rãi bước đi. Từ Dạng liếc nhìn Thư Mộng dáng vẻ ung dung, sóng to gió cả tràn tới cũng không sợ hãi, không nhịn được hỏi: “Tiểu... Thiếu gia, người thực sự tin rằng y có thể hiểu được ý của người sao?”

Thư Mộng dừng lại trước một gian bày các bức tượng nhỏ, cầm một bức tượng tinh xảo lên chơi, thản nhiên nói: “Y nếu không thể hiểu, thì không có ai có thể hiểu được.”

Từ Dạng thấy Thư Mộng nói dứt khoát như vậy không khỏi nói: “Thiếu gia, vậy người đã có ý định gì? Chúng ta nên làm thế nào?”

Thư Mộng gạt một bức tượng nhỏ ra phía sau, chậm rãi nói: “Không có ý gì, xe đến trước núi sẽ có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên rẽ (2), tới lúc khó tắt sẽ có cách, chuyện tới đâu thì cứ thuận thế mà làm thôi.”

Từ Dạng liền ngạc nhiên hỏi: “Thiếu gia, vậy chúng ta lần này đuổi theo là...?”

Thư Mộng cười nhẹ nói: “Đuổi theo chẳng qua là để giữ thể diện cho mình, hướng tới bá quan bày tỏ, người đó cũng không phải là người bày cạm bẫy, y có thể tự chui vào để người đùa bỡn. Chúng ta giờ là đi du sơn ngoạn thủy đi. Trước kia không có cơ hội như thế này, sau này cũng không biết có hay không. Được lúc vui vẻ thì hãy vui vẻ, nắm lấy cơ hội là tốt rồi. Dù sao đường đi Thương Châu cũng còn một vài ngày, chuyến đi này là cơ hội sầu nào cũng tan bết.” Vừa nói vừa thông thả hướng về phía trước đi tới.

Chương 9: Cuộc Thi Người Đẹp Kỳ Quái

Từ Dạng thấy Thư Mộng sắc mặt tự nhiên trở nên điềm tĩnh, hoàn toàn khác với vẻ cau gắt nóng nảy hôm trước không khỏi nhủ mảy mò: “Tiểu thư vừa rồi là...?”

Thư Mộng nở nụ cười thanh nhã, nói: “Cốt là gửi tin, khiến cho người không thấy bóng ta, mà lại phải lo lắng khổ sở. Ý ta muốn chính là như vậy đấy.”

Báo cho Cổ Li biết mình đã tới, khiến cho Cổ Li lúc nào cũng phải đề phòng hành động của mình, không có được lấy một ngày yên bình. Như thế bản thân mình dù không phải làm bất kỳ cái gì nhưng vẫn nhận được kết quả như mong muốn.

Từ Dạng mất chóp chóp, cảm thấy so với tư duy của Thư Mộng thì mình có phần chạy không theo kịp. Trong hai ngày này tâm tình Thư Mộng tự nhiên thay đổi hoàn toàn, khiến cho nàng căn bản là không biết nên nói cái gì, chỉ biết theo Thư Mộng đi dạo phố mua sắm.

Từ Dạng không biết mấy ngày trước Thư Mộng nóng nảy như thế là bởi trong lòng đang tức giận. Một người con gái sau lúc cùng một người con trai thân mật, lúc tỉnh dậy thấy trước mặt chỉ là căn phòng trống không một bóng người. Cho dù nguyên nhân không dễ nói, nhưng cảnh tượng như vậy thật khiến người ta khó lòng mà bình tĩnh được; huống chi Thư Mộng cơ bản là chưa từng trải qua việc này, thân phận lại là nữ hoàng cao quý như vậy. Cảm giác giận dữ này Từ Dạng không thể nào hiểu hết được.

Nhưng sau khi nhìn thấy Cổ Li rồi, Thư Mộng tự nhiên thấy lòng dịu lại. Đối diện với Cổ Li phải nói cái gì? Chịu trách nhiệm? Thật tức cười, mình chính là nữ hoàng, Cổ Li muốn nàng chịu trách nhiệm cũng còn không quá đáng lắm. Huống chi cảnh tượng lúc đó có thể trách ai đây? Cường ép Cổ Li hỏi cung? Nàng hiện giờ có khả năng đó sao? Còn chưa nói tới chuyện xử lý việc của Cổ Li như thế nào nàng hiện tại vẫn chưa có biện pháp nào toàn vẹn. Đột nhiên dòng suy nghĩ bắt đầu mờ mịt, vậy còn nói gì nữa, nếu đã thế thì cần gì phải vội vội vàng vàng đi tìm gặp. Thư Mộng liền điều chỉnh nhịp bước chân, không vội đi đâu với Cổ Li, ngược lại bình tĩnh lại. Thời gian có thừa, đằng nào cũng ra khỏi cung rồi, cần gì phải vội vàng trong phút chốc.

Thư Mộng cùng Từ Dạng nhàn nhã đi dạo phố. Trước kia khi còn là công chúa bận rộn chính sự, làm gì rảnh rang nhàn rỗi đi dạo phố, sau lại được ghé thăm làm nữ hoàng, càng không thể có chuyện nói muốn xuất cung là xuất cung. Lần này giận dữ truy đuổi mà ra khỏi cung, ngược lại lại có thời gian nhàn nhã như thế này, thật là khó mà có được.

“Lý huynh, không ngờ lại đúng là Lý huynh, ha ha, Lý huynh thế nào mà lại đường xá xa xôi đến Vân Châu, có phải đã nghe nói ngày mai sẽ có sự kiện đặc biệt không?”

Thư Mộng đang đứng trước một gian hàng bán ô che mưa xem chiếc ô trúc, bất ngờ có tiếng âm ỹ bên cạnh khiến nàng hơi nhủ mảy mò, không khỏi liếc mắt nhìn.

Chỉ thấy bên cạnh có 3 gã đàn ông dáng vẻ thư sinh đứng tụm lại một chỗ trên đường, trong đó có một gã trẻ tuổi mặc áo vàng cười ha ha nói: “Còn không phải sao. Có thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, ai có thể bỏ lỡ cơ hội tốt đẹp thế này, có thể không chạy tới mà xem cho no mắt sao?”

Thư Mộng nghe thấy tiếng cười tục tĩu dâm dật của ba gã bên kia, thấy chúng vừa đi vừa nói, không khỏi khẽ nhủ mảy mò nhìn ông gian hàng bán ô che mưa nói: “Ông chủ, đệ nhất mỹ nhân đó là chuyện gì vậy? Có thể nói cho chúng tôi biết được không?”

Ông chủ tầm tuổi trung niên có nụ cười như Phật Di Lặc, nói: “Công tử chắc là từ nơi khác đến a, các người không biết, Thương Châu chúng tôi ngày mai sẽ tụ tập mỹ nhân các vùng trong Thánh Thiên đến để tranh đoạt danh hiệu “Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân”. Đây có thể nói là sự kiện trăm năm khó gặp. Nghe nói toàn bộ đều là mỹ nhân tuyệt sắc, có thể ngắm no mắt rồi.”

Thư Mộng hơi nhủ mảy mò nói: “Không biết là người nào đứng ra tổ chức?” Không ngờ trong lúc Thánh Thiên còn đang ngổn ngang hoang tàn lại đi tổ chức dạng hoạt động này. Nếu có liên quan đến các quan chức địa phương, Thư Mộng tuyệt đối không cho phép những hoạt động thế này được diễn ra.

Người đàn ông trung niên cười ha ha nói: “Là hoa phường bốn châu, Vân Châu chúng tôi, Quan Châu, Thương Châu, Dịch Châu chung tay tổ chức. Tới dự cũng đều là những nhân vật có danh cả. Công tử, ngày mai nên đến xem a, chỗ phía trước bên bờ Vị Thủy, đến lúc đó không biết sẽ náo nhiệt đến thế nào. Ngài xem hôm nay cũng có không biết bao nhiêu người đã tới Vân Châu chúng tôi rồi.”

Thư Mộng nghe nói là hoa phường chung tay, không khỏi gật đầu nói: “Thì ra là hoa phường, xem ra ngày mai tới đều là danh kỹ rồi.” Cảm thấy bốn hoa phường này còn thật sự dám quảng bá khuyếch trương, tổ chức cái gì cuộc thi Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, đều là những kẻ nhàn rỗi làm trò vô nghĩa.

Thư Mộng đã muốn rời đi, người đàn ông trung niên lại cười về bí ẩn nói: “Nơi đó mà danh kỹ cái gì? Thời buổi bây giờ danh kỹ thì có cái gì hay, đàn bà xinh đẹp thì nhiều mà. Hay ở chỗ đây là nam nhân đẹp, là dạng con trai mà mỗi một cái giờ tay nhắc nhân đều phong tình vạn chủng, muôn vạn quyến rũ say đắm lòng người, so với con gái còn hơn gấp trăm lần. Lần này đến đây toàn bộ đều là các tiểu quan đương gia, nghe nói trong số đó còn có một vài nam tử tuyệt sắc vẫn còn trong sạch.”

Từ Dạng thấy nói vậy không khỏi kinh ngạc nói: “Đệ nhất mỹ nhân là nam nhân sao? Thế này thì mang con gái đặt ở vị trí nào rồi?” Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân không phải là con gái, mà lại là con trai, điều này khiến cho Từ Dạng thấy kỳ lạ, lại đồng thời thấy bất mãn.

Người đàn ông trung niên lắc đầu nói: “VẬY là ngài không biết rồi. Thế gian này những cô gái thiên kiều bách mị nhiều đến thế nào, cái gì mà cao quý như mẫu đơn, diễm lệ như đoá hồng, thanh khiết như hoa mai, duyên dáng quyền rũ như thực dược, nói đều là nói quá, thấy đã nhiều có cái gì hay đâu. Về đẹp của nam tử chắc chắn là một vẻ quyền rũ phong tình riêng. Hai vị công tử, các ngài cứ đi xem rồi sẽ biết. Không chừng từ lúc biết rồi lại không yêu bóng hồng mà yêu dáng nam trang a.”

Thư Mộng cũng biết chuyện có một vài quý tộc và người có tiền ngấm ngấm nuôi một vài tiểu quan (1), hoặc là bé trai nhỏ tuổi ưa nhìn để làm đồ chơi ve vãn, nhưng đều là làm một cách bí mật chứ không công khai. Trong một số hoa phường cũng chỉ dùng một vài tiểu quan sai bảo trong chốc lát, chứ chưa từng có kẻ nào dám mặt dày mày dạn đứng ra tuyển mỹ nam. Vân Châu này thật sự là dám tiên phong dẫn đầu, tạo ra tiền lệ; mà hơn thế nữa, số người thích thú xem ra không hề ít.

“Thiếu gia, chúng ta cũng đi xem xem?” Từ Dạng thấy người đàn ông trung niên kia nói đến chuyện náo nhiệt, không khỏi lộ vẻ hiếu kỳ, nói với Thư Mộng.

Thư Mộng cũng không còn nghĩ đến chuyện giao đấu với Cổ Li, dù sao Cổ Li rút cuộc cũng là muốn đi Thương Châu, hơn nữa trong vòng một ngày cũng không thể kịp đuổi tới, liền gật đầu nói: “Xem một chút cũng không hại gì.” Hai người liền cảm ơn rồi đi.

Một đêm không nói, tới ngày thứ hai Thư Mộng cùng Từ Dạng tới dạo chơi bên bờ Vị Hà. Nơi đó sớm đã tập trung cả biển người. Bên bờ dùng xích sắt nối 4 chiếc thuyền của 4 hoa phường lại. Bốn chiếc thuyền của hoa phường đầu đuôi nối nhau, cùng nâng một tấm bảng gỗ to giăng ngang trên sông, phía trên bài trí thảm đỏ.

“Hai vị công tử, có vào “trường quyền” hay không?” Thư Mộng và Từ Dạng đi lên phía trước. Đứng tại lối vào dẫn tới hoa phường có một gã, y liếc mắt nhìn Thư Mộng và Từ Dạng hai người, cười nhỉnh nói. Từ Dạng khẽ động chân mày, hỏi: “Còn phải vào “trường quyền” nữa sao?”

Gã đàn ông gương mặt tươi cười nói: “Đúng vậy. Nếu muốn vào phòng khách quý của bốn chiếc thuyền hoa phường, nơi gần nhất để xem người đẹp thì phải vào trường quyền. Nếu như không có chúng tôi mời vào trường quyền, thì chỉ cần trả hai trăm lạng bạc là đã có thể tự do ra vào. Còn nếu không bằng lòng vậy, sẽ chỉ giống như bọn họ, đứng bên bờ mờ mờ ảo ảo mà xem. Hai vị công tử, các ngài chọn thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Gia Hựu Điều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Sự Khiêu Khích Mờ Ám

“Nếu đã đến rồi, thì xem thử chút xem.” Thư Mộng lạnh lùng nói. Gã đàn ông liền nhận tờ ngân phiếu, nét mặt tươi cười chào đón đưa Thư Mộng và Từ Dạng vào trong.

Thư Mộng lại bỏ thêm ba trăm lạng bạc nữa để mua một chỗ ngồi hạng nhất trên tầng hai của hoa phường. Nhìn qua cửa sổ xuống sân khấu hoa lệ phía dưới thấy người dẫn chương trình đã bắt đầu nói, cuộc thi tuyển chọn người đẹp đã bắt đầu rồi. Thư Mộng nghiêng người tựa vào lưng ghế, từ từ thưởng thức trà hoa hảo hạng, xem màn biểu diễn tuyển chọn người đẹp diễn ra bên dưới cũng không thể hiện cảm xúc gì đặc biệt.

“Tiểu thư, người nhìn xem.” Từ Dạng đang lấp ló nửa thân mình tự dưng vội rút đầu vào, ghé Thư Mộng khẽ nói.

Thư Mộng nhìn Từ Dạng rồi nhìn theo hướng Từ Dạng chỉ. Đúng là không hẹn mà gặp, Cổ Li hóa ra cũng đang ở đây ngồi ngay bên cạnh cách một bức vách. Thư Mộng không khỏi nhú mày, không ngờ lại chạm trán nữa, xem ra thế giới này cũng nhỏ thật.

Thư Mộng lại hạ mình dựa vào thành ghế, ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn. Đến nửa giờ sau mới cười nhẹ nói: “Thì ra y còn có sở thích thế này.”

Từ Dạng hừ lạnh một tiếng, nói: “Tiểu thư, tên Cổ Li này thật quá đáng, không ngờ lại thích dạng này.”

Thư Mộng nhẹ cười nói: “Có gì mà không thể? Trong hoàng cung ngoài nữ hoàng và mấy nữ quan thân cận, còn lại cũng chỉ có thái giám, kẻ răng trắng môi hồng cũng không phải không có, nói đến vẻ đẹp mềm mại nữ tính các nam tử phía dưới còn chẳng bằng, tất cả đều qua rồi.”

Từ Dạng nhìn Thư Mộng hỏi: “Tiểu thư sao giống như đang thanh minh giúp cho y vậy?”

Thư Mộng nghe được lời này thì bật cười. Thanh minh? Nàng với Cổ Li có cái gì mà phải thanh minh? Hai người là thù hay là bạn vẫn còn chẳng rõ ràng. Mặc dù đã có với nhau một đêm, nhưng thế nào cũng chẳng thể nói lên được gì. Điều ràng buộc duy nhất tính ra chỉ là nàng đã hạ một đạo chiếu thư. Nhưng mà có tác dụng hay không thì trong lòng nàng và Cổ Li cũng đều hiểu rõ.

Có điều y mặt dày mày dạn xuất hiện tại nơi này thật không coi nàng ra đâu. Nói gì thì nói nàng cũng là hoàng đế của Thánh Thiên, y dù gì cũng là quân thị của nàng, thế này thì thể diện của nàng vứt đi chỗ nào rồi.

Tiếng cười chưa dứt, Thư Mộng đột nhiên đứng lên quay sang dặn dò Tử Dạng mấy câu rồi nâng ly rượu trên bàn hướng chỗ Cổ Li bên kia vách mà đi.

“Quân thị của trẫm thật thanh thoi nhàn nhã. Không biết đã chọn được ai chưa?”

Cổ Li nghiêng đầu qua thấy một thiếu niên trẻ tuổi đẩy cửa tiến vào. Người này khí độ ung dung, nụ cười nhẹ nhàng thanh nhã, hai con mắt màu xanh, thật là đẹp đến kinh người, khiến người ta gặp một lần là không thể nào quên. Cổ Li liền cười nói: “Thì ra là bệ hạ, thần vẫn còn nhớ thần còn chưa nhận bất kỳ phong thưởng nào mà.”

Thư Mộng lạnh lùng cười nói: “Giữa vua với tôi còn nói bằng lòng nhận hay không sao?”

Cổ Li cũng nhắc mình đứng dậy cười, làm một động tác đón mời Thư Mộng nói: “Cũng là đến rồi.”

Thư Mộng dáng vẻ ưu nhã đáp ứng lời mời của Cổ Li ngồi xuống. Nàng nghiêng đầu nhìn cuộc thi đang diễn ra bên dưới, mỉm cười nâng ly tỏ ý mời. Cổ Li khẽ nhủ mảy, cũng nâng ly đáp lại Thư Mộng, hai người cùng cạn một ly. Thư Mộng đang tựa trên thành ghế, bờ môi cong lên nụ cười trễ nải man mác, hướng Cổ Li hỏi: “Thế nào? Xem có vừa mắt hay không?”

Cổ Li thấy dáng vẻ ưu nhã bình thản của Thư Mộng hoàn toàn khác xa so với hình ảnh đối nghịch như nước với lửa lần đầu gặp gỡ trong tưởng tượng của mình, không khỏi nhường mảy nói: “Không biết bệ hạ đã chọn được ai chưa?”

Thư Mộng cười cười nói: “Hiện tại thì vẫn chưa, nhưng mà ta hi vọng sẽ có một kẻ vừa ý.”

Cổ Li sắc một tiếng nhìn Thư Mộng có chút lạ lùng. Thấy Thư Mộng thanh thoi tựa trên lưng ghế, cảnh tượng ngày hôm đó đột nhiên lại như hiển hiện trước mắt: thân thể trắng nõn thanh khiết ứng hồng của Thư Mộng dưới thân mình mềm mại rên rỉ, dáng vẻ mê hoặc đó, tình ý mê người đó, gương mặt tuyệt sắc đó lại nằm trong lòng mình tạo ra một vẻ quyến rũ không gì sánh được. Cổ Li không khỏi thấy cổ họng chợt khô, đưa đầu lưỡi liếm đôi môi gọi cảm.

Thư Mộng bề ngoài thanh đạm như gió như mây, thực tình vẫn luôn để ý từng li từng tí biểu hiện của Cổ Li. Thấy trong mắt Cổ Li hiện vẻ mê mẩn, trong lòng một con giận dữ dâng lên, nhưng ngược lại gương mặt vẫn mang nụ cười, đứng dậy từ từ bước tới trước mặt Cổ Li, cúi xuống nắm giữ hàm dưới của Cổ Li, nâng gương mặt đẹp trai anh tuấn có ba phần là vẻ tà mị lên mỉm cười nói: “Đôi mắt này thật là không đứng đắn, có muốn bốn hoàng móc ra làm tiêu bản hay không?”

Cổ Li nở một nụ cười tà, vẫy tay ý bảo Diệp lui ra khỏi cửa phòng. Một tay đưa ra cũng không đẩy Thư Mộng ra mà còn ôm Thư Mộng vào ngồi trên đùi mình, nói một cách rất không đành hoàng: “Nếu vậy hãy để bên gối của hoàng thượng, lúc nào cũng ở bên hoàng thượng, cũng không phải là không thể.”

Thư Mộng bị Cổ Li ôm lấy ngồi ở trên đùi cũng không tránh ra, vừa đưa ngón tay vuốt ve trên má Cổ Li vừa nhẹ cười nói: “Thế nào, thế nào lại muốn ở bên bốn hoàng?”

Cổ Li một tay ôm chặt eo lưng Thư Mộng, một tay vuốt ve trên má nàng, chậm chậm kéo gần khoảng cách giữa hai người, cúi đầu nhìn chăm chăm làn môi hồng xinh đẹp của nàng nói một cách mờ ám: “Nàng không phải nói ta chính là quân thị của nàng sao? Quân thị muốn ở bên hầu hạ hoàng thượng, có gì phải nói.” Vừa nói vừa cúi đầu hôn lên môi Thư Mộng.

Thư Mộng khẽ môi cong lên thành một nụ cười lạnh lẽo. Ngón tay đang vuốt ve trên má Cổ Li dừng lại trên hai bên má, đột nhiên dùng sức giữ lấy, ngăn chặn nụ hôn của Cổ Li.

Thư Mộng cười nhìn Cổ Li đang gần tới nghe rõ hơi thở của nhau, làn môi kia lại càng gần sát hơn, nụ hôn đã ngừng mà môi vẫn chạm trên má mình. Nàng chậm rãi nói: “Đã là quân thị, thì chỉ có thể yên phận chờ bốn hoàng sủng hạnh, không phải là không nên lớn mật có những hành vi càn rỡ như vậy sao?” Vừa nói vừa xoay nghiêng đầu Cổ Li, nhẹ nhàng để hơi thở phả bên tai y.

Cổ Li hai má bị Thư Mộng giữ chặt không thể quay ngang quay ngửa được, môi cũng không thể mấp má. Trong tai bị Thư Mộng thổi một hơi nóng bỏng không khỏi từ từ run lên, hai mắt toát lên ý cười lạnh lẽo nói: “Muốn ta làm quân thị của nàng, nàng thấy có thể không?”

Thư Mộng lạnh lùng cười, xoay đầu Cổ Li lại chậm chậm nói: “Thiên hạ này không có cái gì là không thể.”

Cổ Li ánh mắt chợt lạnh, lạnh lùng cười nói: “Vậy thì còn phải xem xem bệ hạ có bản lĩnh gì, có thể mang không thể biến thành có thể.”

Thư Mộng cười dịu dàng, chậm rãi buông từng chữ từng chữ: “Cổ Li, đừng nghĩ bốn hoàng không dám làm gì ngươi. Bốn hoàng chỉ nói sẽ không giết ngươi. Cắt một cái tay chặt một cái chân, bốn hoàng không phải không làm được đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Hưu Điều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Yêu Tinh

Cổ Li thấy gương mặt Thư Mộng có vẻ hiền hòa, ánh cười nhẹ nhàng ẩn hiện trong đôi mắt khiến người như ngọn gió cuối xuân. Trong lời nói cũng không hề có chút đe dọa sắc bén, nhưng y có thể cảm thấy rất rõ rằng Thư Mộng tuyệt đối không phải nói chơi, năng thật sự có ý đó.

Cổ Li liền cười nhẹ nói: “Vậy chúng ta cứ chờ xem sao?” Vừa nói vừa mạnh mẽ ôm lấy eo của Thư Mộng, giữ chặt trên người mình.

Thư Mộng thấy hành động đáp trả của Cổ Li, hai mắt hơi khép lại thành một nụ cười, ngón tay đang khống chế trên mặt Cổ Li buông ra, vỗ vỗ lên má y nói: “Người của bốn hoàng quả nhiên rất có cá tính.”

Bàn tay Cổ Li đặt trên eo Thư Mộng chậm chậm xoa sau lưng nàng, trên môi nở nụ cười dụ hoặc nói: “Không chỉ rất cá tính, còn rất có mắt nhìn. Những thứ không tốt không đẹp gì đó, có phơi ra trước mặt ta ta cũng không thèm.”

Thư Mộng thấy trong lời nói của Cổ Li còn có hàm ý hạ thấp mình, hai mắt chợt lạnh. Nàng đột nhiên xoay tay nắm lấy yết hầu Cổ Li, dùng sức đè xuống. Chỉ nghe “sập” một tiếng, Cổ Li bị Thư Mộng đè trên ghế, gáy với lưng ghế gỗ hồng đào thành ra một lần thân mật tiếp xúc.

“Thiếu gia.” Diệp Nãi giờ vẫn đứng bên ngoài canh chừng, nghe thấy tiếng động thì liền tiến tới.

Cổ Li yết hầu bị Thư Mộng nắm trong tay, đầu bị ép trên lưng ghế. Do y vẫn ôm chặt Thư Mộng ngồi trên hai đùi, khoảng cách giữa hai người vô cùng nhạy cảm. Diệp đứng tại cửa nhìn vào chỉ thấy hai người đang trong tư thế ôm nhau ngồi trên ghế, không thấy được tình cảnh quần bách của Cổ Li, không khỏi nhủ mày.

Cổ Li khua khua tay bảo Diệp đi ra, không màng tới nơi yết hầu đang bị Thư Mộng khống chế trong tay, mắt nhìn Thư Mộng nói: “Nàng làm đau ta rồi.”

Thư Mộng lạnh lùng nói: “Đừng nghĩ người thế lực lớn thì bốn hoàng liền nhường người ba phần. Đối với bốn hoàng bất kính, bốn hoàng sẽ tuyệt đối không nương tay.”

Cổ Li cười cười, bàn tay đặt trên eo Thư Mộng từ khoảng áo ngắn sau lưng đột nhiên tiến ra phía trước, vuốt ve trên ngực Thư Mộng. Thư Mộng mặt biến sắc, Bàn tay đang nắm trên yết hầu Cổ Li thêm lực mạnh hơn, kêu lên một tiếng: “Phóng đặng, a...” Thư Mộng còn chưa nói hết câu, Cổ Li hoàn toàn không để ý đến yết hầu quan trọng còn đang chịu sự khống chế trong tay Thư Mộng, dùng sức kéo Thư Mộng đang gần trong gang tấc, ngừng đầu hôn lên.

Thư Mộng vừa thẹn vừa giận, tay càng thêm lực bóp yết hầu Cổ Li ép y phải buông. Ai ngờ Cổ Li không e không ngại, dường như đến mạng cũng chẳng cần vẫn ngoan cố hôn, một tay còn trên người nàng đánh thành đoạt đất.

Thư Mộng thấy Cổ Li ung dung tự đắc, vốn chỉ muốn dạy bảo y một chút, nào từng có ý nghĩ muốn lấy mạng y. Mặc dù biết chỉ cần mạnh tay một chút, Cổ Li tuyệt đối không thể sống mà bước ra khỏi đây, nhưng thành một sát thủ như thế, nàng không khỏi do dự. Mà trong lúc do dự, Cổ Li liền càng thêm can đảm, vừa kích liệt hôn, vừa không ngừng đưa bốn trên thân thể mình.

Thư Mộng trong lòng vô cùng giận dữ. Cổ Li này thật sự dám đánh cược, cược rằng nàng không dám giết người, cược rằng nàng trên phương diện này không thắng được y, không khỏi âm thầm hừ lạnh một tiếng. Bàn tay đang nắm yết hầu Cổ Li đột nhiên buông ra, nắm lấy gáy y, dùng lực đè y ép trên lưng ghế, đáp trả bằng một nụ hôn sâu thật sâu.

Cách Thư Mộng hôn Cổ Li rất ngây thơ, không chút kỹ thuật, nhưng lại tràn đầy vẻ bá đạo. Cổ Li lúc đầu hơi ngẩn người một chút, cảm thấy Thư Mộng đang từ bị động chuyển qua chủ động, chạm vào đầu lưỡi y, vừa ngây thơ vừa bá đạo ngang ngược làm loạn trong miệng mình; là dạng ngây thơ quyết không chịu thua. Chuyện tốt đưa đến, y không khỏi nhẹ dùng sức cuốn lấy chiếc lưỡi thơm hương đang ngang ngược làm loạn trong miệng. Nụ hôn giữa hai người đầy vẻ đua tranh, càng hôn càng nồng nhiệt. Từ bên khóe miệng hai người chảy xuống vệt nước màu bạc, khiến cho khung cảnh trong phòng vốn đã đầy vẻ ám muội càng thêm vẻ xuân.

Thư Mộng thấy Cổ Li đáp trả, liền vừa hôn Cổ Li, hai tay vừa chậm chậm cời bỏ y phục trên người y. Ngón tay thanh mảnh từng nắm qua yết hầu Cổ Li, khiến cho y vừa một phen run sợ. Y phục càng lúc càng rơi xuống, rồi hoàn toàn bị cời bỏ, bộ ngực trần toàn bộ bị phơi bày.

Khóe môi Thư Mộng âm thầm cong lên. Cắn lên đôi môi Cổ Li, rồi rời bỏ đôi môi vừa hôn mình nồng nhiệt đến không thể hô hấp, Thư Mộng theo dòng nước bạc chảy xuống bên khóe miệng Cổ Li chậm chậm hôn xuống.

Đầu ngón tay vuốt ve trên ngực Cổ Li. Chạm tới điểm hồng nhỏ trên ngực y, nàng cố gắng nhớ lại cách thức ngày đó Cổ Li thực hiện đối với mình, lúc mạnh lúc nhẹ xoa bóp chỗ mềm mại kia; đồng thời nhẹ hôn lên điểm hồng nhỏ bên kia, đầu lưỡi nhẹ lướt trên điểm hồng đã cương lên, bờ môi nóng bỏng nhẹ cắn lấy mút vào.

Cổ Li chỉ thấy một con tê ngựa từ trước ngực truyền tới chân tay toàn thân. Hành động của Thư Mộng vụng về lóng ngóng, không chút kỹ thuật, thế nhưng Cổ Li vốn kinh nghiệm đầy mình trải qua trăm trận lại chịu không nổi sự khiêu khích này. Trong nháy mắt cảm thấy máu như dồn hết lên não, toàn thân rung động, không khỏi từ cúi đầu nhìn Thư Mộng đang ngang ngược làm loạn trước ngực mình.

Thư Mộng hơi ngược mắt nhìn Cổ Li nở nụ cười mê hoặc, vẻ quyến rũ đó, dáng điệu phong tình vạn chủng đó, Cổ Li cho dù biết Thư Mộng là đang cược thi với mình, cũng không cách nào khống chế lửa dục đang dâng trào, cắn răng khàn giọng nói: “Tiểu yêu tinh.” Hai tay không còn vuốt ve trên người Thư Mộng nữa, chỉ đưa tay nắm lấy sau gáy Thư Mộng, cong người nhận lấy nụ hôn của nàng.

Thư Mộng thấy Cổ Li hơi thở dần gấp gấp thì không khỏi cười thầm. Bàn tay chậm chậm tiếp tục cời y phục trên người Cổ Li. Y phục dần dần bị cời bỏ đến tay áo. Thư Mộng vẫn vừa hôn vừa cời áo, đồng thời kéo hai tay Cổ Li đang áp trên người mình xuống.

Cổ Li cảm giác được đôi môi của Thư Mộng đang dịch chuyển trên thân mình, đôi môi nóng bỏng thiêu đốt nhóm lên từng ngọn từng ngọn lửa nhỏ trên thân. Những ngọn lửa nhỏ đó dần bắt đầu cháy lan rộng. Cổ Li không khỏi ngửa đầu trên lưng ghế, hơi thở gấp gáp. Chú ý tới Thư Mộng đang bừa bãi trên thân mình, cảm thấy nàng đang muốn cởi bỏ y phục của mình, hai tay liền buông xuống ý muốn phối hợp cùng nàng.

Hai tay vừa buông, trong não Cổ Li đột nhiên lóe lên một tia sáng. Tự mắng mình tinh trùng thượng não, đáng chết, lập tức muốn đưa tay lên. Nhưng y đã nhanh mà động tác của Thư Mộng càng nhanh hơn, chỉ trong chớp mắt, Thư Mộng nắm lấy hai tay y kéo ra sau lưng. Y phục đã cởi bỏ đến cổ tay nhanh chóng quấn lấy hai tay đã bị giữ sau lưng, đem y trôi lại thật chặt.

Thắng thua phân định trong nháy mắt. Thư Mộng chậm chậm ngẩng đầu, khoe miệng nở nụ cười lạnh nhìn Cổ Li đang lóa lờ nửa thân trên.

Cổ Li thấy trong mắt Thư Mộng đầy vẻ giễu cợt, không khỏi lắc đầu cười nhẹ nói: “Đánh cược chịu thua, nàng ra điều kiện đi.”

Trên môi Thư Mộng nở nụ cười đầy mê hoặc, bàn tay chậm chậm vuốt ve trên ngực trần của Cổ Li, đầu như tựa như không trên vai y. Thở một lần hơi bên tai Cổ Li, nàng nói: “Người đã nhận đánh cược chịu thua rồi, vậy bốn hoàng sẽ nghĩ xem sẽ ra điều kiện gì.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Hữu Điều Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đánh Cược Chịu Thua

Cổ Li nghiêng đầu nhìn Thư Mộng đang gổ trên vai mình, nhẹ cười nói: “Nào có ai đánh bạc mà thắng mãi không thua, ta không phải thánh nhân, “hành bất lai tọa hoại bất loạn” (1), một cô gái trên thân thi triển mị lực quyến rũ vô cùng, ta đánh không qua được ải này rồi.”

Cổ Li mặc dù miệng nói nhẹ bằng như không, nhưng trong lòng dấy lên trăm ngàn tư vị. Y nếu chỉ là dạng người có cô con gái đến quyến rũ y liền cảm lòng không được thì bao nhiêu năm chốn đen trắng bất phân, sao có thể giành được ngôi vị phi tối cao như thế. Nếu ngay cả “tọa hoại bất loạn” cũng làm không được thì không biết đã chết từ bao nhiêu năm trước rồi. Ngay cả những loại xuân dược tầm thường y cũng có thể bằng ý chí bản thân mà không chế được, tình cảnh như vừa rồi thật sự là lần đầu tiên.

Cổ Li nhìn Thư Mộng đang ngồi trên đùi mình. Mỹ nhân tuyệt sắc y thấy cũng đã nhiều. Không nói đâu xa, đường chủ Nguyệt đường của Cổ gia – Diệp Y (2) – chân chính là một mỹ nhân tuyệt sắc. Thư Mộng mà đem so sánh với Diệp Y, cũng còn thua kém một phần. Vậy thì vì có gì mà không cách nào không chế bản thân trước sự gần gũi của nàng, vì có gì đối với nàng hoàn toàn không có chút lực miễn dịch nào. Liệu có phải do y và nàng đã từng có một đêm triền miên chìm đắm, bởi vậy nên mới vô thức buông thả bản thân với nàng, mới không có ý e ngại tránh né, không cự tuyệt, nên mới thành ra như vậy.

Cổ Li nghĩ tới đó không khỏi lặng lẽ gật gật đầu. Chỉ có thể mới giải thích xuôi được việc đối với cô gái muốn đưa mình vào tròng, y không những không có sát tâm, lại còn cùng nàng gần gũi.

Thư Mộng nghe Cổ Li nói như vậy, nghĩ y nói mình giống như kỹ nữ một dòng, đi quyến rũ y, thì không khỏi cười lạnh một tiếng. Ngón tay vuốt trên điểm hồng trước ngực Cổ Li tàn nhẫn bấm xuống. Cổ Li bị đau liền kêu lên một tiếng, nhú mày quay đầu nhìn Thư Mộng.

Thư Mộng ánh mắt lạnh lùng nhìn Cổ Li nói: “Người là quân thị của bốn hoàng, là người của bốn hoàng. Bốn hoàng muốn làm gì người thì làm thế đó. Ta là phu, người là thê. Quan hệ giữa chúng ta như thế là chuyện bình thường. Ta hiện tại là đang lâm hạnh người, không hề có nửa phần sai trái.”

Cổ Li nghe thấy Thư Mộng nói vậy không khỏi cười nhẹ. Y chẳng qua là thừa nhận bản thân đối với nàng không cách nào cảm lòng được, lại khiến cho Thư Mộng nghĩ y chỉ trích nàng làm chuyện sai trái, liền cười nói: “Bệ hạ, vậy có muốn lâm hạnh bây giờ không?” Vừa nói vừa cong người lên về phía Thư Mộng – còn đang ngồi trên người y.

Thư Mộng vốn đã cảm thấy sự thay đổi trên thân thể Cổ Li, thế nên mới đặc ý, biết mình đã thắng, mà Cổ Li cũng rất rõ ràng thừa nhận đã thua. Khi Cổ Li có hành động này với nàng, Thư Mộng liền đứng dậy, trừng mắt nhìn y. Trên má sắc hồng ửng, cũng không biết là thẹn thùng hay giận dữ.

Cổ Li liền cười nói: “Bệ hạ, nếu còn không ra điều kiện thì ta coi như chuyện hôm nay tới đây là xong. Cũng phải nói là ta có lời khen, bệ hạ mưu kế cao thâm, hôm nay đầu cũng không thắng, nếu như bệ hạ không nói ra yêu cầu gì thì xin hãy thả ta ra. Ta không quen để mình trần trụi trong thời tiết thế này đâu.”

Thật biết nói đùa, thời tiết tháng 10 âm lịch có không mặc áo trên cũng không phải kẻ điên. Vừa này hai người quần quýt nào có thấy lạnh, hiện giờ cảm giác khô nóng cũng đã tan mất, không mặc áo thế này có khi còn có phần mát mẻ hơn.

Thư Mộng thấy Cổ Li nói rất rành rọt thì nhú mày cười, đưa tay cởi trói cho y. Đứng dậy liếc nhìn khung cảnh thì người đẹp phía dưới thấy âm nhạc êm dịu, một cô gái đang ca múa. Nàng không khỏi ngừng bước hỏi: “Là con gái sao?”

Cổ Li ở phía sau vừa mặc quần áo, vừa ngẩng đầu nhìn một cái rồi cười nhẹ: “Nàng nhìn cho rõ xem đó là nam hay nữ?”

Thư Mộng tập trung nhìn, thấy giữa sân khấu người đang múa ăn mặc điệu đà, dung mạo xinh đẹp. Đầu mày cuối mắt đều ẩn hiện nét cười ngọt ngào.

Trang điểm đáng chấp chiu kỹ lưỡng, mặc dù mặc y phục đàn bà, mới trông thì tưởng đó là con gái nhưng nhìn kỹ thì thấy cốt cách thân hình là con trai. Cử chỉ hành động so với con gái mềm mại đẹp đẽ cũng không hoàn toàn giống, vẫn mang nét thô ráp đặc trưng của con trai, kiểu trung tính, nhưng nhìn kỹ thì không nghi ngờ gì, chính là con trai.

Thư Mộng nhú mày nói: “Con trai mà có thể đẹp đến được như thế kể cũng là hiếm có. Nhưng mà con trai lấy chữ đẹp để hình dung, thật chả ra làm sao cả.”

Cổ Li cười cười đứng sau lưng Thư Mộng nhìn xuống sân khấu nói: “Mỗi người một sở thích, mỗi người một cách nhìn. Nàng nói không đẹp, nhưng người khác lại bảo đẹp.”

Thư Mộng quay đầu lại nhìn Cổ Li, đột nhiên cười nhẹ nói: “Bồn hoàng đã nghĩ được nên ra điều kiện gì rồi.”

Cổ Li khoanh tay trước ngực, nhìn Thư Mộng nói: “Xin cung kính rửa tai lắng nghe, ta nghĩ bề hạ tự biết cân nhắc.”

Thư Mộng nghe Cổ Li nói trong lòng tự có cân nhắc, cười cười nói: “Bồn hoàng thấy người ở dưới kia tuyệt sắc, cũng không bằng người trước mặt ta quốc sắc thiên hương.”

Cổ Li nhú mày hỏi: “Là ý gì?”

Thư Mộng tựa trên khung cửa sổ, đánh giá trên dưới Cổ Li mấy lần, khoe miệng nở nụ cười ranh mãnh, nhìn Cổ Li nói: “Điều kiện của bồn hoàng là người đi giành ngôi vị thiên hạ đệ nhất mỹ nhân về cho ta.”

Cổ Li mặt nặng như chì, nói: “Nàng đem ta so với bọn tiểu quan.”

Thư Mộng cười kéo đầu Cổ Li xuống, ghé môi bên tai Cổ Li chậm rãi nói: “Vậy người bỏ rơi bồn hoàng một mình ở trên giường, người coi ta là cái gì?”

Cổ Li thấy trong lời nói của Thư Mộng chợt hiện hàn ý, nghe nàng chất vấn như vậy không khỏi nhẹ cắn răng. Bàn tay đặt nơi eo Thư Mộng buông ra nhẹ nhàng vỗ lên vai nàng nói: “Thật xin lỗi, ta không hề có ý đó.”

Cổ Li biết rõ hành động như vậy thật không đáng mặt nam nhân. Chẳng qua lúc đó, trong tình huống ấy y không trốn đi còn ở lại làm gì? Nữ hoàng đối với y có ý không tốt, y đâu phải không nhận ra, hơn nữa rời khỏi hoàng cung chính là điều y mong ước từ rất lâu rồi, tuyệt đối không thể vì sai lầm của một cô gái mà phải ở lại chịu ảm ức. Y là vì bản thân mình, tuyệt đối sẽ không vì thương hại người khác mà chịu hi sinh bản thân. Vì vậy hiện tại đối với chất vấn của nữ hoàng, điều duy nhất có thể nói, thật lòng, chỉ có một câu xin lỗi mà thôi.

Thư Mộng nghe lời nói của Cổ Li có ý nhận lỗi, không khỏi cắn chặt răng. Cổ Li nghĩ thế nào nàng hoàn toàn hiểu rõ, chỉ là nàng nuốt không được cách nói này. Nàng cần gì sự thương hại hay xin lỗi? Nàng bị thua thiệt cái gì, nàng tự có bản lĩnh tự đòi về. Nàng lập tức ngẩng cao đầu cười nói: “Đó chính là điều kiện của bồn hoàng, đánh cược chịu thua.”

Cổ Li thấy Thư Mộng ngẩng cao đầu kiêu ngạo, đáng vẻ cứng cỏi kiên cường, không khỏi cười khổ nói: “Được, đánh cược chịu thua, nhưng mà...”

“Bồn hoàng đã ra điều kiện, thì bồn hoàng tự nhiên sẽ thu xếp vẹn toàn.” Thư Mộng không để cho Cổ Li nói hết câu, vỗ vỗ tay mấy cái.

Từ Dạng đang đứng chờ bên ngoài phòng tay nâng chén rượu đi vào. Thư Mộng lạnh lùng nhìn qua rồi nói: “Gọi người đến đi.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Hựu Điều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đệ Nhất Mỹ Nhân

Từ Dạng nhìn một bên Cổ Li đang cười khổ, một bên Thư Mộng thản nhiên nhàn nhã, thấy có chút lạ lùng. Hơi nhú mày, nàng đặt chén rượu trong tay vốn chuẩn bị cho Cổ Li xuống, đến bên Thư Mộng thì thâm vào tai mấy câu. Thư Mộng không khỏi cười nhẹ, khua tay ý bảo gọi người. Từ Dạng liền quay người tìm ông chủ hoa phường chỗ họ ngồi gọi đến.

Thư Mộng thấy người đến là một người đàn ông khoảng hơn 30 tuổi, thân thể cao lớn, dáng vẻ gai góc, đường nét cứng rắn, nhìn cũng biết là dạng đàn ông đẹp trai lạnh lùng. Nàng hơi nhú mày chỉ vào Cổ Li nói: “Giúp ta thu xếp cho hắn một vị trí. Mọi việc cứ chiếu theo quy tắc hoa phường của người mà làm.”

Người đàn ông gật gù đầu, không buồn nói câu nào, liếc nhìn Cổ Li một cái. Cổ Li lúc ấy biết Thư Mộng đã sớm tính kế, cười khổ một tiếng nói: “Được, được, hôm nay bị một vô ngã lộn nhào.” Rồi bước nhanh theo ông chủ hoa phường đi xuống. Diệp đứng một bên hai mắt tròn tròn, vừa ngạc nhiên kinh hãi vừa buồn cười, cũng đi ra theo.

Thư Mộng thấy Cổ Li bước xuống trên mặt đầy vẻ cam chịu thì không khỏi có phần thích ý. Nàng đến chính là cũng có sẵn mưu kế, vốn tưởng phải dùng cách nào đó dụ Cổ Li đi vào bẫy, không ngờ hai người vừa đụng độ thì liền dùng cách thức khác, cũng may cuối cùng người thắng là nàng.

Gió thổi mây bay, sóng cả ào ào. Cùng với những tiếng khen ngợi cổ vũ đỉnh tai nhức óc, bóng tà dần ngả về Tây, các thí sinh dự thi cũng đã từng người từng người biểu diễn xong cả. Quả thật đều rất xinh đẹp, đều rất có phong cách, có vẻ phong lưu tiêu sái, có vẻ quyến rũ động lòng người, có vẻ trong sáng đáng yêu, có vẻ lạnh như băng tuyết, dù thế nào cũng đều là cực phẩm trong đám tiểu quan.

“Các vị, đây là thí sinh cuối cùng, là người của Tây hoa phường chúng tôi cử lên. Xứng đáng là nam tử quốc sắc thiên tư trời phú, phong thái thoát tục. Hơn nữa lại chưa từng bị dùng qua a.”

Trong tiếng hò reo huyên náo, một người con trai trong y phục tơ trắng chậm chậm bước ra đứng giữa sân khấu. Chỉ thấy gương mặt thần sắc lãnh đạm, ánh mắt thờ ơ chậm rãi lướt qua đám người xem. Không làm gì đặc biệt, nhưng cũng bởi khí chất lạnh lùng cao ngạo khiến cho vẻ quốc sắc thiên tư trời phú càng hiển hiện rõ ra bên ngoài. Vẻ dụ hoặc ẩn hiện nơi đầu mày cuối mắt, phong thái ung dung tà mị trong từng cử chỉ, cùng với y phục sắc trắng thanh khiết càng tô đậm vẻ quyến rũ đến tận cùng.

Mọi người nhìn thấy một nam tử vừa đẹp đến như vậy, lại vừa có khí chất rất đặc biệt, đều không khỏi hướng ánh mắt về phía người này mà đánh giá nhận định. Thư Mộng đứng trước cửa sổ nhìn xuống Cổ Li đứng trên sân khấu, trên gương mặt nét cười càng đậm hơn.

Cổ Li mặc nữ trang đứng trên đài cao, ngược mắt lên nhìn Thư Mộng đang đứng trên tầng hai của hoa phường thấy nàng đang nhìn mình, ánh mắt tràn ngập ý cười trào lộng bốn cột. Y không khỏi vừa giận vừa buồn cười. Tự nhiên bị con bé con này đẩy tội, phải đi diễn vai hề này. Cũng may bản thân cầm kỳ thi họa món nào cũng tinh thông, chỉ cần tùy tiện lấy một món ra biểu diễn là cũng có thể trấn áp quần hùng, còn không khiến cho nữ hoàng mất mặt.

Cổ Li ngẩng đầu đối diện với ánh mắt Thư Mộng trong một khắc, rồi tiện tay cầm chiếc dùi nhỏ đặt trên mặt trống lên. Dùi trống vung lên không trung, Cổ Li nhìn lên Thư Mộng nheo mắt cười. Không cần nhìn xuống, dùi nhỏ trong tay đã đánh lên mặt trống. Nhất thời chỉ nghe tiếng trống tùng tùng, tăng tăng lớp lớp âm thanh đập dồn từ chiếc dùi nhỏ trong tay Cổ Li phát ra. Âm thanh lúc trầm lúc bổng, lúc như thiên quân vạn mã chinh chiến trên chiến trường, lúc hoang dã cuồng nộ như gió cát lại thêm vẻ thê lương.

Mọi người vốn đã rất kinh ngạc trước dung mạo của Cổ Li, người nào người nấy mê man bình luận không ngừng, giờ thấy Cổ Li trang phục sắc trắng đứng trên đài cao múa dùi, chỉ tùy tiện vung tay mà tiếng trống vang lên tuyệt diệu, nồng nhiệt, vừa mang ý chinh phục, đầy vẻ hoang dã, mang theo sức mạnh trấn áp coi khinh tất thấy thì không khỏi đều lớn tiếng khen hay.

“Tiểu thư, không thể ngờ người này còn có nghề như vậy.” Từ Dạng nói với Thư Mộng, lời nói không giấu được vẻ kinh ngạc.

Thư Mộng thần nhiên cười nói: “Không có bản lĩnh gì thì làm sao ngồi lên được vị trí cao như vậy. Cổ Li có thể lên được vị trí nam phi tối cao của tiền triều, những thứ thế này chỉ e là đều tinh thông hết thảy. Đây bất quá chỉ là đem dao nhỏ thử trâu mà thôi. Nếu chỉ có vậy đã khiến ta thất vọng thì ta cũng chẳng có hứng thú đấu với hắn làm gì.”

Cổ Li một thân bạch y phiêu phát trong nắng chiều, cử chỉ phong lưu tiêu sái tốt cùng, tiếng trống cuồng vọng cuốn hút, ánh mắt y vẫn không ngừng nhìn lên Thư Mộng, nụ cười trên môi đầy vẻ khiêu khích. Thư Mộng nhìn y, nét cười trên môi càng đậm. Người con trai như thế quả thật thế gian khó kiếm. Nếu không phải có quá nhiều điểm khiến người ta e ngại, có thể mang hắn về ở hậu cung thì đúng là chuyện quá tốt.

Cổ Li vừa ngừng tay, tiếng khen ngợi vang trời lập tức vang lên.

“Tiểu thư, xem ra Cổ Li này không nghi ngờ gì sẽ đạt được ngôi vị đệ nhất rồi.” Từ Dạng đưa mắt nhìn Cổ Li, nhìn Thư Mộng cười nói.

Thư Mộng cười tỏ vẻ hài lòng, tựa trên ghế, một lời cũng không nói, gương mặt như cười như không nhìn Cổ Li trên đài cao đang định rồi đi nhưng bị ngăn lại.

Đệ nhất mỹ nhân. Không còn nghi ngờ gì nữa. Thực sự danh hiệu này đã về tay Cổ Li. Cổ Li đứng trên đài cao, nhú mày nhìn sang hai người được nhận vị trí đệ nhị đệ tam đang đứng bên cạnh. Đệ nhất mỹ nhân cũng đã đoạt được rồi, không biết còn việc gì nữa mà phải đứng lại ở đây. Một thân quần áo đàn bà thực sự là quá mất mặt. Nhìn Diệp đứng phía ngoài đang cười đến mắt mũi không còn nhìn ra, Cổ Li thế này gọi là quá đau thương đi, thật là quá mất mặt đi. Nếu bị bọn ranh con trong nhà họ Cổ biết được thì thật mang tiếng xấu cả đời.

“Ba vị mỹ nam giành được ba vị trí dẫn đầu ngày hôm nay, chúng ta ...”

“Đệ nhất mỹ nhân, ta trả ba ngàn lạng.”

“Đệ tam mỹ nhân, ta trả 700 lạng.”

“Một vạn lạng, đệ nhất mỹ nhân.”

Cổ Li đứng trên đài cao thấy người dẫn chương trình còn chưa nói hết câu, bọn người ở dưới đã bắt đầu tranh nhau trả giá cạnh tranh, cảm thấy rất kỳ lạ. Nhìn xuống bọn đàn ông đủ mọi dáng vóc bên dưới, trong mắt tràn ngập vẻ thèm khát nhục dục, Cổ Li không khỏi nhú mày, ngẩng lên nhìn về phía Thư Mộng.

Thư Mộng thấy Cổ Li nhú mày nhìn mình thì không khỏi nở nụ cười thích thú, hướng Cổ Li không phát ra âm thanh nói: “Từ từ thưởng thức.”

Cổ Li đọc được khẩu hình của Thư Mộng, chân mày càng nhíu chặt hơn, từ từ thưởng thức, vậy là ý gì? Lại thấy Thư Mộng đầu mày cuối mắt đầy vẻ cười cợt, đáng vẻ khoái trá như thế từ khi gặp gỡ tới giờ y vẫn chưa từng thấy qua, giống như đang cười trên sự đau khổ của người khác vậy.

Cổ Li thấy Thư Mộng có biểu tình như vậy thì ánh mắt liền chuyển hướng, quay sang hai gã trai đang đứng bên cạnh hỏi: “Thế này tức là sao? Tại sao lại trả giá?”

Người đặt được danh hiệu đệ nhị nhìn qua có khi chỉ là đứa trẻ xinh đẹp mười bốn mười lăm tuổi, nhìn Cổ Li có chút kinh ngạc hỏi lại: “Huynh không biết tại sao họ lại trả giá như vậy sao?”

Cổ Li nghe cậu bé này nói như vậy trong lòng biết chắc có điểm kỳ lạ, chuyện này nhất định có ý nghĩa nào đó, liền lắc lắc đầu nói: “Không biết.”

Cậu bé cười nhẹ một tiếng rồi bảo: “Chúng ta ba người được người ta lựa chọn ra, lần thi sắc đẹp này cuối cùng chọn ra ba vị trí dẫn đầu, để đợi người ta định giá. Người nào trả giá cao nhất thì chúng ta sẽ bị bán cho người đó, trở thành sủng nhân của bọn họ, không cần phải ở trong hoa phòng tiếp khách nữa. Tôi xem huynh dáng vẻ như thế này mà cũng lưu lạc tới chốn yên hoa, bị người ta chọn qua chọn lại. Thật đúng là ông trời không có mắt mà.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Hữu Điều Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Là Họa, Hay Là Phúc

Gã trai đặt danh hiệu thứ ba, gương mặt lạnh lùng, này giờ im lặng đứng bên cạnh giờ chợt xen vào nói: “Ta ở Tây hoa phòng mà chưa từng gặp qua người, có phải mới bị chủ nhân bán ra ngày hôm nay không? Ta thấy chắc chỉ có thể như vậy thôi. Không phải là người ở Tây hoa phòng, nếu có mua bán sẽ không tìm đến người bên ngoài, chắc chắn là do chủ nhân của người xếp đặt để Tây hoa phòng bán người đi thì ông chủ Tây hoa phòng mới dám bán. Ta thấy giờ người chỉ có thể cầu trời bản thân mình tốt phúc, mong cho được gặp một người chủ yêu thương người, nếu không ngày tháng tới người sống sẽ không được dễ dàng như trước đâu. “

Mấy người chìm nổi trong chốn gió trăng, nhìn qua một cái đã có thể nhận thấy Cổ Li khí chất ưu nhã, thân thể được chăm sóc tốt, nhất định là chưa từng trải qua cảnh bị đánh đập dầy vò nên mới có thể da thịt thần sắc tươi sáng như thế.

Cổ Li nghe nói thì cả mặt đen sì, hay cho một Thư Mộng, ép y làm tiểu quan, nam mặc nữ trang diễn trò vui cho nàng xem, y vì đánh cược chịu thua nên cũng đành phải chịu, nhưng đến giờ lại còn dám đem y đi bán, lại còn là bán công khai, cho người ta tự do trả giá. Chuyện này mà đem đồn ra ngoài thì anh danh cả đời của y không phải đều thả trôi theo dòng nước rồi sao. Cổ Li vừa nghĩ vậy mặt đen đến không thể đen hơn, trừng mắt nhìn Thư Mộng đến muốn tóe lửa.

Thư Mộng thấy Cổ Li trong chớp mắt mặt biến sắc, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn mình muốn tóe lửa liền hướng gương mặt tươi cười về phía Cổ Li dùng khẩu hình nói: “Đánh cược chịu thua.”

Cổ Li nghiêng răng treo treo, nghe thấy giá trả cho mình cứ càng lúc càng tăng cao. Lại liếc mắt thấy Diệp ở phía dưới, bình thường lạnh lạnh lùng lùng, lúc này đang ngồi chồm hổm trên đất mà cười, cười đến toàn thân rung lên. Y không khỏi nắm chặt nắm tay, hướng về phía Thư Mộng dùng khẩu hình nói: “Chúng ta cứ chờ xem.”

Thư Mộng nheo mắt một cái, cười nói: “Được thôi, cứ chờ xem.”

“Hai vạn một ngàn lạng, đệ nhất mỹ nhân.” Một ông chủ tuổi trung niên dáng vẻ giống như một thương gia giàu có, bụng to vượt mặt, người béo phì nộn, rống lên.

Gã dẫn chương trình thấy giá bán này đã là giá trên trời, chưa từng có đối với một tiểu quan thì không khỏi hưng phấn, mặt đỏ bừng bừng lớn giọng hô: “Hai vạn một ngàn lạng. Có ai trả giá hơn mức giá cao nhất này không? Có ai trả giá cao hơn mức giá cao nhất này không? Đệ nhị đệ tam mỹ nhân đều đã bán được rồi. Hiện giờ chỉ còn thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, dung mạo động lòng người đây là còn chưa bán thôi. Cơ hội duy nhất không có gặp lần thứ hai nữa đâu, có ai trả giá nữa không? Nếu không còn ai ra giá, thiên hạ đệ nhất của chúng ta đã có chủ, giao dịch chốt tại đây.”

“Bốn vạn lạng.” Một âm thanh lạnh lẽo như băng chợt vang lên. Thư Mộng quay đầu nhìn sang cười. Chỉ thấy một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, quần áo nài nọt gọn gàng, thân thể cao lớn, nhìn thấy giống như người có luyện võ. Gương mặt cũng không có gì đặc biệt, ngoại trừ hai mắt toát lên vẻ lạnh lẽo thâm độc, khiến cho người ta mới nhìn thì đã biết đây là một kẻ tàn nhẫn.

“Bốn vạn lạng. Vị này trả giá bốn vạn lạng, còn ai trả giá cao hơn không? Còn ai trả giá cao hơn không?”

“Bốn vạn năm ngàn lạng, con mẹ nó, lão tử xem kẻ nào dám tranh với đại gia ta nào.” Ông béo lúc trước vẻ mặt giận dữ đột nhiên thò đầu ra, thể hiện thái độ muốn có Cổ Li bằng mọi giá.

Người đàn ông kia gương mặt lạnh lẽo liếc nhìn ông béo một cái, trên môi khẽ lộ nụ cười âm hiểm rồi quay người bỏ đi không thèm quay đầu lại.

“Bốn vạn năm ngàn lạng, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân của chúng ta đã thuộc về vị đại gia đây.” Người dẫn chương trình thấy không còn ai ra giá nữa, thì cao giọng tuyên bố.

Thư Mộng nhìn Cổ Li này giờ vẫn đang trừng mắt nhìn mình, cười híp mắt nói: “Thật đáng tiền.”

Cổ Li tức mình nghiêng rằng treo treo, đã bán y đi thì chớ còn nói với y “thật đáng tiền”. Cô nàng kia đứng để cho y gấp lại, đã gấp lại nhất định sẽ cho nàng ta biết tay.

Hoàng hôn rơi xuống sau lưng Cổ Li, đèn hoa bắt đầu thấp sáng. Dọc hai bên bờ sông Vị Hà ánh đèn rực rỡ, vô cùng náo nhiệt. Ánh đèn hoa lệ chiếu rọi trên thân khiến Cổ Li một thân bạch sắc càng thêm vẻ quyến rũ khó nói thành lời. Thư Mộng thấy Cổ Li bị người ta mang đi, không khỏi ha ha cười lớn, cũng quay người rời khỏi hoa phường.

Gió nhẹ đưa trên mặt mang theo hơi lạnh đặc trưng của một đêm tháng mười. Thư Mộng và Từ Dạng cười ngựa men theo sông Vị Hà hướng Quan Châu mà đi.

“Tiểu thư, tại sao không nghỉ một đêm rồi hẵng đi. Chúng ta lúc này khởi hành tới Quan Châu không phải đã quá muộn rồi sao?” Từ Dạng thấy Thư Mộng nét cười trên gương mặt tối giờ vẫn chưa tan, biết Thư Mộng trong lòng rất vui vẻ mới vừa cười vừa hỏi.

Thư Mộng cười ngựa chậm rãi ung dung mà đi, thấy Từ Dạng hỏi vậy cười đáp: “Lúc này đi tới cái gì Quan Châu, chẳng qua cũng chỉ là đi tới một phương thôi. Nghe nói phía trước chừng mười dặm có một sơn trang nghỉ dưỡng của Cổ gia. Tự dung có được bốn vạn lượng, không tới sơn trang đó tiêu chút tiền thì thật có lỗi với bản thân đó.”

Từ Dạng nghe vậy cười nói: “Tiểu thư, tiền bán Cổ Li phần nhận được bốn vạn lượng, người đi tiêu ở đâu không đi, lại cứ muốn tìm chỗ của Cổ gia bọn họ tiêu tiền, Cổ Li mà biết được sợ rằng tức chết thôi.”

Thư Mộng đầu mày cuối mắt toàn là ý cười, vung tay quát lên con ngựa một roi, khiến ngựa chạy vùng lên cười nói: “Tức chết, vậy thì đã làm tan những buồn bực trong lòng ta rồi.” Từ Dạng thấy Thư Mộng quát ngựa chạy mau, thì cũng cười rồi cho ngựa chạy theo.

Ta ta ta (*tiếng vó ngựa trên đường*) Thư Mộng và Từ Dạng đang cho ngựa chạy chậm trên đường, chả mấy chốc đã gần tới sơn trang nghỉ dưỡng nổi tiếng gần xa kia. Đột nhiên nghe tiếng vó ngựa chạy gấp gấp từ phía xa sau lưng truyền tới. Thư Mộng và Từ Dạng nhìn nhau, kéo ngựa dừng bước đứng sang một bên.

“Buông ta ra. Ngươi thật to gan, dám bắt ta ư?”

Thư Mộng nghe thấy một giọng nói giận dữ theo gió truyền tới, âm thanh hơi có phần quen thuộc, không khỏi hướng về phía con ngựa đang chạy tới chú ý nhìn thử. Chỉ thấy trên lưng ngựa có một người đàn ông thân hình có vẻ cao lớn, trong tay có ôm một người, mà người này thân thể mềm nhũn tựa vào trước ngực người đàn ông kia, rõ ràng nếu không phải bị cho uống thuốc thì là bị điểm huyết rồi. Thư Mộng thấy vậy thì không khỏi nhủ mảy.

“Ngoan, nghe lời, đợi lát nữa ca ca thương ngươi.” Một âm thanh có phần âm hiểm, lại toát lên sự bi ối dâm dục khó diễn tả bằng lời vang lên. Thư Mộng vừa nghe thấy giọng nói này thì hai mắt liền hơi khép lại, giọng nói của người này nàng đã từng nghe qua. Chính là của người đàn ông âm trầm muốn mua Cổ Li mà không được lúc chiều.

Lúc này tiếng vó ngựa chạy nhanh đã tới gần, Thư Mộng tập trung nhìn. Dưới ánh trăng chiếu rọi, người bị ôm trong tay gã đàn ông chính là Cổ Li. Chỉ thấy Cổ Li xiêu vẹo tựa vào lòng gã đàn ông, giống như không còn chút sức lực nào, Thư Mộng không khỏi cảm thấy ngạc nhiên kinh hãi. Cổ Li không phải còn có hộ vệ sao, thế nào mà lại bị người đàn ông này bắt mang tới đây?

Khoảng cách giữa hai bên càng lúc càng gần. Lúc hai bên ngang qua nhau, Cổ Li cũng nhìn thấy Thư Mộng đang đứng ở bên đường, nhưng gương mặt không hề có vẻ ngạc nhiên, hai người cứ vậy mà đi ngang qua nhau.

“Đáng chết.” Thư Mộng và Cổ Li còn chưa kịp định thần, một cành cây sà thấp ngang đường mà trời tối ngựa chạy nhanh nhìn không ra nên cứ thế phi tới. Gã đàn ông đang ôm Cổ Li ngồi trên lưng ngựa thấy tình thế không ổn liền vồ trên lưng ngựa một cái, ôm Cổ Li nhảy lên đáp xuống ở phía xa xa.

Gã đàn ông quay đầu nhìn con ngựa của mình ngã nhào ở trên đường, lại liếc mắt nhìn sang Thư Mộng và Từ Dạng đang đứng ở bên đường, nhủ mảy suy nghĩ một chút rồi xoay người ôm Cổ Li mau chóng hướng phía con đường núi bên đường đi lên, tốc độ như thể xem ra không kém so với ngựa chạy. Suốt thời gian này, Cổ Li chỉ thần nhiên nhìn Thư Mộng, không hề nói một lời.

Thư Mộng nhủ mảy nhảy xuống lưng ngựa, hướng Từ Dạng nói: “Đề ta đi xem sao.” Vừa nói vừa chạy theo con đường gã đàn ông vừa đi. Từ Dạng nhất thời hoảng lên. Thư Mộng khinh công tốt hơn nàng, bước đi nhanh như vậy nàng làm sao theo kịp. Chẳng có cách nào khác đành đem ngựa buộc lại, rồi cũng đuổi theo đi lên.

Bạn đang đọc truyện *Gia Hữu Điều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Có Chuyện Phát Sinh

Thư Mộng bám theo tiếng động mà đi. Khu rừng mới nhìn tưởng là rừng cây nhỏ, vậy mà càng đi càng sâu, càng đi càng xa. Thấy đường núi quanh co

khúc khuỷu, dần dần đi tới một vùng cây lớn núi cao. Thư Mộng không khỏi nhủ mày, có cảm giác đang trong rừng sâu hoang vu mây mờ che phủ (1). Quay đầu lại cũng không biết đường về đi tới là đường nào. Thư Mộng đành cứ tiếp tục bám theo.

“Đại ca, huynh làm sao mà mãi mới thấy đến vậy? Ngựa đâu? Sao lại đi tới từ hướng đó?” Giữa chốn rừng sâu sương phủ đột nhiên vang lên tiếng người nói, Thư Mộng liền dừng bước lui lại một chút nép vào phía sau một thân cây lớn.

“Còn không phải do đồ súc sinh đáng chết đó sao, bị vấp té ngã, hại ta phải rẽ lên con đường gần đó mà chạy lên núi. Chi là có mỹ nhân đây bầu bạn, vậy cũng đáng. Đệ không việc gì chứ?” Gã đàn ông gương mặt âm hiểm trả lời.

“Không việc gì. Mấy tên đó thì có gì đáng bàn, lão béo đó muốn tranh với chúng ta, đúng là tìm đường chết mà.”

Gã đàn ông gương mặt âm hiểm nghe thế thì cười ha ha nói: “Vậy không sao rồi, đi, hôm nay hai huynh đệ ta thật diễm phúc, được hưởng thụ mỹ nhân này. Đã lâu lắm rồi không gặp được người tuyệt sắc đến thế, nghĩ đến hương vị lát nữa được thưởng thức, ha ha, ta thật ngứa ngáy không nhịn được.”

Thư Mộng nghe được không khỏi nhủ mày, cảm thấy bọn này dám đem Cổ Li ra “làm” thật lắm. Nghiêng tai nghe ngóng tịnh không thấy âm thanh nào của Cổ Li, ánh mắt nàng chậm chậm đảo quanh, nhưng vẫn không lộ diện, im lặng đứng một bên quan sát.

“Đại ca, hẳn sao lại không có tiếng động nào vậy? Có phải do huynh?”

Tên đàn ông gương mặt âm hiểm cười ha ha nói: “Không sao, vừa rồi ngại hẳn hoảng lên làm loạn, nên đập cho một phát hôn mê đỡ phiền phức. Đi, tiểu đệ, chúng ta đi hưởng thụ thôi.” Vừa nói vừa định bước lên phía trước. Thư Mộng thấy vậy đang muốn đi theo thì thấy gã kia rất nhanh đã cản lại.

Tên đàn ông gương mặt âm hiểm lạnh giọng hỏi: “Tiểu đệ, đệ làm gì vậy?”

Tên kia cười ha ha nói: “Đại ca, hàng cực phẩm thế này đúng là khó mà gặp được. Chúng ta chuyến này đi không gặp được món hàng nào tốt, cuối cùng cũng không đến nỗi hai tay trắng về không. Người này đệ nghĩ đại vương chúng ta nhất định sẽ rất thích. Nếu đem hắn dâng lên, tiền tài địa vị của chúng ta không phải sẽ như cây mè dom bông càng lúc càng phát hay sao?”

Tên đàn ông gương mặt âm hiểm không khỏi trầm ngâm suy nghĩ, nhìn Cổ Li đang mê man bên này, lại nhìn đệ đệ của y bên kia, một hồi lâu mới nói: “Món hàng tuyệt sắc đến thế này chúng ta khó khăn lắm mới gặp được một lần, trong cung điện của đại vương cũng chẳng có hàng ngon đến thế, vậy mà phải dâng lên, thật không cam lòng.”

Tên kia cười ha ha bảo: “Đại ca, vậy mỹ nam quan trọng, hay là tiền tài địa vị quan trọng hơn? Nếu không có sự nâng đỡ của đại vương, chúng ta có thể có những tháng ngày tiêu dao thoải mái như bây giờ không? Huống chi tên tiểu tử đó hôm nay gây ra tiếng vang lớn đến như vậy, kẻ tai mắt của đại vương phải đi khẳng định đã biết chuyện rồi. Chúng ta lại hoạt động trên địa bàn này. Nếu chuyện này để lộ ra chúng ta có toàn mạng được không? Còn nữa, tên tiểu tử này nếu dâng lên, với dung mạo xuất chúng ấy nhất định sẽ được sủng ái. Nếu chúng ta làm chuyện khiến hắn ôm hận trong lòng, kẻ tội trạng chúng ta lên đại vương. Đại ca, chuyện này huynh phải phân rõ nặng nhẹ mới được, đừng vì mê đắm sắc đẹp nhất thời mà đập đổ tiền đồ của hai huynh đệ chúng ta.”

Gã đàn ông gương mặt âm hiểm lặng im đến nửa ngày, cuối cùng nói: “Tiểu đệ nói đúng, đại ca không thể vì nhan sắc này mà vứt bỏ tiền đồ của chúng ta, tên tiểu tử đó chúng ta phải đem dâng lên.”

“Như vậy đúng rồi, tiểu đệ sớm đã có suy nghĩ như vậy. Đi. Đại ca. Chúng ta quay về Kim cung. Để xem lần này còn ai dám bảo hàng chúng ta mang về toàn đồ thứ phẩm.” Tên kia nói xong thì tung mình lên một cái đã nhảy lên lưng con tuấn mã đang đứng ở bên cạnh, đưa tay định kéo hai người ở dưới đất lên.

Thư Mộng này giờ đứng nép sau lưng gốc cây lớn, lúc này nghe thấy hai gã đàn ông nói muốn đưa Cổ Li đi Kim cung gì đó, ghé mắt nhìn thấy hắn đã trên ngựa, mắt thấy Cổ Li đầu đang cúi gục xuống đang bị kéo lên ngựa. Thư Mộng không khỏi cắn răng, dậm mạnh chân xông ra ngoài.

“Các người ... các người là ai? Tại sao dám ... dám bắt người ... Ta vừa rồi ... đã thấy hết cả rồi. Các người ... nếu không thả người, ... ta ... ta ...” Thư Mộng trong tay nắm một cành cây đứng trước hai kẻ bắt Cổ Li, giận dữ quát lên, tiếng quát ngắt đoạn, cả người đều không ngừng run lên.

Gã đàn ông gương mặt âm hiểm vẫn còn chưa lên ngựa, quay đầu nhìn lại thấy Thư Mộng dáng điệu sợ hãi run rẩy nhưng vẫn kiên cường chống đỡ ra vẻ mạnh bạo, không khỏi cười một cái, buông Cổ Li ra rồi bước từng bước về phía Thư Mộng, cười nhẹ nói: “Người sẽ làm gì?”

Thư Mộng lùi lại sau một bước, cả người run lên, nhưng thấy lùi lại thế này không ổn, lại tiến lên đứng lại chỗ cũ, hai tay nắm cành cây chỉ vào tên đàn ông đang tiến đến nói: “Mau thả người ra, nếu không đừng trách ta ... ta đối với các người không khách khí.”

Hai gã đàn ông nghe thấy thì ha ha cười lớn, gã có gương mặt âm hiểm cười lạnh nói: “Món ngon dâng lên bề trên, không thể thả đi được.” Nói xong đột nhiên thân mình xẹt tới trước Thư Mộng, bàn tay hóa thành đao, một tay chém xuống cổ tay Thư Mộng, tay kia rất nhanh nắm lấy. Cả người Thư Mộng trong nháy mắt nằm trong tay gã.

Gã đang ngồi trên ngựa thấy việc diễn ra không khỏi càng cười vui sướng nói: “Bản lĩnh chỉ có thế mà cũng dám làm việc “giữa đường thấy chuyện bất bình”, đúng là tự tìm đường chết, ày, đại ca huynh mang qua đây đệ xem xem.”

Gã gương mặt âm hiểm cười một tiếng nói: “Đệ đừng lại nhìn trộm đấy, tên này ta không bỏ qua được. Lúc trên đường nhìn thấy ta đã định bắt mang theo rồi, chẳng qua lúc ấy có miếng ngon bên miệng rồi, ăn nhiều lại no quá. Ta để lại cho người một con ngựa, không ngờ lại theo ta đến tận đây, ha ha, thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa người lại muốn xông vào, vậy thì đừng có trách ta.”

Vừa nói vừa nhắc Thư Mộng đang gầy giữa kịch liệt đi về phía trước.

Gã ngồi trên lưng ngựa nhìn thấy trong mắt không khỏi lóe sáng, nói: “Hàng tốt, hàng tốt. Đại ca, hóa ra lại là một tên tuyệt sắc, so với tên trước còn tốt hơn, tốt hơn nhiều.”

Gã đàn ông âm hiểm nói: “Tên này đệ đừng có mơ.”

Thư Mộng nghe thấy hai tên nói chuyện với nhau, vừa há mồm kêu buong, vừa để ý động tĩnh phía bên Cổ Li, thấy y một chút động cũng không có, không khỏi âm thầm nhủ vậy.

“Kêu cái gì mà kêu. Còn kêu sẽ mang người quảng cho chó ăn.” Gã đàn ông âm hiểm thấy Thư Mộng một khắc cũng không ngừng, cứ gầy giữa liên tục. Tuy rằng đối với gã mà nói thì lực nắm giữ thật không đủ để gây sợ hãi, là thấy Thư Mộng gan nhỏ như thế mới nói câu đe dọa vậy.

Thư Mộng nghe gã nói thì mím môi không dám kêu nữa, đôi mắt chăm chú nhìn hai tên lộ vẻ hoảng sợ cực độ. Gã ngồi trên lưng ngựa thấy vậy không khỏi cười ha ha nói: “Đại ca, cả hai tên này huynh cũng đừng có chạm tới, nhan sắc tuyệt đẹp như thế, chúng ta lần này phát rồi.”

Gã gương mặt âm hiểm nhủ vậy nói: “Tiểu đệ, đệ ...”

Bạn đang đọc truyện *Gia Hữu Điều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Có Nguyên Nhân

“Đại ca, bọn con trai đẹp đẽ còn rất nhiều, huynh chơi thoải mái lúc nào cũng được. Nhưng hai tên này thì đã tính rồi, ta còn muốn dựa vào bọn chúng để giành lấy vị trí lão đại. Đại ca, ngày trước tiểu đệ mà có được món gì cũng đều không cần, tặng cho đại ca, để đại ca chơi cho thống khoái, nhưng hai tên này thì không thể chạm tới.”

Gã ngồi trên lưng ngựa thấy Thư Mộng một thân nam trang so với Cổ Li còn đẹp hơn, hơn nữa đáng vẻ nhất như thỏ vô cùng đáng yêu, càng thêm phần phong tình, không khỏi đưa tay kéo Thư Mộng lên ném ở phía sau Cổ Li – lúc này đang áp ở sau lưng gã.

Thư Mộng sợ hãi ôm chặt lấy Cổ Li từ phía sau, hướng tới hai gã hỏi: “Các người muốn đưa ta đi đâu? Các người định làm gì?”

“Câm mồm cho ta, còn để ta nghe thấy tiếng người nữa ta sẽ cho người biết tay.” Mắt thấy mỹ nam tuyệt sắc đến tay lại bị đệ đệ cướp đi, gã mặt âm hiểm mặt mày giận dữ mà không làm gì được, chỉ có thể quay sang Thư Mộng gương mặt đầy vẻ sợ hãi mà trút giận.

Thư Mộng bị dọa cho sợ hãi, cả người nép vào sau lưng Cổ Li, ôm y thật chặt, cúi đầu vùi mặt vào lưng Cổ Li không dám nói thêm nữa.

“Được rồi được rồi, đại ca, đừng dọa hấn sợ nữa, sau này đối với chúng ta không có gì tốt, đi thôi. Tối ngày hẹn cũng không còn bao nhiêu nữa, chúng ta đã trì hoãn quá lâu rồi, còn không đi cho kịp thể nào cũng lại phiền phức.”

Gã gương mặt âm hiểm chuyển mình nhảy lên cười trên một con ngựa khác, lạnh giọng nói: “Lần này bằng hai tên trong tay chúng ta đây, bọn chúng cứ chờ xem.”

Gã mang sau lưng cả hai người Cổ Li và Thư Mộng cười nói: “Nói rất đúng, bọn chúng cứ chờ xem.” Vừa nói vừa giục ngựa hướng về phía trước mà chạy.

Thư Mộng ngồi sau lưng Cổ Li, ôm chặt lấy y, cứ mỗi bước ngựa chạy, người Cổ Li lại tựa sát vào nàng hơn, từng chút từng chút một, chứ không tựa vào lưng gã ngồi phía trước nữa. Cổ Li bị Thư Mộng ôm chặt. Trong lúc không ai để ý, miệng y chậm chậm cong lên thành một nụ cười.

Xoay tròn, xoay tròn. Tiếng bánh xe ngựa lăn vang lên trên con đường lớn vắng vẻ tịch liêu, nghe càng rõ ràng hơn. Trải qua một đêm rong ruổi, hiện giờ sắc trời đã tờ mờ sáng, cũng không biết có phải hai tên kia chuẩn bị kỹ càng hay không, tại một nơi yên tĩnh vắng vẻ nhất này đôi ngựa lấy xe, cũng không biết là định đi tới đâu.

Thư Mộng ngồi trong xe ngựa, nhìn hai tên đang chạy theo xe ngựa, nghiêng đầu nhìn Cổ Li xiêu vẹo nằm trong xe, vẫn như cũ đang bất tỉnh, không khỏi hừm lạnh một tiếng, đưa khuỷu tay hướng bụng Cổ Li đánh tới một cái.

Cổ Li rên lên một tiếng, mở to mắt nhìn về phía Thư Mộng, ánh mắt mờ mịt hư vô. Thư Mộng thấy Cổ Li làm ra cái bộ dạng như vậy thì tức mình thấp giọng ghé sát tai Cổ Li nói: “Người ít diễn kịch trước mặt bọn hoàng đế, còn giả vờ nữa để xem bọn hoàng làm thế nào thu phục người.”

Cổ Li nghe Thư Mộng nói lời uy hiếp không khỏi im lặng cười cười. Ánh mắt mờ mịt hư vô chớp mắt lại hoàn toàn giống như trước kia, trở nên trong sáng vô cùng. Thư Mộng thấy vậy không vui trừng mắt nhìn Cổ Li.

Cổ Li cười cười nhìn Thư Mộng mặt nặng mày nhẹ, nằm ở trong xe thay đổi tư thế, một tay chống gáy, một tay nắm gáy Thư Mộng, kéo Thư Mộng lại gần thấp giọng nói: “Nàng sao lại theo tới đây?”

Cổ Li vốn đang nằm trên xe, khi kéo Thư Mộng một cái thì khiến cho Thư Mộng cả người ngã bò lên trên thân y, Thư Mộng không khỏi giận dữ trừng mắt nhìn Cổ Li. Vừa muốn nhấc mình lên, Cổ Li liền vừa cười vừa nói: “Đừng có cử động, bên ngoài có người.”

Thư Mộng tất nhiên biết rõ bên ngoài có người, liền trừng mắt giận dữ nhìn Cổ Li, nhưng cũng không giãy giụa, chỉ tựa trên người Cổ Li nói nhỏ: “Người tại sao lại tới đây? Hiện tại làm thế nào mà đi?”

Cổ Li cười nhẹ nói: “Ta vì sao mà tới đây cũng không cần phải thừa bầm hết với nàng. Ta lại chẳng có võ công, không phải chỉ đành chịu cho người ta đây xéo hay sao?”

Thư Mộng nghe nói vậy trong mắt ánh lên một tia lạnh lẽo, đưa tay捏 Cổ Li một cái thật đau. Cổ Li bị đau vùng tay nắm lấy bàn tay độc ác của Thư Mộng nhỏ giọng cười nói: “Thế nào, muốn mưu sát thân phu sao?”

Trong mắt Thư Mộng ánh nhìn càng thêm lạnh lẽo, Cổ Li thấy Thư Mộng gương mặt sát khí đằng đằng, đã muốn động chân động tay liền vòng tay ôm lấy Thư Mộng, ngăn cản nàng hành động, cười nói: “Còn không phải do nàng thì ta mới lạc đến chốn này sao? Nàng còn muốn ra tay với ta. Ta không phải quá oan uổng đi.”

Thư Mộng thấy Cổ Li giữ chặt hai tay mình, cũng không giãy giụa mạnh sợ người bên ngoài biết được, chỉ trừng mắt nhìn Cổ Li lạnh lùng nói: “Người đừng nói với ta những lời chót lưỡi đầu môi. Bốn hoàng lúc trước còn nghĩ đã chiếm được thượng phong, sau thấy được hành động như thế của người, nhất định toàn bộ đều là do người bày mưu tính kế, bốn hoàng đến như vậy mà còn biết cũng không biết, không dung mang cái hư danh.”

Cổ Li cười không phát ra âm thanh, ghé sát bên tai Thư Mộng nói: “Thật thông minh. Vậy cũng nhìn ra được. Vậy sao nàng còn theo tới đây?”

Thư Mộng nhìn Cổ Li một cái, Nếu nàng nhận ra từ sớm thì nàng đã chẳng đi theo. Vốn dĩ lúc đầu là vì lo chuyện của người khác, nhưng thật sự cũng do lỗi của nàng. Nói thế nào cũng không thể cứ để mặc không lo cho được, vì vậy mới ra mặt định tìm cơ hội cứu y đi. Sau khi vào trong xe ngựa quan sát kỹ mới thấy Cổ Li này thật sự là đang giả vờ, vậy nên mới liền cho y một đám

Cổ Li thấy Thư Mộng nhìn mình, ánh mắt biểu lộ đủ điều, không khỏi nheo nheo mắt cười nhẹ nói: “Là bởi vì lo ta thật sự bị bắt đi, cho nên mới định tìm cơ hội tới cứu ta a, ày, không sai, là dùng cách như vậy. Việc lúc trước ta bị nàng bán đi thì đừng nói đến nữa đi, ta cũng không muốn tìm nàng chuốc lấy phiền phức.”

Thư Mộng liền hơi khép làn mi, lạnh lùng nhìn Cổ Li nói: “Người còn nói tìm ta phiền phức, toàn bộ đều do người tự biên tự diễn, bốn hoàng cũng bị người lừa gạt, người còn dám tìm bốn hoàng.”

Cổ Li nghiêng đầu cắn nhẹ lên tai Thư Mộng, nói nhỏ: “Là tự nàng muốn ta làm như vậy mà, chẳng qua ta không ngờ là nàng lại dám mang ta ra bán, phải biết là trong thiên hạ này người dám bán ta, nàng chính là người đầu tiên.”

Thư Mộng nhú mày nói: “Nói vậy thì đây là vinh hạnh của bốn hoàng rồi?”

Cổ Li thấy trong mắt Thư Mộng ẩn hiện nét cười giễu cợt thì lắc đầu cười nhẹ nói: “May mà không phá hỏng những gì ta đã xếp đặt trước, nếu không thì không phải là vinh hạnh của nàng, mà chính là bất hạnh đó.”

Thư Mộng nhìn đôi mắt Cổ Li, có nét cười nhẹ, sâu thẳm không thấy đáy, lại mang theo một chút vẻ nghiêm túc cẩn trọng, không khỏi nghiêm sắc mặt hỏi: “Người cuối cùng là muốn làm gì?”

Cổ Li thấy Thư Mộng hỏi, liền tóm tắt sự tình kể cho Thư Mộng nghe.

Bạn đang đọc truyện *Gia Hưu Điều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Nguy Hiểm Bắt Đầu

Thì ra ngày hôm đó tại Bách Hoa lâu, sau khi Thư Mộng đấu với Cổ Li xong rồi đi thì Cổ Li cũng tà tà hướng tới một phân đà của Nguyệt đường đặt tại Văn Châu mà đi. Ai ngờ người trong phân đà toàn bộ đều đã ra ngoài, chỉ có một người ở lại. Đây thật không phải là hiện tượng bình thường.

Cổ Li khéo léo hỏi ra mới biết, khi y còn đang ở trên miếu đường xử lý việc triều chính đại sự, không rõ từ lúc nào, tại các vùng trong Thánh Thiên đều có hiện tượng có một vài nam tử đẹp trai tuấn tú biến mất. Trong số đó thậm chí có cả những đứa trẻ mới mười hai mười ba tuổi. Bởi các nơi vương triều Thánh Thiên đều đang bận rộn kiến tạo lại đất nước sau sự biến nên nhất thời xao nhãng để việc đó trôi đi.

Nhưng trong lúc nhặng qua ấy, sự việc không những không biến mất, ngược lại càng thêm nghiêm trọng. Dần dần những bé trai xinh xắn sau khi bị mất tích thì ngày thứ hai hoặc ngày thứ ba liền biến thành những thi thể bị vứt bỏ ở nơi cách nơi bị mất tích không xa. Hơn nữa đều là bị ngược đãi, hoặc do

bị chơi đùa tàn nhẫn đến chết.

Tuy nhiên do các vụ án tử vong cũng không phải là rất nhiều, lại phân bố trên địa bàn cực kỳ rộng lớn khắp các châu trong Thánh Thiên nên cũng chưa cấu thành vụ án nghiêm trọng đủ để báo lên triều đình. Ngay cả quan lại các châu cũng không cho đây là chuyện gì nghiêm trọng. Cuối cùng thì so với việc quan trọng là xây dựng lại mọi thứ sau thiên tai sự biến, chuyện này thật sự là chuyện nhỏ.

Nhưng việc này cũng khiến một số nhân sỹ chú ý, đặc biệt là những người có liên quan, bắt đầu từ từ điều tra chuyện này. Nhưng những kẻ gây án thủ đoạn gọn gàng sạch sẽ, tinh vi lợi hại, tra xét hoàn toàn không ra chút manh mối nào.

Vốn là chuyện như thế này hiện giờ cũng chẳng liên quan gì tới y nữa. Nhưng cách đây vài ngày, người giúp việc bên cạnh đường chủ Nguyệt đường cũng là cháu dâu của y - Điệp Y- tên là Hồng Tịnh đi ra vùng biển thăm người thân. Người thân này của Hồng Tịnh không biết còn ở đó hay không. Nhưng Hồng Tịnh trên đường về đột nhiên mất tích. Tin tức này nhanh chóng thông qua Nguyệt đường truyền tới Điệp Y. Điệp Y vừa nghe có kẻ dám động tới người của nàng thì liền thông báo tới người của Nguyệt đường tại khắp nơi trong Thánh Thiên, tập trung tất cả toàn lực tìm kiếm Hồng Tịnh.

Vốn là Điệp Y muốn tự mình đi tìm người trước, nhưng do không biết sao mang thai đã đến tháng thứ mười, có thể lâm bồn (sinh con) bất kỳ lúc nào, vì vậy chồng của nàng Cô Hạo Nhiên sống chết cũng cho nàng chạy đi chạy lại. Không còn cách nào khác, nàng chỉ có cách điều động toàn bộ người trong Nguyệt đường đi điều tra. Kết quả đã truy ra được có kẻ chuyên ra tay đối với những nam thanh niên đẹp trai tuần tú. Nhưng kẻ này thân thể gia cảnh hành động đều không có thông tin, Nguyệt đường mấy lần điều tra đều tay trắng về không không thu được manh mối. Người đi thực hiện nhiệm vụ trong cuộc còn thiếu chút nữa là mất mạng ở trong tay kẻ đó.

Cô Li vừa biết được chuyện này thì liền đi đọc hết những tài liệu Nguyệt đường có được, lại nghe hai ngày trước ở Vân Châu vừa có thêm một nam thanh niên bị mất tích liền cùng với Điệp bàn bạc quyết định kẻ sách như vậy. Dù sao y đang muốn về Thương Châu nhưng chưa có lễ vật gì cho Điệp Y. Không bằng đem người giúp việc thân tín của nàng đưa về làm quà tặng. Như vậy có thể khiến Điệp Y – người y chưa từng giao đấu – nợ y một món nợ ân tình, cũng là thêm vào một chút kích thích cho con đường trở về bớt nhàm chán.

Có điều, y vốn là muốn dùng một cách khác để ra mặt, không ngờ gặp phải Thư Mộng, cùng Thư Mộng đánh cược một phen, lại còn bị thua, vậy tốt nhất trưng kẻ tự kẻ, vừa thực hiện kế hoạch của mình vừa không vi phạm giao ước đánh cược chịu thua với Thư Mộng. Chẳng qua là không ngờ tới cuối cùng còn có một màn bị Thư Mộng bán đi, cũng không khỏi có chút tức giận. Còn việc Thư Mộng đuổi theo thì hoàn toàn ngoài dự liệu của y.

Thư Mộng nghe Cô Li tóm tắt nói hết mọi chuyện, thấy y chân mày khoe mắt nhẹ nhàng bình thản, giống như là tiện tay mà làm hoàn toàn không tốn chút công sức. Bất quá nét âm trầm trong ánh mắt sâu thẳm không qua được mắt Thư Mộng. Nàng nhíu mày ừm một tiếng nói: Không nói sớm, để bản hoàng nghi ngại chút trước đã.

Cô Li thấy Thư Mộng sau khi nghe chuyện cứ nằm tựa trên người y, vẻ mặt thư giãn thoải mái, bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi, không khỏi cười nói: Nàng định làm gì vậy? Ta không có hứng thú dẫn nàng theo cùng đâu.

Thư Mộng tựa trên vai Cô Li, mắt cũng không mở ra nhìn, thản nhiên nói: “Vương triều của bản hoàng xảy ra chuyện khiến người ta phải nổi giận như thế, bản hoàng mà không quan tâm thì ai sẽ quan tâm? Huống chi bản hoàng cũng là bị bắt đi, nào phải muốn người dẫn theo?” Thư Mộng biết Cô Li đã dám đi, tất đã có sự chuẩn bị trước. Cô Li không biết võ công còn không sợ, nàng sợ gì chứ. Chưa nói đến việc nàng thân là hoàng đế của Thánh Thiên vương triều, khó có thể ngồi yên không để ý tới.

Cô Li thấy Thư Mộng vẻ mặt thoải mái, không khỏi cười nhẹ. Nói cũng đúng. Nàng cũng coi như là bị trói mang đi. Nàng đã muốn đi, y cũng không có quyền thác mắc. Nghĩ vậy liền giữ nguyên tư thế, vẫn đang ôm lấy Thư Mộng đang tựa vào người mình, nhắm mắt nghỉ ngơi. Y đã dám đến, tất nhiên là đã có chuẩn bị, không sợ hiểm nguy gian nan. Chỉ sợ không có hiểm nguy gian nan, hạ nhục trí thông minh cùng thủ đoạn của y.

“Sao giờ mới đến? Hai người các ngươi muốn bao nhiêu người chúng ta phải chờ đợi như vậy, cũng ra về sớm a.” Xe vừa dừng lại, một giọng nói cáu bẳn khó chịu vang lên.

“Hắc hắc, chúng ta thì cũng không có gì để ra về sớm, chẳng qua hai vị mỹ nhân ở bên trong thì cũng có chút đáng ra về đó. Một giọng nói lạnh lùng âm hiểm vang lên, chính là gã đàn ông âm hiểm kia.

Trong xe ngựa, Cô Li và Thư Mộng liếc mắt nhìn nhau. Chiếc xe này đã chạy liền ba ngày đêm không nghỉ, hiện giờ rốt cuộc đã chịu dừng, nhất định là đã đến nơi cần tới rồi. Ngồi trong xe ngựa ba ngày trời, lưng đau gối mỏi. Vừa nghe có thể đã đến điểm tập trung, tinh thần Cô Li và Thư Mộng đều thấy phấn chấn hơn.

“Ha ha, các ngươi mang tới mỹ nhân ư, ha ha ...” Một trận cười lớn vang lên đầy vẻ khinh bỉ và bức bối.

Hai huynh đệ gã đàn ông âm hiểm lạnh lùng cười nói: “Đừng vội cười sớm, người nào cười được đến cuối cùng mới là người thắng cuộc.” Vừa nói hắn vừa vén rèm xe ngựa lên, ý bảo Cô Li cùng Thư Mộng đi xuống.

Suốt đường đi, trước sự đe dọa của bọn chúng đối với hai người, Thư Mộng chỉ giữ nguyên dáng vẻ nhất như chuột, lúc nào cũng nấp sau lưng Cô Li. Còn Cô Li từ sự giận dữ lúc ban đầu tới giờ trở thành lạnh như băng. Thấy hành động ý bảo hai người xuống xe, Cô Li liền tiên phong xuống xe trước.

Chỉ nghe thấy một loạt âm thanh tiếng hít sâu vang lên, Thư Mộng giả bộ làm một kẻ nhát gan nấp sau lưng Cô Li lạnh lùng nhìn qua vai y. Chỉ thấy năm gã đàn ông đứng phía trước, nhìn không có vẻ tục tĩu bẩn thỉu, cũng không đẹp để sáng láng. Tất cả đều là dạng người phổ thông, không có một điểm nào đặc biệt. Chỉ là mấy gã này ăn mặc đều có vẻ rất giàu có, khiến người ta có cảm giác đây là bọn nhà giàu mới nổi.

“Hảo tiểu tử, có thể tìm được hai người tuyệt sắc như vậy. Các ngươi đã thoát khỏi vận đen cứt chó rồi. Lần này tới lúc được cất nhắc cũng chẳng mấy

ngày đầu.” Bọn đàn ông kia lúc đầu còn cười giễu cợt hàng hai gã kia mang tới, lúc này cách nói chuyện đã thay đổi. Mặc dù không lộ vẻ xu nịnh nhưng rõ ràng là có ý cầu thân.

“Đứng đây, lão Tích. Thật không ngờ hai huynh đệ các người, bình thường tay mơ vậy mà lại thật sự tìm được người tuyệt sắc thế rồi. Bọn ta ...

Thư Mộng liếc nhìn đám người bắt đầu tranh nhau nịnh bợ hai huynh đệ họ Tích kia, không khỏi cười thầm một tiếng, bóp tay Cổ Li một cái. Cổ Li cũng nắm lại Thư Mộng một cái. Xem ra, đây chẳng qua mới chỉ là bắt đầu cho chuyến đi chung đường này.

Đại Tích cười lạnh một tiếng nói: “Lên đường thôi. Nếu đề muộn, về tới nơi chậm trễ Đại vương trách tội xuống, chúng ta thì không sao, còn các người...” Lời tuy không nói hết, nhưng mà ý ngạo mạn đương đương tự đắc thì lại rất rõ ràng.

Gã lúc trước lên tiếng đầu tiên dường như là thủ lĩnh của đám người đứng ở đây, nghe vậy liền nói ngay: Nói không sai. Đề trễ giờ thì cũng không hay. Mau. Cũng chỉ chờ hai người các người nữa thôi mà. Lên thuyền. Vừa nói vừa nhanh chân đi lên dẫn đầu, hướng tới bến thuyền phía trước đi tới. Một chiếc thuyền chờ hàng hai tầng đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Gia Hữu Điều Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Nghi Ngờ

“Hai vị mỹ nhân, mời!” Một gã đàn ông gầy gò đứng bên cạnh Cổ Li và Thư Mộng gương mặt tươi cười hướng về phía hai người làm động tác mời.

Cổ Li dánh về lạnh lùng hừm một tiếng kéo Thư Mộng sai bước hướng về phía thuyền hàng đi tới. Gã đi theo sau kinh ngạc hướng Đại Tích Tiểu Tích hỏi nhỏ: “Sao lại biết nghe lời vậy? Các người dạy dỗ cách nào thế?”

Tiểu Tích gương mặt tươi cười ngẩng cao đầu nói: “Cần dạy dỗ gì chứ? Người chúng ta dâng lên, tất phải đợi Đại vương tự mình dạy dỗ, mới tăng thêm hứng thú cho người. Chúng ta chẳng qua chỉ nói với bọn họ, đi đến Kim cung rồi đợi chờ mấy ngày sẽ được hưởng vinh hoa phú quý. Người sống cả đời không phải chỉ mong có tiền có thế sao, chẳng ai lại không vì tiền vì thế mà cúi đầu”

Lời này vừa nói thì liền nổi lên hàng loạt thanh âm phụ họa tiếp sau. Cổ Li và Thư Mộng đang đi ở phía trước đưa mắt nhìn nhau. Trong mắt hai người đều lộ ý cười. Tiền. Thế. Hai người bọn họ một người giàu có bậc nhất thiên hạ, một người quyền khuyh thiên hạ. Có ai có được thế lực mạnh như bọn họ, có sự tôn quý như họ? Nói với hai người như thế mà có thể khiến họ xiêu lòng chịu cúi đầu, họa may có là quý mới được.

Thuyền hàng. Cổ Li và Thư Mộng bước tới mới phát hiện ra con thuyền hàng này, bên ngoài chất đống đầy các loại hàng hóa, nhưng bên trong toàn bộ trống không. Trong khoang thuyền trống, vài chục nam tử khôi ngô tuấn tú về mặt mặt mũi hoặc ngồi hoặc dựa vào thành khoang thuyền.

Thư Mộng thấy tất cả những người này đều tinh thần uể oải, nếu không bị trói chặt tay chân thì cũng thân thể yếu ớt vô lực nằm bò trên giường. Ánh mắt bọn họ đều lộ vẻ tuyệt vọng sâu thẳm. Thư Mộng không khỏi âm thầm cảm thấy. Cổ Li đứng bên cạnh cảm thấy được sự giận dữ âm thầm của nàng liền kín đáo dùng sức nắm lấy tay Thư Mộng, ý bảo Thư Mộng hãy cố bình tĩnh, đây chẳng qua chỉ là một phần nổi của núi băng, ý muốn là muốn diệt tận gốc bọn cầm thú này chứ không phải đến đánh rắn động cỏ. Thư Mộng dĩ nhiên cũng hiểu điều này, tuy trong lòng giận dữ nhưng chỉ trong nháy mắt đã kiểm soát được cảm xúc của mình, lại giả bộ diễn vai một gã nhút nhát yếu đuối như trước.

“Hai vị mỹ nhân, tới đây, hai người ở chỗ này.” Một gã đàn ông ân cần hướng về Cổ Li và Thư Mộng, vừa đưa tay kéo Thư Mộng, vừa chỉ về phía chiếc giường tốt nhất trong khoang thuyền.

Thư Mộng thấy vậy thì cong mình khoát tay tránh sang phía bên kia Cổ Li, gương mặt lộ vẻ hoảng sợ, nắm chặt lấy cánh tay của Cổ Li. Cổ Li về mặt giận dữ, làm động tác che cho Thư Mộng và hướng tới gã đó nói: “Người muốn làm gì?”

Tiểu Tích liền đi tới kéo gã đàn ông đó ra cười lạnh nói: “Người làm gì vậy? Người dùng dâng lên Đại vương người cũng dám chạm tới, có phải không muốn sống nữa không?”

Gã đàn ông liền kêu lên: “Ta chẳng qua chỉ muốn chỉ cho bọn họ chỗ tốt nhất thôi, nào dám chạm tới bọn họ?”

Tiểu Tích lạnh lùng nói: “Biết được là tốt. Bọn chúng không cần người quan tâm đến, có huynh đệ chúng ta đây là được rồi. Bọn chúng cũng không thích người khác chạm vào, nhớ kỹ lấy, là ai dám chạm vào bọn chúng một chút, đừng trách hai huynh đệ chúng ta trở mặt, coi như không quen biết.”

Gã đàn ông sắc mặt trở nên khó coi, hừm lạnh một tiếng rồi quay người rời khỏi góc đó. Đại Tiểu Tích về mặt trầm trầm, đảo mắt nhìn qua 4 người khác đang đứng bên cạnh. Thấy vẻ mặt mấy người đều có phần khó coi, không khỏi cười lạnh.

Cổ Li kéo Thư Mộng hướng tới vị trí dành cho hai người đi tới. Cổ Li liếc mắt nhìn gương mặt đang tỏ vẻ sợ hãi của Thư Mộng, không khỏi cười thầm dùng lực bóp bóp lên tay nàng. Thư Mộng quay lưng về phía mấy người kia, về mặt trở lại bình thường, trừng mắt nhìn Cổ Li dọa nạt, đưa tay dùng sức bóp lại Cổ Li một cái.

“Ha ha, ca, xem tình cảm của bọn chúng tốt chưa kia. Cũng tốt. Dù sao cũng chỉ còn lại có hai chỗ giường nằm. Bọn chúng một chỗ, chúng ta một chỗ, vừa đẹp.” Tiểu Tích thấy Thư Mộng và Cổ Li nắm tay kéo tay, không khỏi cười ha ha nói.

Đại Tích lạnh lùng nói: “Kẻ ngu xuẩn cứu mạng mình còn không được, ngược lại lại tự dâng mình thế vào, có thể không tốt sao?” Vừa nói vừa đi tới bên kia Cổ Li và Thư Mộng, quay đầu nằm xuống trên chiếc giường.

Cổ Li hơi nhủ mày, kéo Thư Mộng đến bên giường nằm xuống. Hai tay ôm ấp, ôm gọn cả người Thư Mộng trong lòng mình. Môi cong lên lộ ra một nét cười rõ ràng. Thư Mộng nhủ mày nhìn lên Cổ Li, thấy hai mắt y tràn ngập nét cười. Bất nạt người ta còn cười đáng ghét như vậy. Nàng không khỏi đưa tay véo mạnh trên eo lưng y một cái. Cổ Li bị đau đến há mồm, liền càng ôm chặt lấy tay nàng, nói giọng an ủi: “Đừng sợ, có ta bảo vệ ngươi.”

Thư Mộng thấy Cổ Li ánh mắt đầy nét cười, cùng với lời nói trên môi hoàn toàn không giống nhau thì nghiêng răng vui đầu vào cổ y, há miệng cắn một cái. Cổ Li bị đau đến há mồm, đưa tay giữ trên gáy Thư Mộng áp thật chặt mặt nàng trên cổ mình. Thư Mộng bị ép đến hít thở cũng khó khăn, nhưng cũng không dám giãy giụa mạnh, cứ tiếp tục cắn mạnh cổ y. Hai người cứ một người cắn một người giữ, bên ngoài nhìn vào chỉ thấy hai người ôm ấp thật chặt, người lớn bảo vệ cho người bé thật cẩn thận, có ai biết được đang có một cuộc tranh đấu thầm lặng bên trong.

Thuyền đi đã bảy tám ngày. Những người trong khoang thuyền đều không thấy ánh nắng mặt trời. Cổ Li và Thư Mộng đều không từng thường đi với người các xứ trong Thánh Thiên, chỉ có thể ước chừng từ bến thuyền Quan Châu bị mang đi, mấy ngày nay thuyền cứ đi ngày đêm không ngừng, cũng không biết đã đi tới chỗ nào rồi.

“Xuống đi, xuống đi, đến nơi rồi.” Hôm đó Thư Mộng đang co người nằm trong lòng Cổ Li, hai người im lặng trao đổi, thì nghe tiếng Đại Tiểu Tích và mấy người khác hô lên. Tinh thần liền phấn chấn lên, hai người nhìn nhau rồi theo nhau bước ra.

Huyền nao. Cổ Li và Thư Mộng vừa bước xuống thuyền, thấy đập vào mắt là cảnh bến thuyền người qua người lại, các loại hàng hóa chuyển đến mang đi, người lên thuyền xuống bến đông đúc nhộn nhịp như thoi dẹt, thật vô cùng náo nhiệt. Cổ Li và Thư Mộng không khỏi nhìn nhau, cảnh tượng thế này so với tưởng tượng của hai người thật hoàn toàn khác xa.

Thì ra mấy hôm rồi là đi trên biển, không biết cho rằng sẽ được chở đến một hải đảo. Như hiện tại thấy được thì người đi người đến đều là dân trên đất của Thánh Thiên quốc. Đi mấy ngày vừa rồi không phải là đi ra biển, mà là đi sâu vào lục địa, là đưa hai người tới sâu hơn trong lục địa Thánh Thiên vương triều.

“Đi thôi đi thôi, lên xe.” Chỉ thấy trên bến đã có một chiếc xe ngựa đứng chờ sẵn, Đại Tiểu Tích rất có phong cách lão đại, dẫn đầu đi trước.

Cổ Li nắm tay Thư Mộng, Thư Mộng nấp sau lưng Cổ Li, chỉ hé gương mặt đầy vẻ sợ hãi ra nói: “Bọn họ muốn đưa chúng ta đi đâu vậy?”

Tiểu Tích quay đầu nhìn Thư Mộng một cái, gương mặt tươi cười nói: “Đến nơi rồi sẽ biết. Nhấn nhện mấy ngày nay, ta biết các ngươi rất lo lắng buồn bực, cứ kiên nhẫn đi.”

Thư Mộng thấy Tiểu Tích vẫn giữ kín bí mật, không chịu nói cuối cùng là đi đến nơi nào thì không khỏi lặng lẽ bóp tay Cổ Li một cái. Cổ Li lạnh lùng nhìn Đại Tiểu Tích, hừ lạnh một tiếng rồi kéo Thư Mộng lên trước hướng về phía chiếc xe ngựa mà đi.

Cửa sổ trên xe ngựa đều bị che kín. Ngồi trong xe ngựa tối tăm, Thư Mộng khẽ nhủ mày hỏi: “Ngươi nói cuối cùng là mang chúng ta đi tới đâu?”

Cổ Li dựa trên thành xe ngựa được dành riêng cho hai người họ, lười biếng hờ hững nói: “Khi dừng xe thì sẽ biết là nơi nào thôi.”

Thư Mộng nghe trả lời liền nghiêng mình theo hướng âm thanh Cổ Li phát ra đánh tới một khuỷu tay. Cổ Li bị đau nhưng không giận, còn cười, nắm lấy tay Thư Mộng kéo một cái, đem cả người Thư Mộng kéo đến bên mình ôm vào trong lòng.

Thư Mộng mấy ngày qua bị Cổ Li ôm ấp đã thành quen, ngày nào cũng ôm ôm ấp ấp, ngủ cùng một chỗ trên giường. Lúc này bị Cổ Li ôm vào trong lòng cũng chỉ giãy giụa qua loa lấy lệ rồi thôi, chỉ nói: “Đã ôm lâu đến như vậy vẫn còn chưa đủ sao?”

Cổ Li nghe nói cười nhẹ đáp: “Làm sao đủ, trời lạnh như thế này lại có một cái lò sưởi, cứ tưởng lạnh chết ta rồi, có một cái lò sưởi tự nhiên, thật quá tốt.”

Thư Mộng nghe nói liền nổi giận. Trong bóng tối Cổ Li không thấy được sắc mặt của nàng, chỉ thấy tay nàng trên đùi mình véo mạnh một cái. Y liền vừa cười vừa nói: “Được rồi, đừng làm loạn nữa. Nhắm mắt để tập trung cảm nhận sự thay đổi phương hướng. Vừa rồi chúng ta đối diện với mặt trời, chính là hướng Tây. Nếu theo hướng đi mà xét thì là đi về phía sa mạc hoang vu nhất ở Thánh Thiên. Trên sa mạc đó thì có cái gì?”

Thư Mộng thấy Cổ Li nói ôm mình chỉ để cho ấm thì trong lòng không khỏi bốc hỏa, hiện giờ lại thấy Cổ Li giống như đang dỗ ngọt nàng vậy, lời nói vô cùng chân thành thân mật, không biết sao thấy vừa giận vừa buồn cười, sự giận dữ tự nhiên tiêu tan mất cả. Tựa vào lòng Cổ Li, nàng bắt đầu xác định hướng đi bằng cảm giác.

Bạn đang đọc truyện *Gia Hưu Điều Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Ốc Đảo

Liên tiếp gần mười ngày bốn ba, trên đường đi chỉ những lúc giải quyết nhu cầu mới được xuống xe, còn lại tất cả đều không được phép. Cổ Li và Thư Mộng chỉ có thể đoán biết vẫn luôn đi về hướng Tây. Càng đi càng thấy hoang sơ. Cây cối xanh tốt ven đường dần biến mất, thay vào đó là cát vàng hút mắt tới tận chân trời.

Trên sa mạc nhiệt độ chênh lệch rất lớn. Thời tiết này ban ngày có mặt trời còn đỡ, đến chiều tối thì lạnh chết người, khiến cho người đi đường lạnh đến ngệt thở.

“Sao lại lạnh đến thế này cơ chứ, tay của ta không còn cảm giác gì nữa rồi.” Thư Mộng không ngừng xoa xoa hai bàn tay vào nhau. Bình thường thời tiết như thế này thì đã có không biết bao nhiêu người quan tâm lo lắng, nào lò sưởi nào áo choàng áo khoác dày không có thứ gì là không đầy đủ. Hiện giờ trên người chỉ là trang phục mặc thường ngày, lại gặp phải thời tiết nhiệt độ chênh lệch lớn, mặc dù có đốt lửa song vẫn thấy lạnh, cơ người nằm gọn trong lòng Cổ Li.

Cổ Li không khỏi cười nhẹ nói: “Người thiếu kiến thức cái gì cũng không biết.”

Thư Mộng nghe nói liền giơ tay hướng tới Cổ Li đánh xuống. Ở trong bóng tối đã lâu, Cổ Li đã có thể nghe tiếng gió mà đoán được vị trí. Tay Thư Mộng mới hạ xuống nửa chừng đã bị chặn lại. Cổ Li vừa cười vừa nắm lấy tay Thư Mộng đặt vào bên trong áo mình, áp vào lồng ngực ấm nóng của mình.

Thư Mộng nhất thời toàn thân rung động, cảm thấy bàn tay lạnh giá của mình tiếp xúc với khối nhiệt ấm nóng cũng dần dần ấm lên, Hơi ấm từ bàn tay truyền lên, đến cả trong tim trong chớp mắt cũng cảm thấy ấm áp không gì so được. Nàng không khỏi hướng về phía Cổ Li lặng lẽ nhìn. Mặc dù không thấy được dung mạo của Cổ Li nhưng cũng có thể tưởng tượng được, nhất định là trên môi mang một nụ cười tự nhiên, vô cùng đẹp đẽ cũng thật quá mê người.

Nàng hơi có vẻ ngượng ngùng, hồi lâu mới chậm rãi nói: “Ngươi muốn làm gì? Ta không thể nhận ân tình này của ngươi.” Ở trong hoàn cảnh không rõ hiểm ác, Thư Mộng cũng không tự xưng bồn hoang, bồn hoang nữa, chỉ dùng đại từ nhân xưng chỉ bản thân như cách người bình thường tự xưng.

Cổ Li cười ôm lấy Thư Mộng nói: “Ai muốn nàng nhận ân tình của ta, ta không muốn. Khó mới có thể cùng bề hạ cùng xuất du, lúc quay trở về nếu mất một cái tay thiếu một đoạn chân, lạnh đến co rút, ta giải thích không xuôi được sẽ bị người ta nói ta ý thể ăn hiếp người cậy mạnh hiếp yếu thì không hay, hủy hoại thanh danh một đời của ta.”

Thư Mộng biết Cổ Li đơn giản chỉ là đang nói đùa, không khỏi hừ lạnh một tiếng nói: “Bằng vào ngươi, đừng để tới lúc cần sự giúp đỡ của ta, xem ngươi có chịu được không.”

Cổ Li thấy Thư Mộng một chút cũng không chịu thua, không khỏi lắc đầu cười, đồng thời đưa tay đặt vào dưới lớp áo của Thư Mộng nói: “Nơi này quá lạnh thật.”

Thư Mộng thấy Cổ Li làm vậy nhưng cũng không can được, cảm giác được bàn tay Cổ Li đặt trên lưng mình cách một lớp áo, mặt không khỏi hơi ửng đỏ, cũng không tránh né, chỉ im lặng tựa vào lòng y. Cổ Li ôm chặt Thư Mộng, cùng sưởi ấm cho nhau. Trong đêm tối lạnh lẽo băng giá có hai người nương tựa vào nhau.

“Trời, cái thời tiết này thật là lạnh, đây, cho các ngươi hai cái chăn, đừng để lạnh lại đồ bệnh, không ai lo được đâu.” Cổ Li và Thư Mộng đang ôm nhau một chỗ, rèm xe ngựa đột nhiên bị vén lên, Tiểu Tích cầm chăn đi vào.

Tiểu Tích nhướng mắt nhìn hai người ôm nhau một chỗ không khỏi cười hà hà nói: “Xem các ngươi còn tốt lắm, đừng có mà nảy sinh ra cái gì tình cảm, đại vương còn chưa có dùng qua, các ngươi đã ở cùng một chỗ liếc mắt nhìn nhau, đây không phải chuyện gì tốt lành đâu.”

Thư Mộng thấy Tiểu Tích nói lời khó nghe không khỏi hơi nhíu mày. Chỉ là suốt trên đường đi không có lấy một cơ hội dò la được chút tin tức về Kim cung, hiện tại chỉ có một mình Tiểu Tích ở đây, cơ hội như thế này khó mà có được, có thể hỏi được chút gì đó. Thư Mộng không khỏi ngừng đầu, vốn đang áp má vào trên cổ Cổ Li, làm ra vẻ sợ hãi hỏi: “Đại vương đó là người nào? Ông ấy có phải là rất hung ác không? Liệu có muốn lấy mạng chúng ta không?”

Tiểu Tích thấy Thư Mộng hỏi thì không khỏi một bước lên xe ngựa tiến tới ngồi ở phía đối diện Cổ Li và Thư Mộng, ôm chăn cười hi hi nói: “Cũng sắp tới Kim cung rồi, lão tử ta hôm nay tâm trạng vui vẻ, muốn hỏi gì thì cứ hỏi cho hết, đại vương thì là đại vương, chứ còn là ai nữa. Còn ngài là người thế nào thì các ngươi đến rồi tự nhiên sẽ biết thôi. Bây giờ có nói cho các ngươi các ngươi nghe cũng không hiểu. Nhưng mà các ngươi yên tâm đi, ta chưa từng nghe nói có người nào được dâng lên vào trong đó mà mất mạng cả. Chỉ cần các ngươi biết nghe lời, bằng vào đáng vẻ của các ngươi thì đại vương sẽ yêu thương các ngươi còn không hết, cần gì cái mạng nhỏ của các ngươi.” Nói xong lại là một trận cười ha ha vừa ngạo mạn vừa dâm dăng.

Thư Mộng nghe Tiểu Tích nói tới đại vương là người thế nào xong thì ngừng lại một chút, câu trả lời toàn bộ đều rất chung chung, bàn tay đặt trên ngực Cổ Li liền nhẹ ấn ấn, ý bảo Cổ Li tiếp tục hỏi.

Cổ Li khẽ ừm một tiếng nói: “Vậy nơi gọi là Kim cung đó rốt cuộc là như thế nào? Ở đó có bao nhiêu người?”

Tiểu Tích đắc ý cười nói: “Kim cung khẳng định là chỗ tốt đẹp nhất trên thế gian này, so với hoàng cung Thánh Thiên của chúng ta còn hoa lệ hơn. Còn ở đó có bao nhiêu người thì ta làm sao mà biết được, ta đâu có đi đếm từng người từng người một. Dù thế nào thì mỗi năm đều tăng thêm. Muốn biết để làm gì vậy? Ờ, các ngươi sợ không được sung sướng hả? ha ha, yên tâm đi, những người chúng ta dâng lên suốt hai năm nay không kẻ nào đẹp được như

các người đầu. Xem khí độ toàn thân này đi, há há, tìm đâu được đây.”

Thư Mộng lặng lẽ cau mày. Cổ Li thấy Tiểu Tích nói chả câu nào đi vào trọng điểm, cũng không khỏi nhún mày lạnh lùng hỏi : “Người có phải chưa từng gặp đại vương, cũng chưa từng vào trong Kim cung phải không? Sao cái gì cũng không biết vậy?”

Tiểu Tích nghe hỏi sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi. Từ lúc hấn tiến vào thì rèm che trên xe được vén lên một góc, ánh sáng chiếu vào vừa đủ có thể thấy rõ mặt hấn, vì vậy Cổ Li và Thư Mộng đều nhìn thấy rõ cả.

Thư Mộng thấy Tiểu Tích không nói gì, liền mở to mắt nhìn hấn hỏi: “Người thật sự không biết đúng không?”

Tiểu Tích ngừng một chút, vốn là hấn thấy hai người này khó khăn mới chịu mở lời nói chuyện với hấn, tính tới nói khách sáo vài câu lấy cảm tình để sau này có gì còn nhờ tới. Vốn định nói ba lần nhặng cho qua, nhưng không ngờ được mới nói được hai câu đã bị Cổ Li hỏi một câu hóc ngang xương. Hấn im lặng một hồi mới hừm lạnh một tiếng nói: “Đại vương có phải người ai cũng gặp được đâu? Cũng như hoàng đế Thánh Thiên của chúng ta thôi, là ai cũng được gặp mặt đầy chắc, hoàng cung ấy, ai cũng đi ra đi vào được đầy chắc? Các người được chúng ta chọn lựa có thể vào Kim cung, đó là phúc khí của các người, còn muốn sống muốn chết, không biết tốt xấu chút nào. Thôi được rồi, mau đi ngủ đi. Dù sao thì ngựa chạy cũng sắp tới nơi rồi, muốn biết cái gì thì cứ vào đi rồi sẽ biết.” Nói xong liền vén rèm xe một bước nhảy xuống.

Thư Mộng ngồi ở trên xe nghe thấy tiếng bước chân của hấn bên ngoài càng lúc càng xa, liền nhỏ giọng hỏi: “Kim cung này xem ra rất bí mật. Ngay cả bọn chúng hình như cũng chưa từng đi vào Kim cung đó. Chúng ta cần thay đổi kế hoạch thôi.”

Thư Mộng vốn cho rằng với thân thủ của những người này thì hấn phải là tay chân tả hữu gì đó bên đại vương, ít nhất thì cũng phải kiêu kiêu vậy. Hiện giờ xem cách nói thì chả phải là gì hết, chỉ như bọn tạp vụ lăng xăng bên ngoài, không khỏi thay đổi cách nhìn nhận về thế lực của Kim cung.

Cổ Li chậm rãi đưa tay kéo chiếc chăn Tiểu Tích mang tới, quấn quanh mình và Thư Mộng chuẩn bị đi ngủ, cười nhẹ nói: “Vậy không phải quá tốt, có thần bí mới thú vị, không thần bí ta lại chẳng hứng thú gì.” Vừa nói vừa nhẹ vỗ vỗ sau vai Thư Mộng, ý bảo Thư Mộng mau đi ngủ.

Thư Mộng thấy Cổ Li chẳng một chút lo lắng, ngược lại còn thêm vài phần hứng thú, đáng vẻ bình thân như thể bảo nếu trên trời mà có tòa tháp sa xuống thì ta vẫn ngẩng đầu thẳng lưng chả sợ gì hết. Nàng không khỏi cong môi nở một nụ cười, xoay trở trong lòng Cổ Li tìm một tư thế thoải mái nhất, hai tay áp chặt trên thân thể y rồi chìm vào giấc ngủ.

“Tới rồi, tới rồi. Xuống xe.” Giọng của Tiểu Tích đã lâu không nghe thấy, nay vang lên đầy vẻ hứng khởi.

Cổ Li và Thư Mộng xuống xe đột nhiên gặp phải ánh nắng mặt trời, không khỏi đều khẽ nhắm mắt lại một hồi lâu mới mở mắt ra. Hai người thấy cảnh vật bày ra trước mắt không khỏi lấy làm kinh ngạc. Trước mắt vốn lẽ là sa mạc cát vàng, nhưng lại biến thành một ốc đảo cỏ xanh bao phủ bướm lượn dập dờn suối nước róc rách.

Thác nước từ trên cao nghiêng nghiêng đổ xuống, làm tung ra những cánh hoa nước trong suốt lấp lánh, rồi theo một dòng nước uốn lượn chảy đi. Dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi cảnh đẹp quyến rũ mê người. Phía xa xa một cung điện ánh vàng sáng chói, phát ra từng chùm ánh sáng phản xạ hư ảo. Vòng quanh bên ngoài cung điện là một bức tường thành. Nhìn từ ngoài chỉ thấy những nóc nhà cao vọt lên khiến cho người ta có cảm giác đó như tòa lâu đài, khiến người nhìn thấy như tiến vào giấc mộng.

Cổ Li và Thư Mộng không khỏi đưa mắt nhìn nhau, nơi này xem ra thật không tệ, so với tưởng tượng của họ thật cách xa mười vạn tám nghìn dặm. Hai người không khỏi cười khò, nơi này là nguồn gốc tội ác, rốt cuộc lại là một vùng đất thần tiên hạnh phúc.

“Các người đã đến rồi.” Một giọng nói bình thân truyền tới. Thư Mộng liếc mắt nhìn một cái, chỉ thấy ở phía trước có ba người đàn ông dáng vẻ phong độ, gương mặt bình thân tự nhiên từ sau một khối đá lớn đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Gia Hưu Điều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Thủy Tinh Cung

Đại Tiểu Tích vừa nhìn thấy mấy người này thì người như thấp xuống còn một nửa, gật đầu cười cười hướng về phía người vừa lên tiếng trước đó nói: “Lâm tổng quản, lần này chúng tôi đã mang về hai nam tử cực phẩm, Lâm tổng quản mời ngài xem xem, đại vương nhất định sẽ rất thích.”

Người đàn ông đứng đầu khoảng trên dưới 30 tuổi, dáng vẻ nhã nhặn lãnh đạm, đưa mắt nhìn Cổ Li và Thư Mộng rồi cười nhẹ gật đầu nói: “Không sai, quả thật xứng đáng với hai chữ “cực phẩm”. Tốt lắm. Các người cứ lui ra nghỉ ngơi trước. Nếu như đại vương ban thưởng xuống thì bọn tổng quản tự khắc sẽ đi tìm các người.”

Đại Tiểu Tích liền vội xun xoe vâng dạ liên tục. Thư Mộng liếc nhìn ba gã đàn ông kia, xem dáng vẻ da thịt thấy căn bản không phải là người luyện võ. Đại Tiểu Tích kia thì có thể nói xếp vào hàng võ lâm cao thủ, vậy mà trước ba người này lại tỏ vẻ tôn kính thần phục, ra vẻ hèn mọn đến như vậy. Thư Mộng không khỏi khẽ nhún mày.

“Các người đi theo chúng tôi.” Lâm tổng quản nhìn Cổ Li và Thư Mộng rồi quay mình đi trước. bọn Đại Tiểu Tích cũng liền lui ra, đi ra phía ngoài. Giống như Tiểu Tích đã nói lúc trên đường đi, bọn chúng không đủ tư cách tiến vào Kim cung, hiện tại xem ra đến vào bên trong thành cũng không đủ tư cách.

Thư Mộng liếc nhìn Cổ Li thấy y vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, đáng vẻ tiêu sái tự nhiên, nàng không khỏi cười thầm, cũng giữ vẻ nguy trang của mình bước đi theo. Bởi trước đây đã nhiều lần cái nam trang ra ngoài hành tẩu vì vậy đối với việc đóng giả con trai Thư Mộng hiện tại có thể nói đã đạt đến trình độ chuyên nghiệp. Vậy nên suốt trên đường đi không một ai phát hiện ra nàng là con gái, cho tới giờ vẫn còn nghĩ nàng là con trai, phải nói rằng Thư Mộng cũng có nghề.

Hai người đi theo ba người đàn ông kia vào bên trong. Phía sau còn có những người cùng bị đưa tới chung trên chiếc thuyền cùng với hai người, tất cả đều run rẩy bước theo Cổ Li và Thư Mộng, dĩ nhiên là để có gì thì cho hai người đối mặt trước.

Qua một khối đá lớn tiến vào bên trong tường thành, Thư Mộng liền không khỏi kinh hãi. Ở bên trong chẳng có cái gì lâu đài mà chỉ là một con đường phong phú hoa lệ đẹp đến chói mắt không cái gì là không có. Cái gì sỏi bạc, hàng tơ lụa vải vóc, đồ vàng bạc quý giá, quán trà quán rượu kỹ viện vân vân... chỉ có không nghĩ tới thôi chứ cái gì ở đây cũng có cả. Toàn bộ đều bày trí xa hoa khiến cho người ta có cảm giác ở đây tiền không là gì.

Đồng thời mắt nhìn lại không thấy ở đây có bất kỳ cơ quan vũ khí hay bất kỳ người thị vệ canh giữ nào. Tim không thấy cái gì mai phục, càng không thấy cái gì lực lượng vũ trang đội quân bảo vệ. Không khác gì một con đường trên đất Thánh Thiên, chỉ thấy sự phồn hoa sung túc, không có bất kỳ sự đề phòng hay không khí quỷ dị.

“Đây là con phố chính chỗ chúng tôi. Sau này nếu rảnh rồi không có việc gì làm thì có thể tới đây vui chơi.” Lâm tổng quản thấy Cổ Li và Thư Mộng nhìn tất cả những gì bày ra trước mắt với vẻ ngạc nhiên, không khỏi bình thản nói.

Cổ Li thấy người đi lại trên đường phần lớn đều là nam, cũng thấy có đàn bà con gái, người nào người ấy xinh đẹp vô cùng, khiến cho người ta nhìn vào có cảm giác thư thái dễ chịu. Mà mỗi người ở đây trên mặt ai ai cũng đầy vẻ hạnh phúc mãn ý, khó có thể diễn tả thành lời. Nơi này nào giống như địa ngục trần gian? Y không khỏi nhủ trong lòng lạnh lùng hỏi: “Các ông muốn đưa chúng tôi đi đâu?”

Lâm tổng quản không quay đầu lại, đáp: “Đi gặp đại vương, để đại vương xếp hạng cho các người, sau đó là có thể sống vui vẻ ở đây rồi.”

Cổ Li thấy Lâm tổng quản nói một cách tự nhiên, không hề có sự uy hiếp, hành động cũng không có vẻ bí ố ti tiện, ngược lại còn có vẻ nhã nhặn thì không khỏi hơi nhủ thầm.

Nghe nói được dẫn đi vào gặp đại vương ở bên trong, đây chính là mục đích y đến đây lần này. Cách Tiểu Tích hành xử trên đường đi rất thận trọng bí mật, đi trên sa mạc cũng đổi mấy phương hướng, vòng ba bốn vòng, cuối cùng mới mang được người tới nơi này. Chiều theo cách hành xử thận trọng như thế, lại nghe Nguyệt đường nói rất lợi hại, nghĩ gặp được đại vương ít nhất cũng phải qua nhiều cửa kiểm soát. Không nghĩ tới gặp được lại dễ dàng trực tiếp như thế này. Y không khỏi nắm chặt tay Thư Mộng không nói một lời cứ thế đi theo sau.

“Lâm tổng quản, các huynh đệ tới lần này đẹp trai thật đấy, so với Tiểu Khanh Tử đều không thua. Các huynh đệ, bọn ca ca đợi các cậu, xong rồi thì cùng uống rượu nhé.” Trên đường đi phía trước xuất hiện hai anh chàng đẹp trai hướng tới phía Lâm tổng quản hô lớn. Gương mặt tươi cười nhìn Cổ Li và Thư Mộng, không thấy vẻ gì ngoài ý chào đón.

Cổ Li thấy vậy không khỏi hơi nhủ thầm, không trả lời. Người con trai bên cạnh thấy Thư Mộng đáng vẻ sợ hãi nép sau Cổ Li thì liền đi tới phía trước cười ha ha vỗ vỗ trên vai Thư Mộng nói: “Tiểu huynh đệ, đừng có sợ. Nơi này có phải chỗ ăn thịt người gì đâu, sau này cậu sẽ rõ, ở đây tốt thế nào.”

Thư Mộng thấy anh chàng này khí chất hào sảng, đầu mày cuối mắt chân thực ngay thẳng không giống như đang giả vờ thì không khỏi nhìn hẩn về hơi hoài nghi, trong lòng âm thầm đánh giá.

“Được rồi, biết hai người giỏi uống rượu rồi, mau đi uống đi, đừng làm ta chậm trễ việc đưa họ đi tiếp kiến đại vương.” Lâm tổng quản thấy hai anh chàng này đang định kéo bọn Cổ Li bắt đầu nói chuyện liền cất tiếng xen vào.

Anh chàng đứng bên cạnh Cổ Li liền cười ha ha nói: “Lâm tổng quản là sợ chúng tôi đã nói thì nói mãi không hết a. Yên tâm, hôm nay còn chưa uống, không làm chậm trễ việc của các ngài nữa, a a ngô huynh, đi thôi, chúng ta đi uống chén rượu trước đã. Hai vị huynh đệ, xong thì tới Tửu lâm tìm chúng tôi nhé. Chúng tôi đưa hai người đi phẩm rượu ngon tại đây.

Cổ Li thấy hai người đó vừa cười nói vừa bước đi, cùng với những người đi dạo trên đường hô to gọi nhỏ, tự do cười đùa mắng chửi, hoàn toàn không có chút gì là mặt mũi hay bị ép buộc phải làm vậy, không khỏi thầm nhủ thầm.

Hai người dẫn theo phía sau cả đoàn mười mấy người đi theo Lâm tổng quản đi tới. Trên đường đi những điều mắt thấy tai nghe hoàn toàn ngược lại so với những gì tưởng tượng trước đây, không thấy giết chóc, không thấy đau thương, không thấy thê lương, càng không thấy những việc ô uế dâm dục. Ngược lại nơi nào cũng có thể thấy những người thành thoi vui vẻ tự do đi lại.

Ốc đảo này không hề lớn, cung điện nhìn tưởng như xa mà thật ra lại chẳng xa. Từ xa xa nhìn lại tưởng là cung điện toàn bộ làm bằng vàng, thì mới có thể sáng lóa chói mắt đến như vậy. Nhưng đến gần nhìn lại thì ra không phải bằng vàng, mà là thủy tinh. Từng khối từng khối thủy tinh lớn ghép liền tiếp nhau, dưới ánh mặt trời soi rọi phản xạ ra ánh sáng rực rỡ chói mắt người nhìn.

Thư Mộng nhìn thấy không khỏi nhủ thầm. Cung điện này so với hoàng cung Thánh Thiên còn muốn xa xỉ hơn, chỉ là cung điện làm bằng thủy tinh như vậy có thể để cho người ở sao?

Lâm tổng quản dừng lại bên ngoài Kim cung, quay đầu hướng về phía Cổ Li nói: Cứ đi vào đi, bên trong sẽ có người tiếp đón các người. Vừa nói vừa

lui xuống đi ra. Cổ Li và Thư Mộng nhìn nhau rồi hướng tới phía cung điện thủy tinh đi vào.

Vừa qua cửa cung điện, hai đứa tiểu đồng tuần tú đã ở đó nghênh tiếp. Cổ Li và Thư Mộng đi theo hai đứa tiểu đồng vừa đi vừa để ý quan sát. Trong cung điện thủy tinh này thế mà không hề có thị vệ, cũng không có bố trí các loại vũ khí, chỉ có sự đẹp đẽ tinh tế, đẹp đến không nơi nào so được.

Trên đường đi cũng không thấy bất kỳ người nào, chỉ có hai nam thanh niên trẻ tuổi đang lau dọn vệ sinh trong cung điện. Hai người này vừa làm việc vừa tự do trò chuyện, hoàn toàn không bị gò bó. Thấy mấy người Cổ Li đi tới liền gật đầu cười nhẹ chào rồi lại quay ra làm việc của mình, biểu cảm không thấy có chút gì bất thường. Thư Mộng thấy vậy không khỏi nhướn mày cười. Nơi này xem ra có vẻ thật hoàn hảo, hoàn hảo đến mức khiến người ta không cảm thấy có chút gì tà ác.

Đứng trong cung điện trong suốt, Thư Mộng đánh giá những thứ bày biện xung quanh, bàn ghế, bình phong, đài cao, bậc cầu thang, đồ trang trí, tất cả đều được làm từ phi thủy, lưu li, mã não ... sáng rỡ, xa xỉ, khiến cho người nhìn hoa hết cả mắt, quá nhiều thứ nhìn mãi cũng không hết. Ngay cả người như nàng, là người có thân phận tôn quý, sống trong cảnh giàu sang hoa lệ cũng thấy đây thật là kỳ công chế tạo, quý giá hiếm có. Những thứ nhìn thấy trước mắt hoàn toàn vượt qua lối kiến trúc truyền thống. Nàng không khỏi nhứu mày liếc nhìn Cổ Li.

Bạn đang đọc truyện *Gia Hữu Điều Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.